

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

DEVİRİMCİ HAREKET

★ SİYASİ DERGİ

★ MAYIS - TEMMUZ 2012

★ SAYI:36

FIYATI: 4 TL

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

TEK YOL DEVİRİM!

DEVİRİMCİ HAREKET'TEN

Mayıs'ın vericiliğinin sokakları doldurduğu bu günlerde işçi ve emekçiler açısından uzun aradan sonra çözümü sokakta arama eğilimi belirmeye başladı. Dünyayı kasıp kavuran krizin etkisi insanlarda sokağa çıkma isteğini arttırıyor da olsa kendiliğinden gelişen her kabarmanın kendiliğinden sönmüldüğü de görülmektedir.

Bu nedenle bugün biz devrimcileri düne oranla çok daha yakıcı sorunlar beklemektedir. Emperyalist dönemde kapitalizmin sürekli kriz yaşadığı halde bu kriz iradi bir müdahale söz konusu olmadıkça sistemin sonunu getirdiği görülmemiştir. Kısaca ifade edecek olursak Marks'ın tarif ettiği kapitalizmin yapısal krizini Lenin'ce çözümleyecek bir organizasyonun olmayışı bugünün temel sorunudur.

İşçi ve emekçilerin koşullarının gittikçe kötüleştiği düşünülürse ortam devrimci bir hareket yaratmak için hiç olmadığı denli müsaittir. Bugün örgütlülük seviyesi geçmişe oranla bir hayli geriye giden toplumsal muhalefeti ayağa dikecek olan yine bu toplumun devrimci güçleri olacaktır. Ancak bugün zaten sınırlı olan enerji, gündem olmayan gündemlerde harcanmakta ve pratiğin ihtiyaçlarına cevap verilememektedir. Örneğin, AB, Ergenekon, Arap Baharı vb süreçlerde yaşanan kafa karışıklığı ve algı bulanıklığı 12 Eylül davası vesilesiyle yine tekrarlandı. Davanın gürültüsü altında aynı gün sendikalar yasası da meclisten geçti. Bugün adeta emperyalizm kendi yaptığı darbenin ayak izlerini "sol"a sildirmeye çalışmaktadır. Ancak ne yazık ki birçok yapı bu oyunun niyetten bağımsız bir parçası haline gelmektedir. Bu nedenle her süreçte bocalayan solun kendini sorgulaması gerekmektedir. Bu kafa karışıklığını gidermek için bizi var eden marksizm-leninizme dönmek ve pratik süreci bunun ışığında okumak gerekmektedir.

Önümüzdeki süreci göğüsleyebilmek için devrimciler olarak olguları doğru tahlil edip bir mücadele programı çıkarmamız gerekmektedir. ABD'deki seçimler sonrasında Suriye'de gittikçe kızışacak olan süreçte, yine en çok zararı emekçi halklar görecektir. Sürekli sıcak para ile dönen ekonominin, risk faktörleri çoğaldıkça kendini döndüremez bir noktaya gelmesi küçük bir olasılık değildir. Tabii ki bu süreci öngören egemenler peşi sıra saldırı yasalarını meclisten geçirmek isteyecekler. Kıdem tazminatının kaldırılması, bölgesel asgari ücretin getirilmek istenmesi ve asıl işin de taşeronla verilmesini sağlayacak düzenlemeler sermayenin ihtiyacı olmakla birlikte ekonominin gidişatı ile de ilgilidir. 4 + 4 + 4'ün tartışılmadan apar topar geçirilmesinin arkasında sermayeyi ülkeye çekebilmek için ucuz iş gücü oluşturma isteği yatmaktadır. Son olarak açıklanan sermayeye kaynak aktarımı anlamına gelen teşvik paketini de bununla birlikte okumak gerekmektedir.

Bu öngörüyle hazırladığımız yeni sayımızda Emperyalizmin Ortadoğu'daki yeni yönelimleri, Suriye'deki süreç, Türkiye'nin bu süreçteki rolünü içeren değerlendirmelerin yanında Mit ile yargı arasındaki krizin arka planı, 12 Eylül Davası, kadın sorununa ilişkin bir değerlendirme, mahalle çalışmalarının nasıl yapılması gerektiğine değinen bir deneyim aktarımı, yayın faaliyetini önemini ifade eden bir makale ve Sovyetler'e dönük karaçalmalara bir yanıt bulunmaktadır. Devrimci kişiliğe ilişkin kapsamlı bir makale söz konusu olan bu sayımızı beğeniyle okuyacağınızı umuyoruz. Yazı, öneri ve eleştirilerinizi bekliyoruz...

Sevgiyle kalın...

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs

1

Emperyalistler Arası Çelişki

2-6

Arap Baharı ve Ortadoğu

7-12

Emperyalizm Ortadoğu Suriye

13-17

Mit Yargı Krizi

18-21

12 Eylül Yargılaması

22-24

8 Mart Üzerine

25-28

Mahalle Çalışması

29-32

Üreten Biziz

33-34

Doğru Yerden Öğrenelim

35-42

Yayın Faaliyeti

43-48

Güngör Gençay Anısına

49

Haber Açıklama

50-60

Devrimci Kişilik

60-64

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı DEVİRİMCİ HAREKET Dergisi

Sahibi: Adalı Yay. Kül. Faal. Mat. Rek. Org. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Adına Eray Sargın

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Eray Sargın

Yayın Türü: Yaygın

Adres : K. Mustafa Çelebi Mah. Tel.Sok. No:4 K:4 Beyoğlu-İST

Tel/Faks: 0 212 249 38 75

Web: <http://www.devrimcihareket.net>

E-posta: devrimci@yahoo.com

Ege Temsilcilik: 863. Sok. No: 4 D:2 Konak -İzmir

Tel: 0 232 445 70 95

Avrupa İrtibat

Almanya: 0049 176 251 72 451

Belçika: 0032 473 80 65 66

Fransa: 0033 618 93 94 34

Hollanda: 0031 639 61 70 50

İngiltere: 044 781 63 666 35

İsviçre: 0041 764 73 41 01

Baskı Yeri: Berdan Matbaacılık

(Davutpaşa Cad. Güven San. Sitesi C Blok 215-216 Topkapı-İST Tel:0 212 613 12 11)

1 MAYIS'IN İŞARET ETTİĞİ GÖREVLER

Dünya ölçeğinde yaşanan ekonomik krizin etkileri uzun yıllar sürecek gibi gözüküyor. Egemenler krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkacak uygulamaları hayata geçirerek süreci aşmaya çalışıyor. Yeni sömürge ülkeler ucuz işgücü, pazar ve hammadde alanı olabilmek için birbiriyle yarışıyor.

Türkiye özgülüne bakıldığında ise bir taraftan emperyalizmin bölge politikalarının icrası sürdürülürken aynı zamanda ülke içinde emperyalist tekellerin cirit atmasını ve ucuz emek sömürsünün katmerleşmesini sağlayacak yasal düzenlemeleri gerçekleştirmektedir. AKP, bugüne kadar 12 Eylül darbesinin bile cüret edemediği uygulamaları adeta itirazsız gerçekleştirebilmiştir. AKP, bu yanıyla da bölge ülkelerine emperyalizm nezdinde "model" olmayı başarabilmiştir.

Türkiye'de sömürge tipi faşizm güncellenmiş, ordu iç savaş ordusu olmaktan çıkıp, emperyalizmin istekleri doğrultusunda ülke dışında savaşılabilecek bir yapıya büründürülmüştür. Bununla birlikte iç güvenlik polise devredilmiş, yargı ve bürokrasi içinde kadrolaşma önemli oranda tamamlanmıştır.

Kapitalizmin krizinin yarattığı işsizlik ve yoksulluk, 2012 1 Mayıs'ında dünya ölçeğinde işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'a katılımında hem nicelik hem de nitelik artışıyla alana yansıdı. Yurt geneli içinde sisteme oluşan tepki uzun aradan sonra işçi ve emekçileri kitlesel bir şekilde 1 Mayıs alanına taşıdı. Faşizmin uygulamalarından rahatsız olan halkta bir kıpırdanış ve hareketlilik kendini gösterdi. Burjuva medyanın mercek tuttuğu pankartlar dışında alanın bütününe bakıldığında sistemle sorun yaşayan işçi ve emekçilerin taleplerinin pankartlarda, sloganlarda

ifade edildiğini görmekteyiz.

İktidarın seçim, referandum vb'de aldığı oy oranına göre gücünü değerlendirmek nasıl ki tek başına yeterli değilse, bu ölçekler üzerinden işçi ve emekçilerin bu partilere oy verdiğini kabul edip "bu halktan bir şey çıkmayacağını" düşünmek de kendi gücünün farkında olmamaktır. Buna en güzel yanıtı 1 Mayıs meydanlarını dolduran yüz binler vermiştir. AKP/emperyalizm eliyle güncellenen faşizmin "ustalık" döneminde maskesi alabildiğine düşmüş ve halka karşı gerçekleşen uygulamalar can yakıtı karşı tepkiyi beraberinde getirmiştir.

2012 1 Mayıs'ının içerdiği çeşitli mesajlar da vardır. 1 Mayıs alanına gelen kitlenin çoğunluğunun örgütsüz, bireysel katılımlar olduğu açıkça görülmektedir. Bu kitleye 1 Mayıs dışında herhangi bir gündemde ulaşamamak, devrimcilerin dahi ne kadar örgütlü olduğunu gösteren bir olgudur. Yükselen tepkiyi örgütleyecek bir birlikteliğin/örgütlülüğün henüz oluşturulamamış olması da kendini gün geçtikçe daha da hissettiren yakıcı bir sorundur. Taksim Meydanı da dahil 101 noktada aynı anda atılan "faşizme karşı omuz omuza!" sloganı birleşik mücadelenin acil ve zorunlu bir ihtiyaç olduğu mesajını da içermektedir. Ancak alanda aynı koldan bile yürüyemeyecek kadar birbirinden uzak birliktelikler nasıl yapılmaması gerektiğine iyi bir örnektir. Program ve ilkeleri bile belli olmadan birkaç ayda apar topar oluşturulan bir birlik daha öncede belirttiğimiz gibi ancak prematüre (düşük veya erken doğum) olur. Bizim amaçladığımız programını emperyalizme ve faşizme karşı pratik mücadelenin içinden çıkarılan bir birlikteliktir.

Bugüne kadar sınıf ihaneti içeri-

sinde olan sendikal anlayışın (Hak iş ve Türk iş) AKP eleştiriliyor diye alana gelmeşiyle yaşanan ayrışma bir sağlık belirtisidir. Tabanlarında bulunan 10'un üzerinde sendikanın Sendikal Güç Birliği Platformu olarak Taksim'de 1 Mayıs'a katılacağını açıklayışı dipten gelen dalganın sesi olarak algılanmalıdır.

Safların gittikçe netleşeceği bir sürece girilmektedir. Kıdem tazminatının kaldırılmasının, bölgesel asgari ücretin, kiralık işçiliğin, iş yaşamının bütününe taşeronlaştırılmasının gündeme alınacağı bir döneme girmektedir. Kıdem peşine memur maaşlarında ve özlük haklarında düzenleme yapmak için hükümet tarafından alınmak istenen KHK yetkisi memurları da aynı kaderin beklediğini göstermektedir. Sağlıkta, eğitimde, sosyal güvencilikte yıkımların daha yoğun hissedileceği bu dönemde, halkın rahatsızlıkları da, oluşacak tepki de büyüyecektir. Kentsel dönüşümle milyonlarca insan evlerinden edilecek, akarsuların, doğal kaynakların, ormanların talanı hız kazanacak. Kürt halkı üzerindeki baskılar yoğunlaşacak. Aleviler hedef haline getirilecek. Kadına yönelik şiddet artacak. İş cinayetleri çoğalacak. Suriye ve bölge halklarına dönük savaş çıgırtkanlığı büyüyecektir.

Tüm bu saldırı yasalarını, halkı devrimci bir hareketle buluşturduğumuz oranda bertaraf edebiliriz. 1 Mayıs'ların kazanımı 2 Mayıs'a ne bıraktığıyla ilintilidir. Bu nedenle devrimciler olarak sınırlı olan enerjimizi gündem olmayan gündemlerle tüketerek değil, halkın gündeminin içinde, onunla birlikte saf tutarak harcamalıyız. Böylece 1 Mayıs'ın 2 Mayıs'a devrettiği moral ve enerjiyi zalimlerin saltanatını yıkacak bir yumruğa çevirebiliriz.

EMPERYALİSTLERARASI ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİRKEN MÜCADELE DE SERTLEŞİYOR

IMF, DB, G20 gibi emperyalist odaklarca "Kriz bitti, tünelde ışık gözüktü" biçiminde yapılan açıklamaların üzerinden çok zaman geçti. Kriz, bitmediği gibi artık kangrenleşti. Bırakalım şirketleri ve bankaları artık ülkeler batıyor. Kredi derecelendirme kuruluşları sürekli ülkelerin notunu düşürüyor. Emperyalistler irtifa kaybını engellemek için ağırlıkları aşağı atmaya başladı. Almanya, Fransa ve İngiltere'nin krizin en çok etkilediği Yunanistan ve İtalya'ya teknokratlar kabinesi atmasının ardından şimdi de AB ülkelerine yerel makamların yerini bir Komiserliğin (sömürge valisi) almasını dayatıyorlar. Emperyalistler, finans şirketleri ve bankalar aracılığıyla bir yandan zor durumdaki ülkelerin üretim tesislerini, fabrikalarını, yeraltı ve yerüs-

tü kaynaklarını yağmalarken diğer yandan yüksek faiz oranlarıyla ilgili ülkelerin tahvillerini alıp bağımlılık ilişkilerini daha fazla artırmaktadır.

Dünyada milyonlarca işçi sokağa atılmış durumda. Refahla anılan ülkelerde bile yoksulluk hızla yayılıyor. Sosyal haklar budanıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin tepkileri/eylemleri protesto niteliğinden çıkıp sistemle hesaplaşmaya doğru ilerliyor. Yunanistan'ın ardından İtalya, İspanya, Portekiz gibi pek çok ülkede eylemler artıyor. İşçi sınıfının siyasal talepleri yükseliyor. Krizi salt ekonomik göstergelerle tarif etmek eksik kalır. **İnsanların yaşam standartlarının hızla düştüğü, açlıkla, yoksullukla yüz yüze geldiği koşullarda, tavır alışlarda da radikalleşmeler olur. Siyasal yapıların güçlü olduğu ülkelerde**

sisteme alternatif seçenek (sosyalizm) gündeme gelirken, örgütlülüğün düşük seyrettiği yerlerde faşizmin yükseldiği görülür. Kriz dönemlerinde egemenler, kitlelerde oluşan tepkilerin bir kalkışmaya dönüşmemesi için ilgiyi, tepkiyi başka yönlere çekerek nötralize etmeye çalışır.

IRAK VE AFGANİSTAN'DA YAŞANAN BAŞARISIZLIK ABD'Yİ İŞGAL BİÇİMİNDE DEĞİŞİKLİKLERE ZORLUYOR

Kriz derinleştikçe emperyalistler arasındaki pazar kavgası da sertleşiyor. Kapitalist ekonomiyi düzenleyen yasaların işlememesi, emperyalistleri, zor yöntemlerini daha fazla devreye sokmaya zorluyor. Rekabet arttıkça mücadele de keskinleşiyor. ABD, 11 Eylül sonrası BOP kapsamında adeta tüm askeri kapasitesini Afganistan ve Irak'a yoğunlaştırmıştı. **Bu strateji, ABD'nin dünyanın diğer bölgelerindeki askeri varlığını zayıflatırken rakiplerine hareket serbestliği sağlıyordu.**

ABD, açık işgalin kalıcı başarı getirmediğini görüyor. Obama, Irak'tan çekileceğini seçilmeden önce belirtmişti. ABD, göstermelik de olsa 2011 sonunda Irak işgalini bitirdiğini resmen açıklamasının ardından, askerlerinin bir kısmını oradan çekerek ihtiyaç duyulan başka alanlara kaydirdi. Ancak Afganistan'ın işgalini sonlandırmak için bir başarı hikâyesine ihtiyaç

vardı. ABD, açık işgallere 'meşruiyet' kazandırmak için kendi yarattığı El Kaid'e'nin lideri Usame Bin Ladin'i 2 Mayıs 2011 tarihinde Pakistan'da sağ yakalamasına rağmen artık işi bittiği için öldürdü.

Afganistan'da işler emperyalistler için iyi gitmiyor. Bırakalım Taliban'ın bitirilmesini, savaş Pakistan'ı da içine alacak biçimde genişledi. ABD, Afganistan'dan çekilme tarihini 2014 sonu olarak açıklamasına rağmen Bin Ladin "başarısı" ardından takvimi öne alıp gelecek yıl içinde çekilmek istiyor. Taliban, İSAF güçlerini büyük oranda şehir merkezlerinde bir kale haline çevrilmiş yerlere sıkıştırmış durumda. Taliban'ın 14 Nisan 2012 tarihinde Kabil, Logar, Celalabat, Paktia ve Nangarhar şehirlerine aynı anda yaptığı saldırılar, oraların bile artık güvenli olmadığını gösteriyor. Yalnızca başkent Kabil'e yapılan saldırıda Alman ve İngiliz büyükelçilikleri, NATO merkezi, Meclis binası, Star Hotel ve başkent dışındaki Darul Aman sarayı hedef alındı. Emperyalistler bataklığa her geçen gün daha fazla saplandıklarının farkında. ISAF, Afganistan'dan açık bir yenilgiyle kovulması halinde dünya ölçeğinde birçok denge değişir, bunun yaşanmaması için ellerinden geleni yapacaklardır. Oraya başka türlü yerleşmenin koşullarını zorlayacaklardır.

ABD'nin Irak ve Afganistan'dan tamamen çekileceğini düşünmek zaten saflık olur. ABD, güçlerini şehir merkezlerinde inşa edilen güvenli üslerde toplarken, operasyonları özel şirketlere ya da işbirlikçilere havale edecek. Afganistan içinde halen 450 civarında üste konuşlanan İSAF güçleri sadece insansız hava araçları, uçak, helikopter vb. ile özel operasyonlar gerçekleştirecek. ABD, bölgede irili ufaklı kurduğu üslerle bir yandan İran'ı kuşatırken diğer yandan Rusya, Çin, Hindistan ve Pakistan'ın tam kesişme noktasını denetiminde tutmuş olacak. Afganistan'da işlerin yolun-

NATO'nun yeni konsepti ile ABD'nin yeni askeri üsler ve füze kalkanı projeleri (Türkiye, BAE ve Güney Kore veya Avustralya) ile rakiplerini kuşatma hamleleri karşısında Rusya ve Çin, Şanghay İşbirliği Örgütü'nü daha işlevsel kılacağına benziyor.

da gitmemesinin yanında ABD, pasifik bölgesinde Çin'i kuşatmak için oluşturduğu üsler ve askeri faaliyetler için ihtiyaç duyduğu askerin bir kısmını da bu bölgeden kaydıracağı birliklerden sağlayacak.

YENİ NATO KONSEPTİ VE ABD'NİN DEĞİŞEN STRATEJİSİ

Emperyalistlerin kriz sürecinde militarist yöntemlere daha çok başvuracağını çeşitli defalar ifade etmiştik. NATO'nun 19 Kasım 2010 yılında yapılan Lizbon zirvesinde füze kalkanından siber teröre, deniz korsanlığından küresel teröre kadar pek çok başlık çerçevesinde yeni bir strateji belirlenmişti. ABD bu yeni strateji çerçevesinde askeri birliklerini birkaç ülkenin işgalinde çakılı tutmak yerine, dünyanın çeşitli yerlerinde mevcut ve yeni kurulacak üslerde toplayarak operasyon kabiliyeti yüksek çabuk sonuç almaya dönük bir örgütlenmeye gidiyor. Geçen yıl Obama, "Günümüzün savaşlarını bitirdiğimizden, ulusal güvenlik ekibime, Asya Pasifik'teki varlığımızın ve görevlerimizin en üst önceliğimiz yapılması konusunda talimat verdim" dedi. (Cnnturk, 17/11/2011)

Güneydoğu Asya ülkelerinin büyük çoğunluğu sömürge olmaktan ancak 2.Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra kurtulmuştu, ancak aralarındaki toprak anlaşmazlıkları hala çözülmemiş değil. Ayrıca tarihsel sorunlardan kaynaklanan güvensizlikler de aşılmış değil. Emperyalistlerin çelişmeleri sürekli kaşınması, durumu zaman zaman gerginleştiriyor. ABD, bu çelişmelerden faydalanarak bir yandan askeri varlığını kalıcılaştırırken; diğer yandan, silah

satışı ile büyük karlar elde ediyor. KDHC'nin kendini savunmak için aldığı önlemleri sürekli savaş tehdidi olarak yansıtan ABD, Güney Kore ve Japonya'ya bir yandan büyük silah satışları gerçekleştirirken diğer yandan mevcut üslerini korumak ve geliştirmenin yanısıra daha fazla asker bulundurma ve ilgili ülkeleri derinlemesine sömürmeyi hedeflemektedir. ABD, Pakistan'a karşı Hindistan'ı ya da tersini kullanarak her iki ülkeye sürekli silah satmakta. Ya da Çin'i hedef gösterip Tayland, Tayvan, Hindistan, Endonezya, Avustralya vb. ülkelere silah satmakta. Asya-pasifik bölgesinde silahlanma yarışı son yıllarda iyice hızlandı. SIPRI (Stokholm Barış Anlaşmaları Enstitüsü)'nin 2011 yılı raporunda dünyada en fazla silah alan ülke listesinde Hindistan, %10 ile ilk sırada bulunuyor. KDHC ile sorunlar yaşayan Güney Kore %6 ile ikinci sırada. Pakistan ve Çin %5 ve Singapur'un ise %4 olduğu görülüyor.

2011 yılında ABD'nin (%30) ardından Rusya (%24) dünyanın en büyük ikinci silah satıcısı durumunda idi, ancak ABD'nin silahlanma harcamalarında tartışmasız bir üstünlüğü var. Dünyada toplam silah harcamalarının (1,63 trilyon dolar) %43'ünü ABD tek başına gerçekleştiriyor. ABD, kendisini izleyen 25 ülkenin toplamı kadar, silahlanmaya kaynak ayırıyor. Rakipleri arayışta ne kadar kapatmaya çalışsa da bu, çok uzun yıllar alacak.

ABD, İran ile ilişkileri sürekli gergin tutup, her an savaşıyor gibisi yaparak bir yandan petrol fiyatlarının astronomik bir şekilde yükselmesine yol açmakta, diğer yandan Ortadoğu ülkelerinin ken-

Dünya’da milyonlarca işçi sokağa atılmış durumda. Refahla anılan ülkelerde bile yoksulluk hızla yayılıyor. Sosyal haklar budanıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin tepkileri/eylemleri protesto niteliğinden çıkıp sistemle hesaplaşmaya doğru ilerliyor. Yunanistan’ın ardından İtalya, İspanya, Portekiz gibi pek çok ülkede eylemler artıyor. İşçi sınıfının siyasal talepleri yükseliyor. Krizi salt ekonomik göstergelerle tarif etmek eksik kalır. İnsanların yaşam standartlarının hızla düştüğü, açlıkla, yoksullukla yüz yüze geldiği koşullarda, tavır alışlarda da radikalleşmeler olur. Siyasal yapıların güçlü olduğu ülkelerde sisteme alternatif seçenek (sosyalizm) gündeme gelirken, örgütlülüğün düşük seyrettiği yerlerde faşizmin yükseldiği görülür.

di etrafında daha fazla kenetlenmelerini sağlamaktadır. İran’ı hedef göstererek başta S.Arabistan, Katar, Kuveyt, Yemen, BAE vb. ülkelere yeni askeri üsler kurarken diğer yandan silah satışında tarihi rekorların kırılmasını sağladı. 2011 yılında ABD, sadece S.Arabistan’a 60 milyar dolarlık bir satış yaparak dünyada son yirmi yılın en büyük silah satışını gerçekleştirmişti. ABD, İran kartını o kadar iyi oynamıştır ki sonunda Türkiye’deki füze kalkanı sisteminin bir benzerinin kurulmasına Körfez ülkeleri yeşil ışık yakmıştır. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Medelyn Creedon “Orta Doğu ve Uzak Asya’da iki yeni füze kalkanı daha kurmak istediklerini... Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Umman ve Birleşik Arap Emirlikleri’nin oluşturduğu Körfez İşbirliği Konseyi ile Washington yönetiminin işbirliği çerçevesinde gerçekleşeceğini ” (Haberturk- 28 Mart 2012) belirtti. Füze savunma sisteminin kurulacağı ülke olan Bahreyn Dışişleri Bakanı ise ‘Bizim için İrandan başka tehdit yok.’ açıklamasıyla işbirlikçilikte sınır tanımadıklarını gösterdi. Türkiye’ye kurulan füze sisteminin aynısı olan

system 1 AN/TPY-2 radarı, 114 füze ve 6 fırlatma rampasından oluşuyor. Radar, hedef füzeyi 3000 km uzakta iken saptayıp ilgili bilgileri sisteme yüklüyor ve füzeleri harekete geçiriyor.

ABD’nin sürekli kışkırtma ve gerilim üzerinden yürüttüğü politika, halkları birbirine düşürürken bu durumdan en karlı çıkan kendisi oluyor. 1990’ların başında Filipinler’de Clark Field ve Subic Bay’deki üslerinin kapanmasıyla ABD’nin Güneydoğu Asya’daki askeri varlığı zayıflamıştı. NATO’nun yeni konseptinin ardından ABD, Pasifik’teki Guam adasında 12 milyar dolara mal olması beklenen çok büyük bir askeri tesis yapmaya başladı. Ayrıca Hint Okyanusu’ndaki Diego Garcia üssü de geliştirilmeye başlandı. Günümüzde ABD’nin, Güney Kore’de 28 bin ve Japonya’da 50 bin askeri bulunuyor ve bu sayı daha fazla artırılmaya çalışılıyor. ABD en son Nisan ayında Avustralya’dan Darwin Limanı’nı alarak Güney Çin Denizi’ne ve Hint Okyanusu’na ulaşımında büyük bir imkana kavuştu. Darwin üssünde uçak gemileri, nükleer denizaltılar ve insansız hava araçları bulunacak.

Türkiye’ye kurulan füze kalkanı projesinin bir benzerini pasifik bölgesinde kurmak için ABD Savunma Bakan Yardımcısı Madelyn Creedon “Japonya, G.Kore ve Avustralya hükümetleriyle görüşmeler yaptıklarını” açıkladı. ABD; Güney Kore, Japonya, Guam, Avustralya ve Pasifik’teki diğer askeri üsleri ile Çin’i çevrelemeye çalışıyor.

ÇİN’İN “YUMUŞAK GÜÇ” STRATEJİSİ

Çin, yükselen bir değer. 2000 yılında ABD’nin dünya GSMH’ndeki payı %23,6 iken 2010 yılında %19,7’ye gerilemiştir. Aynı dönemde Çin’in payı %7,1’den %13,6’ya çıkmıştır. 2011 yılı itibarıyla Çin, yaklaşık 1,9 trilyon dolarlık ihracatıyla dünya lideri. Toplam dış ticaret hacmi (ihracat-ithalat) 3,5 trilyon doları aşmış durumda.

Çin, dünya ticaretinden elde ettiği fazlalığı uzun yıllar ABD ve AB pazarına girebilmek için tahvil, bono, dolar, euro gibi araçlara yatırdı. Çin, 3.2 trilyon dolarlık rezerve sahip ve bunun 1.2 trilyon dolarını ABD hazine bonolarına (borç) yatırmıştır. Kriz sürecinde ABD ve AB ekonomilerinde yaşanan daralma Çin’i yeni arayışlara itti. Çin artık elinde biriken sermayeyi bir yandan iç pazarı geliştirmek için kullanırken; diğer yandan yeni pazarlara açılıyor.

Çin büyüyen ekonomik gücünü bugüne kadar yumuşak güç stratejisi çerçevesinde sürdürdü. Asya pasifik bölgesindeki ülkelerle girdiği ticari ilişkiler derinleştikçe nüfuz alanı da genişledi. ASEAN (Güneydoğu Asya Uluslar Birliği) 1967 yılında komünizme karşı ABD’nin öncülüğünde kurulan bir birlikti; ancak zaman içinde değişerek ekonomik bir topluluğa dönüştü. Günümüzde üye sayısı 10 (Brunei, Endonezya, Filipinler, Kamboçya, Laos, Malezya, Myanmar, Singapur, Tayland, Vietnam) olan örgütün toplam nüfusu 500

milyon ve ekonomik büyüklüğü yaklaşık 1,5 trilyon dolardır. Çin, 2010 yılında serbest ticaret anlaşması imzalayarak ASEAN+1 ortaya çıktı.

Afrika kıtası bir milyarlık bir nüfusa sahip. Kapitalist pazar anlamında bakir sayılır ancak zaman içinde pasta büyüyecek, rekabet de kızışacak. 1980'li yılların başında Çin'in tüm Afrika ile ticaret hacmi 1 milyar dolarken yirmi yıl (2000) içinde 10 milyar dolara ancak yükselebilmmişti. 2010 yılına gelindiğinde ise Çin'in Afrika ile ticaret hacmi 114 milyar dolara çıkmıştır. Afrika pastasının %40'ı Çin tarafından kapılmışken ABD'nin payı yalnızca %2 civarındadır. Çin'in yatırımları liman, demiryolu, karayolu, okul ve hastane gibi altyapı tesislerini kapsamaktadır.

Latin Amerika geçmişte ABD'nin arka bahçesi olarak görülür ve hiçbir emperyalist güç de bu alanı zorlamazdı. Çin ilk defa bu "geleneği" bozuyor. Latin Amerika ülkeleri ile Çin arasında 1999 yılında 8 milyar dolar seviyesinde olan ticaret, BM verilerine göre 2009 yılında 16 kat artarak 130 milyar dolara ulaşmıştır. Çin, son 6 yılda Latin Amerika ülkelerine 75 milyar dolar kredi açmıştır. Çin, ilgili ülkelere hammadde, petrol vb. alırken; karşılığında açtığı krediler yoluyla çeşitli altyapı yatırımları gerçekleştirmekte ve sanayi malları satmaktadır.

ABD EMPERYALİSTLER ARASI MÜCADELEDE RAHAT DEĞİL

Kriz, kapitalizmin eşitsiz gelişim yasaının daha hızlı işlemesine imkân sağlarken emperyalist ülkeler arasındaki dengelerin değişmesine de yol açmıştır. ABD ve AB'nin dünya kapitalist sistemi üzerindeki hâkimiyeti sarsılmakla kalmayıp; ilgili ülkeler astronomik bütçe açıkları, aşırı borçlanma, karşılıksız para basma gibi yollarla

günü kurtarmaya çalışmaktadırlar. ABD Merkez Bankası (FED) doların rezerv para olma özelliğini kullanarak trilyonlarca dolarlık karşılıksız para bastı. Böylece; dolar, krizin yükünü diğer ülkelere yıkmak için bir silaha dönüştü. Elinde ABD doları, tahvili, hisse senedi vb. bulunduran herkes ABD'yi finanse etmiş oldu. ABD'nin "yaptım oldu" biçimindeki yaklaşımı kriz sürecinin yükselen "değeri" olarak görülen BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) ülkelerini rahatsız ediyor. BRICS üyeleri elde ettikleri ekonomik güç oranında kapitalist sistemde temsil hakkı istemektedirler. BRICS ülkeleri dünya nüfusunun yarısını oluştururken toplam ticaretin yaklaşık %30'unu temsil ediyorlar.

28 Mart 2012 tarihinde Hindistan'da bir araya gelen BRICS ülkeleri ekonomik işbirliğini artırırken gidişattan duydukları kaygıları da deklere ettiler. Alınan kararları incelersek: elektronik ortamda ticaret platformu kurulması, yerel para birimiyle kredilendirme, KOBİ'ler arasında işbirliği, Dünya Bankası'nın muadili ortak bir yatırım bankası kurulması, kendi para birimleri üzerinden ticaret ya da ortak para birimine geçiş gibi konular konuşuldu ve çeşitli kararlar alındı. Ayrıca IMF'deki oy oranlarının düzeltilmemesi halinde Avrupa'daki borç krizi için kendilerinden istenen ekstra katkının unutulması gerekti-

Çin, dünya ticaretinden elde ettiği fazlalığı uzun yıllar ABD ve AB pazarına girebilmek için tahvil, bono, dolar, euro gibi araçlara yatırdı. Çin, 3.2 trilyon dolarlık rezerve sahip ve bunun 1.2 trilyon dolarını ABD hazine bonolarına (borç) yatırmıştır. Kriz sürecinde ABD ve AB ekonomilerinde yaşanan daralma Çin'i yeni arayışlara itti. Çin artık elinde biriken sermayeyi bir yandan iç pazarı geliştirmek için kullanırken; diğer yandan yeni pazarlara açılıyor.

ğini söyleyerek rakiplerine gözdağı verdiler. Siyasal alanda da ortak refleks sergileyen BRICS üyeleri adına Hindistan Başbakanı Manmohan Singh "Biz Suriye ve İran'da tek çözümün diyalog yolu ile bulunabileceği konusunda anlaşmaya vardık... Suriye'de akan kanın durması için tek çözüm "barışçıl araçlardır." dedi. (Günlük Gazeteler, 29 Mart 2012)

NATO'nun yeni konsepti ile ABD'nin yeni askeri üsler ve füze kalkanı projeleri (Türkiye, BAE ve Güney Kore veya Avustralya) ile rakiplerini kuşatma hamleleri karşısında Rusya ve Çin, Şanghay İşbirliği Örgütü'nü daha işlevsel kılacağına benziyor. ŞİÖ'nün halen 6 üyesinin (Rusya, Çin, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan ve Özbekistan) yanında Hindistan, Pakistan, İran, Moğolistan, Afganistan, Belarus, Singapur gibi aday üyeleri var. Türkiye ise 2011'de başvuru yaptı. ŞİÖ'nün bu yılın ortalarında yapılacak toplantısında Hindistan ve Pakistan'ın tam üye olmak için yaptıkları başvuruya olumlu yanıt verilmesi bekleniyor. Eğer doku uyuşmazlığı olmazsa ŞİÖ, NATO için ilerde çok ciddi bir tehdit olacaktır. ŞİÖ faaliyetleri çerçevesinde üye ülkeler arasında sürekli tatbikatlar gerçekleştiriliyor. 21 Nisan'da ABD ve Filipinler arasında düzenlenen büyük bir askeri tatbikata cevaben bir gün sonra Çin ve Rus donanmaları Sarıdeniz'de uçak gemileri ve anti-denizaltı ge-

Çin, dünya ticaretinden elde ettiği fazlalığı uzun yıllar ABD ve AB pazarına girebilmek için tahvil, bono, dolar, euro gibi araçlara yatırdı. Çin, 3.2 trilyon dolarlık rezerv sahip ve bunun 1.2 trilyon dolarını ABD hazine bonolarına (borç) yatırmıştır. Kriz sürecinde ABD ve AB ekonomilerinde yaşanan daralma Çin'i yeni arayışlara itti. Çin artık elinde biriken sermayeyi bir yandan iç pazarı geliştirmek için kullanırken; diğer yandan yeni pazarlara açılıyor.

milerinin de yer aldığı büyük bir askeri tatbikat yaptı. Çin ve Rusya'nın gerçekleştirdiği deniz tatbikatı iki ülke arasında bir ilkti.

Rusya ve Çin, savunma bütçelerini artırırken, teknolojik işbirliğini de sürekli geliştiriyor. Rusya, ABD'ye göre savunma bütçesine çok az kaynak ayırmasına (8-9 kat) rağmen silah ticaretinde önemli bir yere sahip. Çin, 2011 yılında savunma bütçesini 107 milyar dolara çıkararak ciddi bir hamle yapmış oldu. 20 yıl önce ABD'nin savunma bütçesi Çin'in 30 katı iken 2011 yılında 5 kata kadar düşmüştür. Çin'in son dönem savunma yatırımları arasında uçak gemileri, anti-gemi balistik füzeleri, J-20 hayalet uçağı ve hayalet helikopteri bulunuyor.

ABD KAN KAYBETSE DE RAKİPLERİ KARŞISINDA GÜCÜNÜ HALA KORUYOR

Emperyalistler arasındaki rekabet kriz sürecinde daha fazla artıyor. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana ABD'nin dünyanın jandarması rolünü sürdürmesi çeşitli avantajları da beraberinde getiriyor. Yaklaşık 60-70 yıldır hem ekonomik hem de askeri anlamda tartışmasız üstünlüğe sahip olan ABD'nin bu imkanlarını yakın vadede yitirmesi oldukça zor. 1944 yılında Bretton Woods denen anlaşma ile ABD'nin kapitalist sistemin tartışmasız lideri olduğu kabul edilmişti. Toplantıda dolar altının eşdeğeri olarak kabul ediliyor ve diğer tüm para birimle-

rinin değeri dolara göre belirleniyordu. Doların rezerv para olması yanında IMF ve DB'nin kurulmasına da karar verildi. ABD, yıkılan kapitalist sistemin restorasyonunda çok önemli rol oynadı. İngiltere, Almanya, Japonya vb. emperyalist ülkelerin iflas etmiş, harabeye dönmüş ekonomilerine açık-gizli pek çok yolla ortak olmuş, çeşitli anlaşmalar imzalamıştır. Dünya'nın 1/3'ünün sosyalizmi seçtiği, ulusal kurtuluş savaşlarının başarıya ulaştığı ve kapitalist sistemin büyük bir tehlike altında olduğu koşullarda soğuk savaşın geliştirilmesinde belirleyici olmuştur. NATO vb. örgütlenmelerin kurulmasıyla emperyalist ülkelerde dahil tüm kapitalist sistemi kontrol etme imkanlarına kavuşmuştur. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından güç ve imkanlarını daha fazla artırmış olan ABD'nin rakiplerine kolay kolay boyun eğeceğini söylemek zor. Buna izin verecek gibi de gözüküyor.

ABD, dünyanın jandarması rolünü sadece askeri alanda değil her alanda oynuyor. Askeri kapasite yalnızca bir sonuçtur. Tekeller çağı olarak tanımlanan emperyalizm günümüzde kapitalist pazarın tam olarak entegrasyonunu hedeflemektedir. Sermayenin vatanı yoktur sözünü bugün daha fazla karşılığını bulmaktadır. ÇUŞ (Çok Uluslu Şirketler)'ler artık devlet sınırlarını çoktan aşarak uluslar arası bir nitelik kazanmıştır.

Kapitalistlerin en öncelikli meselesi kardır. Tekeller özellikle kriz süreçlerinde maliyetin en düşük karın en yüksek olduğu coğrafyalara yatırımlarını kaydırır. 1980'lerin başından itibaren Çin, Hindistan vb. ülkelerin ucuz işgücü alanları olması, uluslararası tekeller için buraları bir cazibe merkezine dönüştürmüştür; yatırımlar buralara kaydırılmıştır. Başta Çin ve Hindistan olmak üzere Asya'da bir dizi ülkede meydana gelen dış ticaret patlamasının, üretim artışının arka planında bu gerçeklik yatmaktadır. Asya ülkelerinin açıkladığı büyüme rakamlarının arka planında uluslararası tekellerin karları gizlenmektedir. Bugün başta ABD sermayesi olmak üzere emperyalist ülkelerin tekelleri dünyaya yayılmış durumdadır. Ekonomik anlamda ne ABD'nin şimdiki kötü gidişi ne de anormal derecede büyüme açıklayan ülkelerin durumu gerçekleri tam olarak açıklamaktadır. Evet, BRICS ülkeleri yabana atılmayacak bir güçtür ancak tek başına ABD'nin gerçek anlamda ekonomik, siyasi, askeri vb. gücü bile ilgili ülkelerin çok çok üzerindedir. **Ama kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası sürekli çalıştığı için mevcut dengelerin zaman içinde değişmesi her zaman mümkündür.**

Emperyalistler arası mücadeleyi ezilenler yararına değiştirebilecek tek güç işçi sınıfı ve mazlum dünya halklarıdır. Dünya halklarının en büyük düşmanı ve katili ABD'nin Irak ve Afganistan gibi işgal ettiği ülkelerde karşılaştığı/karşılaşacağı yenilgiler, ekonomik anlamda yaşadığı tikanıklığın daha fazla derinleşmesine yol açacaktır. Ortadoğu ve Afrika'da halkların gerici rejimlere karşı tepkisini sömürüp "Arap Baharı" adıyla BOP'a eklemeyen ABD'nin konjoktürel bir başarı elde ettiği görülüyor. Bu "başarı"nın sürüp sürmeyeceği, Arap halklarının tepkilerini gerçek düşmanları olan emperyalizme ve işbirlikçi/faşist rejimlere yöneltmesine bağlıdır.

“ARAP BAHARI” EMPERYALİZMİN BÖLGEYİ YENİDEN DİZAYN ETME ÇABASIDIR!

Kapitalist ilişkilerin dünya ölçeğinde devamlılığı söz konusu olduğunda, emperyalistler işbirlikçi yönetimleri, kitlelerin önüne atmaktan, bir başkasıyla değiştirmekten çekinmez. Arap Baharı denilen süreçte Mübarek, Bin Ali gibi kuklaların, halkların kabaran öfkelerini yatıştırmak için kurban verilebildiğine, ancak faşist rejimlerin daha fazla tahkim edildiğine tanık olduk. Hatta böyle dönemler kapitalist ilişkilerin derinlemesine nüfuz edebilmesi için fırsata bile çevrilmektedir. **Zaman geçtikçe “Arap Baharı”nın halkların özgürlük yürüyüşüne değil, emperyalizmin Ortadoğu’yu yeniden biçimlendirme projesine dönüştüğü daha net ortaya çıkmaktadır.** “Arap Baharı” gibi milyonları ilgilendiren, onlarca yıllık diktatörleri deviren ve hatta tüm bunları emperyalizmin sıradan bir askerinin burnu dahi kanamadan gerçekleştiren bir projenin ABD’nin bilgisi ve onayı dışında yürütüldüğünü düşünmek en hafif deyimle saflık olmaz mı?

ABD, Irak’tan çekildik açıklamasına rağmen hala iki büyük askeri üste 4 bin, büyükelçiliklerde ise 16 binin üzerinde asker, ajan vb. bulundurmakta. ABD’nin masasını ödediği özel güvenlik şirketleri bünyesinde faaliyet gösteren 40 bin kadar katili de unutmamak gerekir. Kuzey Irak’ta çeşitli üsler kurulmaya devam ediyor. Ayrıca Kuveyt’te, Irak’tan çekildiği söylenen askerlerin de yerleştirildiği bir garnizon bulunuyor. S.Arabistan, Katar, Yemen vb. çeşitli bölge ülkelerinde onlarca askeri üste binlerce Amerikan askeri mevcut. ABD’nin

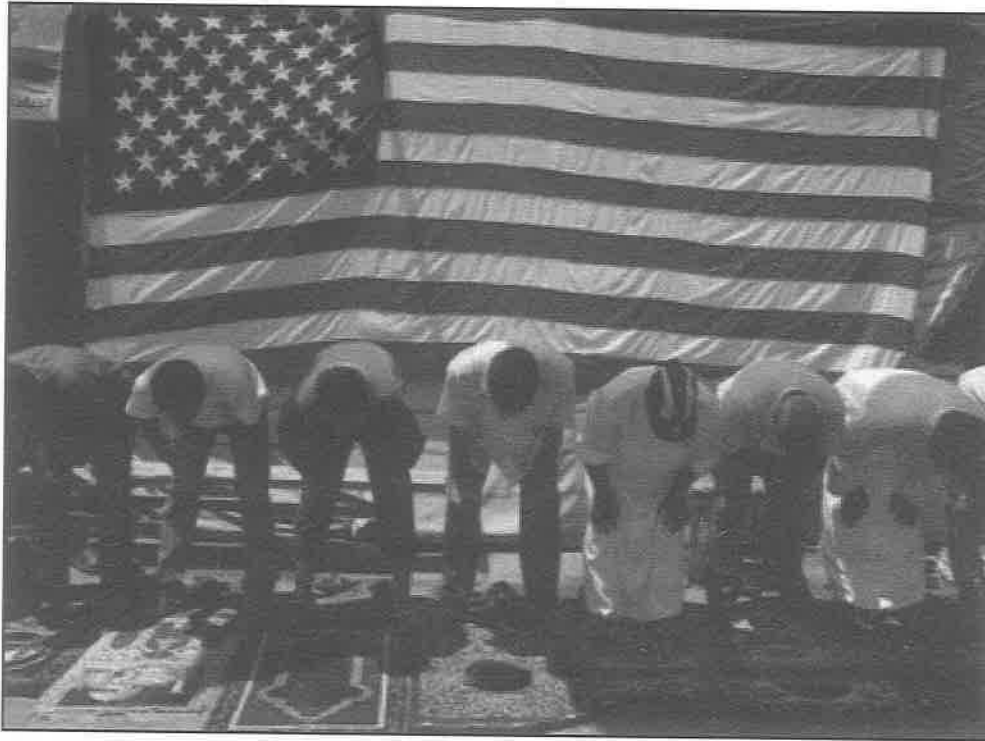
Beşinci Filo’su, uçak gemileri ile birlikte Basra Körfezi’nde demirlemiş durumda. **“Arap Baharı”nın ABD’nin Irak işgalini sonlandırdığını, askerlerini çektiğini söylediği bir dönemle çakışması tesadüf değildir.**

Libya işgal edilmeden önce, “Libyanın Dostları” adıyla bir araya gelen emperyalistler, pastanın nasıl bölüşüleceğini kararlaştırmıştı. Yine bu dostlar tarafından Libya halkının başına bombalar yağdırılmış; binlerce insan ölürken onbinlercesi yaralanmıştı. Libya işgal edildikten sonra oluşturulan rejim ülkede şeriat ilan etmiş “Libya’nın Dostları” ise tüm enerji kaynaklarına el koymuştu. Aradan bir yıl geçmeden aynı senaryo Suriye için devreye sokuluyor. Bu yılın Şubat ayında, “Arap Baharı”nın startının verildiği Tunus’ta yapılan “Suriye’nin Dostları” toplantısının ardından 1 Nisan 2012 tarihinde İstanbul’da ikincisi gerçekleştirildi. Başta Türkiye olmak üzere toplantıdan işgal yönünde bir irade, tampon bölge ya da en azından isyancıların ağır silahlarla donatılması gibi şeyler bekleniyordu. Ancak BM Güvenlik Konseyi’nin Annan Planı üzerinde anlaşması, beklentileri boşa düşürdü. Toplantının en kaydedeğer sonucu; Suudi Arabistan ve Katar’ın Özgür Suriye Ordusu mensuplarına maaş ödenmesi için bir fon kurma kararını açıklamaları olmuştur. **Böylece isyancı denilen kesimlerin halkla, özgürlükle bir ilgilerinin bulunmadığı ve emperyalizmin bordrolu ajanları oldukları teyid edilmiş oldu.**

Arap Birliği, Suriye konusun-

da aktif rol alan kesimlerin başında geliyor. Arap Birliği’nin her yıl değişen dönem başkanlığı sırası Filistin’e gelmişken, Katar para karşılığında bu hakkı satın aldı. Suriye’de muhalif denilen kesimlerin saldırılarıyla Katar’ın dönem başkanlığının çakışması önceden hazırlanmış bir senaryonun hayata geçirildiğini gösteriyor. Katar’ın dönem başkanlığında, Suriye birlikten atılmakla kalmayıp, Arap Birliği, rejimi yıkmak için yürütülen faaliyetlerin odağı haline geldi. 2012 yılı Mart ayından itibaren başkanlık Irak’a geçti. Arap Birliği’nin bundan sonra Suriye konusunda eskisi gibi uygun bir araç olmayacağı anlaşılıyor. En son Bağdat’ta yapılan Arap Birliği toplantısından Suriye’ye dönük herhangi bir karar alınamaması bu durumun göstergesidir.

Suriye’de isyancıların ülke dışından geliyor olması, girdiği bölgelerde kalıcılışamamasının önündeki en büyük engeldir. Ayrıca isyancıların çok parçalı niteliği bir başka engeli oluşturuyor. Rusya, Çin, İran gibi ülkelerin basıncının yanı sıra bu yıl içinde yapılacak Fransa ve ABD’deki başkanlık seçimleri öncesi risk alınmak istenmiyor. **Libya’nın ardından Suriye’de karşılaşılabilecek daha büyük bir başarısızlık Obama’nın geleceğini olumsuz yönde etkiler.** Böyle bir dönemde süreci tırmandırmak yerine küllendirmek, daha büyük operasyonlar için zemin oluşturmak isteniyor. İşte tam da bu ihtiyaçlar bağlamında Kofi Annan, hem Arap Birliği’nin hem de BM’nin temsilcisi olarak ortaya çıktı. Annan Planı’nın başarısının veya muhalifleri tatmin

edip etmemesinin bir önemi yok. Çünkü emperyalistler istediği zaman bahane (insan hakları, demokrasi vb.) yaratmakta ustadır. Hatırlanacak olursa 2011 yılında Arap Birliği, Suriye'ye bir gözlemci heyeti göndermişti. Heyetin raporunda şiddetin kaynağının Suriye hükümeti değil isyancı denilen kesim olduğu üzerine basılarak belirtilmişti. Arap Birliği, gereğini yapmak yerine raporu yırtıp çöpe attı ve kendi seçtiği görevlilerin işine son verdi. O dönem hemen hiç kimse bu durumu sorgulamadı ve unutulup gitti.

EMPERYALİZMİN SAVAŞ ARACI MEDYA

Medya dezanformasyonu bilinmeden 'Arap Baharı' anlaşılabilir. Irak işgali sırasında CNN, BBC gibi medya tekellerinin halkların gözünde hiçbir inandırıcılığının ve itibarının kalmadığı bir dönemde, Katar Şeyhi'nin kurduğu El Cezire ve Suudi Kralı Faysal'ın kurduğu El Arabiya gibi TV kanallarının özellikle Arap coğrafyasında popülaritesi hızla arttı. Ancak yıldızı parlatılan bu kanallar özellikle 'Arap Baharı' döneminde yaptıkları yalan haberler, kurmaca programlar vb. yoluyla gerçek yüzünü göstermeye başladı. Libya'da doruk noktasına varan

kara propaganda, işgali kolaylaştırıcı bir rol üstlenmişti. Libya halkının başına yağın bombaları, katledilen, yaralanan halkı ekranlara taşıırken sanki Kaddafi güçleri yapmış gibi göstererek işgale 'meşruiyet' kazandırmaya çalıştılar. Libya, kara propaganda da son nokta! Daha alçakça ne yapılabilir ki! denilen bir dönemde El Cezire ve El Arabiya Suriye'de yeniden ortaya çıktı. Suriye'de olmayan bir muhalefet yaratmaya çalışmanın dışında, ortada hiçbir şey yokken hayali çatışmalar icat etme, isyancıların katliamlarını askerler yapmış gibi yansıtmaya dahil akla hayale gelmeyecek yöntemlere başvuruyorlar. Normal bir insanın midesinin kaldıramayacağı bu insanlık dışı yöntemler nadiren de olsa ortaya saçılmakta ve böylece bu kanalizasyon şebekesinin faaliyetlerinin çok az bir kısmını öğrenebilmekteyiz. Kısa bir süre önce El Cezire televizyonundan istifa eden bir grup gazeteci oynanan oyunların bir kısmını kamuoyuna açıkladılar. "Humus'ta küçük bir çocuktan ağır yaralanmış gibi yapmasını istediklerini ve muhaliflerin öldürdüğü sivillerle ilgili görüntülerin askerler tarafından yapılan katliamlar gibi sunulduğunu itiraf etti... gerçekleri bu kadar uzun süre gizledikleri için üzgün olduklarını söyleyerek tüm iz-

leyicilerden özür diledi... daha önce istifa eden bir başka çalışan da El-Cezire'nin...Katar'daki bir stüdyoda çekilen kurgu videoları Suriye'de çekilmiş gibi yayınladığını itiraf etmişti." Aynı günlerde CNN'in Suriye muhabiri, muhaliflerden çatışma sahnesi yaratmalarını isteyerek bunu canlı yayında çatışmaların ortasındayız diye anlatmıştı. Sonradan gerçekler ortaya çıkınca CNN kamuoyundan özür dilemişti. Ancak gerçekler istisnai durumlarda ortaya çıkıyor. Çoğu zaman yalanlar tüm dünyaya gerçekmiş gibi lanse ediliyor. Kara propaganda konusunda hamileri kadar tecrübeli olmayan islamcı basın henüz daha küçük senaryolar üretebiliyor. Zamanla onlar da tecrübe kazanacak! "Tamamen hayalet şehre dönüşen Humus mahallelerinde yüzlerce sivil öldürülürken, binlercesi de kaçarak canlarını kurtarmıştı. Evleri tek tek arayarak yağmalayan Şebbiha çeteleri, yol kenarındaki bir güvercine de tahammül edemiyor. Silahlı çete üyeleri, uçamayan güvercini tekmeleyerek eğleniyor." (Zaman Gazetesi, 15/03/2012)

SURİYE ORTADOĞU'NUN FAY HATTIDIR

"Arap Baharı'nın yaşandığı ülkelerin ortak özelliği Irak işgali sonrası ABD'nin IMF, DB ve çeşitli anlaşmalar yoluyla bölgeye dönük teslim alma planlarına evet demek zorunda kalmış olmalarıdır. Libya işgali öncesi Kaddafi'nin IMF dayatmalarına boyun eğmesinin yanında İtalya, Fransa ve Türkiye gibi ülkelerle girdiği ilişkiler de işgali kolaylaştırıcı bir faktöre dönüşmüştü. Suriye'de 2006 yılından beri uygulanan IMF programı, işsizliği arttırarak toplumsal koşulları iyice kötüleştirmiştir. IMF'nin programı ekonominin daraltılmasını, ücretlerin dondurulmasını, mali sistemin serbestleştirilmesini, ticaret reformlarını ve özelleştirmeleri içermektedir. IMF programının yarattığı yıkım Suriye'nin karıştırılmasında bü-

yük bir yardımcı faktör olmuştur.

“Arap Baharı” söylemlerinin gelip dayandığı nokta ABD’nin bölge politikalarına direnen, kapitalist pazara tam olarak entegre olmamış ülkelerdir. Libya’da işler istenen doğrultuda ilerlememiş; Kaddafi direnmiştir. NATO’nun aylarca süren bombardımanları ve şiddetli çatışmalar sonrası çeşitli ülkelerden getirilen İslamcı militanlar, ajanlar, paralı askerler ve bir miktar çapulcuyla birlikte kukla bir rejim kurulabilmiştir. Suriye muhalefetinin ana gövdesini emperyalizmin ajan ve provokatörleri yanında çeşitli ülkelerden getirilen İslamcı militanlar, Kral ve Şeyhlerin petro-dolarları ve az sayıda çapulcu oluşturmaktadır. Ancak Libya’daki senaryonun aynen sahnelenmek istendiği Suriye’de ise işler sarpa sarmış gözüküyor. Lavrov, Mart ayı başında İngiliz MI6 ajanlarının Suriye’de faaliyet yürüttüklerini açıklamıştı. Ayrıca Humus’a giren askerlerin aralarında 13 Fransız subayı, Türk, Afgan vb.’nin de içinde bulunduğu 700 civarında ‘isyancı’nın yakalandığı söyleniyor. Arap basınında dışarıdan getirilen İslamcı militanların çeşitli eğitim kamplarında emperyalistler tarafından eğitildikten sonra Suriye’ye sokulduğu belirtiliyor. “...10 bini aşkın Libya’lı, şimdi de ayda bin dolar maaşla Suriye rejimini devirmek üzere Ürdün’deki bir bölgede askeri eğitim alıyor.” (Ürdün, El Bawaba- Sol.org.tr) Suriye’de isyancı adı verilen kesimlerin büyük oranda dışarıdan getirtilen İslamcı militanlar olduğu ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton’un BBC’ye verdiği demeçteki itiraflarından da açıkça anlaşılmaktadır: “Bölgede El-Kaide, Hamas ve bizim terör listemizde bulunan diğer gruplar, kesinlikle Suriye muhalefetini destekliyorlar...” devamında “belirli ülkelerde rejim değişikliğine gidebilmek için Washington, ‘terörist düşman’la işbirliği yapmaktadır” (BBC, 23/03/2012) diyerek çok daha açık bir itirafta

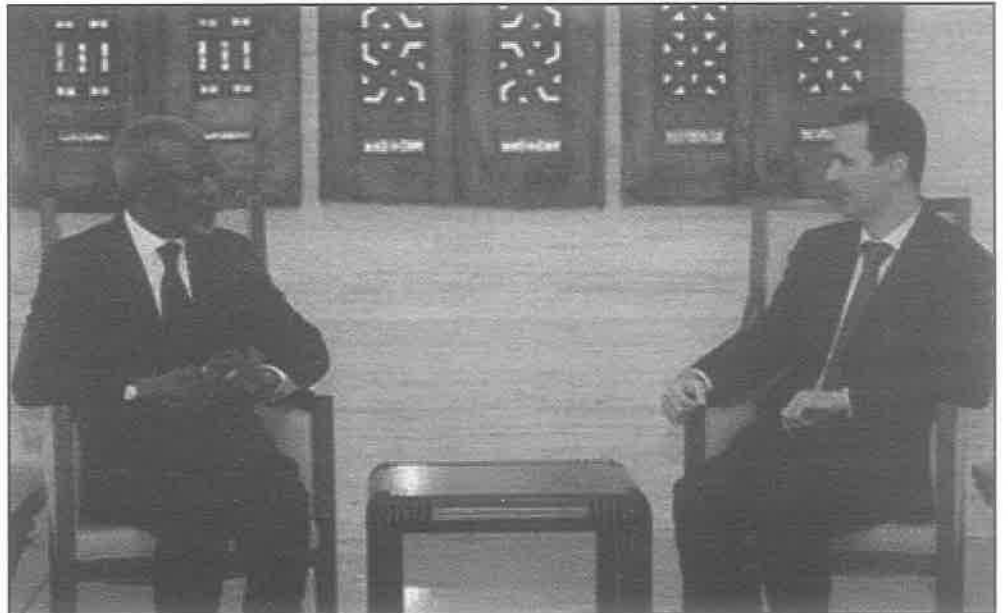
bulunmuş oluyor.

Suriye’de yaklaşık bir yıl önce Türkiye, Ürdün ve Lübnan sınırlarında başlayan çatışmalar zaman içinde farklı şehirlere yayılmıştır. Muhalefetin odağı olarak gösterilen Müslüman Kardeşler ve Hizb-ut Tahrir örgütlerinin merkezi İngiltere’dir. Lider kadroları çoğunlukla orada yaşamaktadır. Bahsi geçen yapıların etkileri sınırlıdır. Ancak dışarıdan getirilen İslamcı militanlar ve paralı askerlerin yıkıcı etkisi çok büyüktür. ABD Şubat ayı içinde Afganistan’da savaştığı Taliban’a CIA ve Pentagon’un bölgedeki üssü olan Katar’da ofis açma izni verdi. Aynı dönemde El Kaide lideri Eymen ez Zevahiri, Suriyeli isyancıların “kanserli rejim”den kurtulmak için her türlü aracı kullanma haklarını söyledi. Bu militanlar baskın yaptıkları şehirlerde kamu binalarını, köprüleri, enerji santrallerini yakıp yıkmaktan; petrol yataklarını, doğalgaz boru hatlarını havaya uçurmaya kadar birçok sabotaj eylemleriyle topyekün imha eylemlerini gerçekleştirmektedirler. Pek çok katliamın yanı sıra çatışmaların dışında kalan Şam, Halep gibi büyük kentlerde otomobillerle gerçekleştirilen intihar saldırılarının kaynağında bu tip yapıların olduğu gözüküyor. İsyancılar barındıkları bölgelerde terör estirerek katliamlar gerçekleştirmenin yanında, evleri dolaşarak bölgeyi terk

etmeleri konusunda halka gözdağı veriyor. Baş kesme, adam kaçırmaya, gasp, soygun vb. ‘isyancı’ların rutin faaliyetleri arasındadır. Muhalefler Suriye’yi işte bu yöntemlerle demokratikleştiriyor!

ABD ve AB, BM’den müdahale kararı çıkarmak için Arap Birliği üzerinden Suriye yönetimini yalnızlaştırmaya çalışıyor. Şubat ayında Suriye hükümetinin başarılı operasyonlarına tepki olarak bir yandan Suriye’li diplomatlar sınır dışı edilirken (Almanya) diğer yandan başta ABD olmak üzere İngiltere, İtalya, Fransa ve İspanya da Şam’daki büyükelçilerini geri çağırarak baskı oluşturmaya çalıştı.

Suriye halkı çatışmaların arttığı bir dönemde sokaklara inerek tavırını ortaya koydu. 15 Şubat’ta Şam’ı ziyaret eden Rus Dışişleri Bakanı Lavrov’u karşılama töreni tam bir gövde gösterisine dönüşmüştü. Rus ve Suriye bayraklarıyla bir milyon kişinin sokaklara çıktığı basına yansıdı. Şam, Halep, Lazkiye gibi büyük kentlerde çeşitli tarihlerde gerçekleştirilen Esad yanlısı gösterilerde yoğun katılım göze çarpıyordu. İsyanın başlamasının birinci yılındaki gösteriler de rejime kitlesel destek mitinglerine dönüştü. Halkın rejime desteğini gözlemlemenin yollarından birisi de referandum oldu. İsyancıların tüm baskı, tehdit, şiddet faaliyetlerine rağmen seçimlere katılım %60 civarınday-

dı. Sandık başına gidenlerin %90'ı (yaklaşık 15 milyon kişi) ise yeni anayasa tasarısına onay verdi. Seçime katılım oranını ve çıkan sonucu küçümsemek gerekiyor. Avrupa ve ABD'de halkın yarısı sandığa gitmezken Suriye'deki katılım oranı önemlidir. Devrim diye lanse edilen Mısır'da seçime katılım %54'ü geçmezken Tunus'ta %50'nin altında kalmıştır. Tüm olumsuzluklara rağmen Suriye rejiminin halk desteğini korumasını nasıl açıklamak gerekir? Halkın desteğinin kökeninde Baas rejiminin arap milliyetçiliğine dayanan ideolojisi yatmaktadır. Filistin davasını sahiplenmekte gösterdiği duruş Arap coğrafyasında olduğu kadar iç kamuoyunda da haklı bir saygıya yol açıyor. Ayrıca onlarca yıla dayanan kurumsallaşma, güçlü bir askeri örgütlenme ve istihbarat ağı emperyalistlerin işini zorlaştıran faktörlerdir.

Suriye'de her geçen zaman rejimin güç toplamasına, hazırlanan komplonun çapının daha fazla ortaya çıkmasına yol açıyor. Şubat ayı içinde 49 MİT elemanı Suriye'de tutuklandı. Ayrıca çeşitli ülkelerden giriş yapan pek çok istihbarat elemanı ve İslamcı militan ele geçirildi. Mart ayında isyancıların kalesi olarak lanse edilen Humus, Hama, Dera, İdlib gibi kentler isyancılar tarafından temizlendi. Ancak emperyalizmin isyancılara silah, cephane, istihbarat, para, asker vb. kısaca her türlü yardımı esirgemediği biliniyor. Suriye rejimini dünyadan büyük oranda izole ettiği bir ortamda çatışmaların emperyalizmin ihtiyacına göre yön değiştirmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

SURİYE YALNIZCA SURİYE DEĞİLDİR

Suriye'yi sadece BAAS rejiminden ibaret görmek ya da nüfusuyla değerlendirmek büyük bir yanılgıdır. Bu bölge İrandan Irak'a; Lübnan'dan Filistine; Körfez ülkelerinden Ürdüne kadar geniş bir bölgeyi ve hatta irili ufaklı pek çok

Zaman geçtikçe "Arap Baharı"nın halkların özgürlük yürüyüşüne değil, emperyalizmin Ortadoğu'yu yeniden biçimlendirme projesine dönüştüğü daha net ortaya çıkmaktadır.

örgütü etkileyen, ilgilendiren bir alandır. Daha genel anlamda söylersek; Suriye, anti-emperyalist ve anti-siyonist direnişin yoğunlaştığı ve oradan çıkacak sonuçların uzun vadeli ve çok geniş bir coğrafyaya etkilerinin olacağı bir ülkedir. Kısacası Suriye Libya değildir. Libya'ya NATO müdahalesine pek karışmak istemeyen Rusya ve Çin gibi aktörler, sıranın Suriye'ye geleceğini hesaplamış; ona göre strateji geliştirmiş gibi gözüküyor. ABD ve müttefiklerinin Suriye üzerindeki baskılarının arttığı, Türkiye hükümetinin saldırı yönünde açıklamalar yaptığı bir dönemde Rusya, Ocak ayı başında Suriye hükümetinden aldığı Tartus Limanı'ndaki deniz üssüne iki adet savaş gemisini göndererek gözdağı vermiş oldu. Ardından uçak gemisi dahil pek çok gemisini üsse sevk etti. Şubat başında Lavrov'un Şam ziyaretinde Dış İstihbarat Servisi (SVR) Başkanı Mihail Fradkov'u götürmesi ve öncesinde geniş bir istihbarat, dinleme ağının kurulmuş olması bir başka önemli noktadır. Rusya Genelkurmay Başkanı Nikolay Makarov'un "ulusal güvenliğe yönelik yakın bir tehdit algılamaları durumunda nükleer silah kullanabilecekleri" uyarısı yapması rakiplerine gözdağı olarak okunmalıdır. Şubat ayı başında Erdoğan'ın mecliste yaptığı konuşmada Suriye konusunda Rusya'yı eleştirmesi üzerine Medvedev'in Erdoğan'ı arayıp, "ABD'nin oyuncağı olmayın. Türkiye, Suriye müdahalesinde öncü olursa en büyük zararı siz görürsünüz" dediği Rus basınına yansıdı. Ardından Mart ayı içinde Rus ve İran uçakları insani yardım malzemeleri (ilaç, çadır, mama vb.) içeren seferler düzenledi. Böylece Suriye'nin yalıtılmış olmadığı çeşitli yöntemlerle (hava, deniz vb.)

bağın güçlü olduğu vurgulandı. Kısaca, Rusya Suriye konusunda geri adım atmayacağını çeşitli biçimlerde ilan etmiş oldu.

BM GÜVENLİK KONSEYİ'NDE SURİYE'YE DÖNÜK KARARLARI İKİ KEZ VETO EDEN RUSYA VE ÇİN TARAF OLDUKLARINI GÖSTERDİ

Rusya'nın sert tavrının arkasında Çin ile ortak hareket etmesi yatmaktadır. Suriye konusunda önceki tutumlarına göre farklılık gösteren ülkelerden bir diğeri olan Çin, BM Güvenlik Konseyi'ndeki oylamada veto yetkisini kullanmaktan çekinmedi. Rusya ve Çin Ortadoğu coğrafyasında aktör olarak kalmak ve rakiplerini zayıflatmak için en uygun yer ve anı kollamış ve sürecin en kızgın anında gerekli hamleyi yapmışlardır.

ABD'nin Türkiye'yi, Suriye'ye saldırması ya da daha saldırgan tutum alması için zorlaması, sürecin tersine işleminin emaresi olarak okunmalıdır. Başta Rusya, Çin ve İran gibi güçlerin daha doğrudan tavır almaya başlaması tüm dengeleri bozabilir. Çin ve Rusya bloğunun tutumuna İran ve Hizbullah da, yaptığı açıklamalar ve Suriye yönetimine verdikleri fiili destekle katkı sunmuş oldu.

Suriye ile Rusya'nın ilişkilerinin köklü bir tarihi geçmişi vardır. Sovyetler Birliği, emperyalizmin işbirlikçisi Arap gerici rejimleri karşısında Baas kökenli rejimleri (Mısır, Suriye, Irak vb.) desteklemişti. Suriye ordusunun askeri kapasitesinin %90'ı Sovyet/Rus yapımı çoğu eski silahlardan oluşmaktadır. 2010-2013 yıllarını kapsayan anlaşma sonucunda Suriye Rusya'dan iki adet disel-elektrik denizaltı, "Neva"

uçaksavar sistemlerinin yenilenmesi ve MiG-29 CMT ve Yak-130 savaş eğitim uçaklarının temini, operasyonel-taktik füze sistemleri, T-90 tankları alıyor.

1971 yılında Sovyetler Birliği, Suriye rejiminden Tartus'ta bir denizüssü olarak Akdeniz'de güçlü bir mevzi elde etmişti. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından üs boşaltılmıştı. Ukrayna ile Sivastopol'daki deniz üssünün durumuyla ilgili ortaya çıkan anlaşmazlık, Rusya'yı yeni arayışlara itti. 2008 yılında iki ülke arasında Moskova'da yapılan anlaşma ile Tartus limanı tekrar kullanıma açıldı. Suriye'nin karıştırılmaya çalışıldığı günlerde Rusya limanın tadilatını bitirdi ve kullanmaya başladı. «Yakhont süpersonik gemisavar füzelerinin Suriye'ye sevkiyatı yapıldı... Söz konusu füzelerin Suriye'nin bütün kıyı kesimini olası bir saldırıdan koruma kapasitesine sahip olduğu... Denizden fırlatılan bu füzeler hızları ve alçak irtifada hedefe yönelebilmeleri nedeniyle dünyanın en gelişmiş füzeleri arasında gösteriliyor.» (Ntvmsnbc-02 Aralık 2011) Rusya'nın adımları bununla da sınırlı kalmadı. «Suriye ve Lübnan'da bulunan iki radar üssünü muhtemel ABD ve İsrail saldırılarına karşı modernize ettiğini iddia etti. İsrail ve Ürdün'ün tüm hava sahasını ve Kuzey Suudi Arabistan'ı kapsayacak şekilde geliştirilirken, Lübnan'da bulunan radar da genişletildi... iki radar Kıbrıs ve Yunanistan dahil Doğu Akdeniz'i de izleyebiliyor.» (Evrensel Gazetesi- 28 Şubat 2012) Tartus Üssü'nde Rusya'nın uçak gemisi ve çeşitli savaş gemileri, denizaltılar, teknik personel, istihbarat elemanları, dinleme tesisleri yerleştirilmiş durumda. Rusya kendine çok güveniyor. Lavrov, «... muhalefeti silahlandırmak hükümet güçlerini yenmek için yeterli değil. Suriye muhalefeti dışlerine kadar (baştan ayağa) silahlandırılrsa da yine de hükümet güçlerini yenemez. Bu onların dış müdahale istemesinin

nedeni...» (Zaman Gazetesi- 04 Nisan 2012) dedi.

Rusya ve Çin için Suriye, rakipleriyle mücadelede önemli bir mevzi. Suriye'yi kaybetmek Ortadoğu'ya açılan pencerenin kapanması anlamına gelir. Her iki güç de mücadele etmeden, direnmeden Suriye'yi teslim etmeyecektir. Ancak ne kadar ileri gidecekleri belirsiz. BM'den çıkarılmaya çalışılan kararları daha ne kadar veto edecekleri belli değil. Çünkü her veto sıkışmalarına ve yalnızlaşmalarına yol açar. İki emperyalist güç de süreci götürebilecekleri kadar ileri götürüp ABD ile karşı karşıya gelme aşamasında çark edeceklerdir. Lavrov, Duma üyelerine Suriye konusunda bilgi aktarırken Rusya'nın ne kadar ileri gidebileceğinin mesajını veriyor: Lavrov, «ABD ile karşı karşıya bizim askeri varlığımızın orada olup olmaması ile ilgili konuya gelince... Hayır. Bunun Rusya'nın milli çıkarlarına aykırı olduğuna inanıyorum» (Zaman Gazetesi- 14 Nisan 2012) dedi.

SURİYE KONUSUNDA Şİİ BLOĞUNUN SAVAŞ DÂHİL HER İHTİMALİ GÖZE ALDIĞI ANLAŞILIYOR

Suriye, İran, Hizbullah ve Hamas arasında kader birliğine dayanan bir ilişki mevcuttu. Hatırlanacağı gibi İsrail ve Filistin'deki Abbas yönetiminin saldırıları karşısında Suriye yönetimi Hamas'a sahip çıkmış, onu koruyup kollamıştı. 2009 yılı başında İsrail'in Gazze'yi işgali sırasında Arap ülkelerinin hemen hepsi Hamas'ı terk etmekle kalmayıp İsrail'e işgal için destek de verdi. Suriye yönetimi ise saldırıya uğra-

Rusya ve Çin için Suriye, rakipleriyle mücadelede önemli bir mevzi. Suriye'yi kaybetmek Ortadoğu'ya açılan pencerenin kapanması anlamına gelir. Her iki güç de mücadele etmeden, direnmeden Suriye'yi teslim etmeyecektir. Ancak ne kadar ileri gidecekleri belirsiz.

ma ihtimaline rağmen Hamas'ı sahiplenmekten çekinmemişti. İşgal sonrası Gazze'ye uygulanan abluka döneminde, Türkiye, One Minute, Mavi Marmara vb. üzerinden sanki İsrail karşıtı ve ABD'yi dinlemeyen bir aktör olarak sahnede belirdi. İsrail'e kafa tutarcasına Hamas yetkilileri ve lideri Halid Meşal Türkiye'de ağırlandı, çeşitli görüşmeler yapıldı. Hamas yönetimi ikna edilmiş olacak ki Suriye karıştırılmaya başlar başlamaz Hamas, Şam'ı terk edip Katar ve Mısır'a taşındı. Katar, ABD'nin Ortadoğu operasyonlarını yürüttüğü merkezdir. Mısır ise herkesin malumu. Hamas Şam'dan çıkmakla da kalmayıp muhalifleri destekleyen bir tavır içine girdi. Filistin Başbakan'ı İsmail Haniye Mısır ziyareti sırasında; Aksa'yı Kurtarma ve Suriye Halkına Yardım konulu bir toplantıya katıldı. «Haniye: ... özgürlük ve reform talepleri ile Esad rejimine karşı ayaklanan Suriye halkını da selamladı... Sözleri sık sık «Kahrolsun Esad, Yaşasın İslam, Kudüs bizim canımız, Hizbullah ve İran'a hayır sloganlarıyla kesildi.» (Milliyet Gazetesi- 24 Şubat 2012) Haniye'nin tavrının bireysel olmadığını Hamas'ın Siyasi Büro Şefi Musa Ebu Merzuk'un açıklamalarından da anlıyoruz: «Esad rejiminin güvenlik çözümünü onaylamıyoruz. Suriye halkının taleplerinin yanındayız» (<http://sol.org.tr>- 28 Şubat 2012) Hamas'ın Suriye'den çıkıp Katar ve Mısır'a taşınması karşılığında Katar Emiri'nden Gazze'nin imarı için 250 milyon dolar aldığı da söyleniyor.

Suriye'de rejim değişikliğinin gerçekleşmesi durumunda Lübnan'da Hizbullah zor

duruma düşecektir. Lübnan'da 2011 yılının Ocak ayında Saad Hariri liderliğindeki koalisyon hükümeti düşürülmüş, yerine "8 Mart İttifakı" (Hizbullah, Özgür Yurtsever Hareket) yeni hükümeti kurmuştu. Aslında "8 Mart İttifakı" bir azınlık hükümeti durumunda. Özgür Yurtsever Hareket'in liderliğini eski Falanjist lider General Michel Avn yapıyor. Suriye rejimi yıkıldıktan sonra Lübnan'da hükümetin düşürülmesi çok zor değil. Ardından Lübnan'da kurulacak yeni hükümet tarafından Hizbullah'ın kendi ordusu, iletişim sistemi vb. sorun edilip dağıtılması gündeme gelecek. Lübnan tekrar iç savaş ve emperyalist müdahale ile karşı karşıya gelecek. Tehlikenin tamamen farkında olan Hizbullah çeşitli yollar deniyor. En son 28 Mart 2012 tarihinde Lübnan'da aralarında Hizbullah, Cemaat el-İslamiye, Müslüman Âlimler Birliği, İslami Tevhid Hareketi, Hamas ve İslami Cihad Hareketi'nin de bulunduğu İslam Birliği adıyla bir toplantı gerçekleştirildi. "Suriye'deki mesele için siyasi çözüm yoluna gidilmesi ve bundan başka yol olmadığı konusunda görüş birliğine varıldı." mesajı verildi. Hizbullah yolun sonunu görüyor: "Suriye'ye saldırı başladığı anda, İsrail'i hedef alacağını ilan etti!"

Suriye'nin düşürülmesi ve Hizbullah'ın yok edilmesinin ardından İran'ın kuşatmasına başlanacaktır. İran rejimi Şii bloğunun dağılmasıyla kuşatılacağı farkında. Körfez ülkeleri, Türkiye, Afganistan ve Pakistan dışında deniz ablukası ve Azerbaycan'ın da devreye sokulmasıyla kuşatma tamamlanacak. İran nüfusunun yaklaşık %25-30'unu Azeriler, %10'unu ise Kürtler oluşturuyor. Azerbaycan üzerinden Azeri azınlık kıskırtılacak. Şimdiden Azerbaycan hükümeti ile İsrail arasında 1,6 milyar dolarlık anlaşma (insansız hava aracı, füze savunma sistemi, vb.) imzalanmış durumda. En son İranlı bi-

lim adamının öldürülmesinde İran, Azerbaycan pasaportuyla ülkeye giriş yapan ajanlar yüzünden İsrail ve ABD'yi sorumlu tuttu. Irak üzerinden Kürtler devreye sokulmaya çalışılacaktır. Ayrıca Güneydoğu'da Beluciler üzerinden ABD'nin uzun yıllardır faaliyetleri biliniyor. Irak'ta faaliyet gösteren Halkın Mücahitleri gibi ajanlaştırılmış yapılar işlerin kolaylaştırılmasını sağlayacaktır. Cumhurbaşkanlığı seçimi sonrası yaşanan karışıklıklar abluka altına alınmış, dışarıyla irtibatı kesilmiş bir İran'da rejim değişikliğinin mümkün olduğunu gösteriyor.

İran rejimi emperyalist kuşatmayı kendinden ne kadar uzak tutarsa o kadar faydasına olduğunu çok iyi biliyor. İşte bu yüzden İran, Suriye'nin "kırmızı çizgisi olduğunu" ilan etti. Ahmedinejad: "İran...Suriye'yle ilişkileri geliştirmek için hiçbir sınır yoktur ve bu ülkeye destek için her şeyi yapacaktır" (TRT- 28 Mart 2012) biçiminde konuştu. İran, Ortadoğu'da Şii nüfus üzerinde etkisini artırmaya çalışıyor. El Hekim ve Sadr üzerinden Irak'ta belirli bir mevzi edinmiş durumda. Irak hükümetinin Suriye konusundaki duruşu İran ile paralellik gösteriyor. Irak'ta Suriye konusunda hassasiyet var. ABD işgali döneminde Suriye ülkeden kaçan milyonlarca Iraklıya kucak açmıştı. Suriye o dönem direnişi desteklediği gerekçesiyle ABD tarafından işgalle tehdit edilmişti. Şu an Irak'ta hem Şiiler hem de Sünniler arasında Suriye rejiminin desteklenmesine dönük eğilim ağırlıkta. Ayrıca İran, Lübnan'da Hizbullah'ı desteklemenin dışında Bahreyn, Yemen vb. ülkelerde bile büyük bir nüfuza sahip.

1 Nisan'da İstanbul'da yapılan "Suriye'nin Dostları" toplantısı sonrası, İran eleştirilerin dozajını artırmış durumda. İranlı yetkililer çeşitli biçimlerde tepkilerini gösteriyor. İran Meclis Başkanı Laricani: "Türkiye emperyalizmin taşeronu oldu" derken Dış Politika Komisyonu

Başkan Vekili Muhammed Kevseri ise "Türkiye, Katar, ABD ve Suudi Arabistan'ın Suriye'nin gerçek düşmanları olarak tanınmakta olduklarını... İran'ın onlar gibi iki yüzlü ve münafik olmadığı" (Akşam Gazetesi- 04 Nisan 2012) biçiminde ağır sözler sarfetti.

Suriye konusunda yaşanan her duraksama yalnızca Suriye'de değil tüm Ortadoğu'da rüzgârın tersinden esmesine yol açma potansiyelini barındırıyor. İran, Suriye'nin karıştırılmasının ardından 30 yıl aradan sonra savaş gemilerini Süveyş kanalından geçirecek mesaj vermişti. 20 Şubat'ta yine İran savaş gemileri, Suriye deniz kuvvetlerini eğitmek gerekçesiyle Tartus Limanı'na demirledi. Suriye Hükümeti'nin Rusya'ya Tartus limanını vermesinin ardından İran'a da Laskiyede bir üs vereceği iddia ediliyor. Suriye'de sular ısındıkça tarafların karşılıklı atacağı adımlar hızlanacak, hamleler sertleşecektir. **Suriye bir bataklık gibi, bulaşan her ülkeyi içine çekecek, bugünden kestirilmesi güç sonuçların ortaya çıkmasına yol açacaktır.** İşin içine halklar girdiğinde kağıt üzerinde yapılan bütün hesapların bozulma riski vardır. Asker sayısı, silah mevcudu, ekonomik büyüklük savaşın gidişatında etkisi küçümsenmeyecek faktörlerdir ancak direnen bir halkı teslim alacak bir silah henüz icat edilmiş değil. Suriye rejimi yıkılsa bile devlet imkânlarını da arkasına alan bir direniş; işgalcileri pişman edecektir. Ortadoğu'da din, milliyet üzerinden yaşanacak bir hesaplaşmada kimin kazanacağı hiç belli olmaz. Ortaya çıkacak tablo tüm hesapları altüst edebilir.

Şii bloğunun güç toplayarak girişeceği bir karşı saldırı yalnızca ABD'nin bölgeye dönük politikalarının iflas etmesiyle sonuçlanmayacak başta İsrail, Katar, S.Arabistan ve Türkiye olmak üzere işbirlikçi rejimleri sallayacak potansiyeli taşımaktadır.

ABD SURİYE'DE REJİM DEĞİŞİKLİĞİ İÇİN YENİ HAMLELER YAPIYOR

Suriye "Arap Baharı"nın geleceğini belirleyecek önemli bir dönemdir. Suriye düşerse ABD'nin müttefikleriyle birlikte İran'ı kuşatmasının önü açılacaktır. Suriye direnirse, ablukayı kırarsa Ortadoğu'daki rüzgar tersine dönecektir. ABD'nin acelesi var. Suriye'de zaman rejimin lehine işliyor.

Suriye'ye dışarıdan müdahale için koşullar uygun değil. Muhalif denilen kesimlerin parçalı ve cılız görüntüsü dış müdahale için koşulların olgunlaştırılmasını geciktiriyor. Suriye Ordusu'nun Mart ayı içinde isyancıları ülkenin her yanında yenilgiye uğratarak sınır güvenliğini sağlaması, emperyalistlerin işlerini daha da zorlaştırdı. ABD, Suriye konusunda bugüne kadar daha çok Türkiye'yi öne sürdü. Türkiye üzerinden sonuç almaya çalıştı. Türkiye egemenleri ise uşaklıkta sınır tanımadığını gös-

termek için kendilerinden istenenin bile ötesine geçmekten çekinmedi. Muhalifleri tek bir çatı altında birleştirmeye çalışmaktan askeri eğitim kampları oluşturmaya; Suriye yönetimini tehdit etmekten savaş çıkırtkanlığına kadar çeşitli girişimlerde bulundu. Türkiye'nin sert tutumu, uluslararası kamuoyunda itibar görmediği gibi çoğu zaman tepkiyle de karşılanıyor. Kısacası Türkiye, Suriye konusunda ağırlığı olan, sözü geçen bir aktör değil; rejimi yıkmaya çalışan bir taraf görünümünde. ABD yetkililerince bile tarzı eleştirilen, üslubu sert bulunan Türkiye Hükümeti'nin önümüzdeki süreçte rolü gözden geçirilecek gibi gözüküyor.

Türkiye'nin Suriye Ulusal Konseyi'nde Kürtleri dışlayan tutumunun zaten içeride pek tabanı bulunmayan muhalefetin gücünün daha da sınırlanmasına yol açtığı görüldü. Suriye rejiminin siyasi tu-

tuksulara af, Kürt kimliğini tanıma, siyaset yapma gibi haklar tanınması Kürtler'i muhalefetten koparmıştı. Suriye'de muhalefetin ezilip rejimin cılız da olsa attığı demokratikleşme adımları rejimin elini güçlendiriyor. Suriye'de çatışmalara rağmen yüksek sayılabilecek bir katılımı sonuçlanan referandumun ardından 7 Mayıs tarihinde gerçekleştirilecek olan çok partili seçimler, hem yüksek katılım oranı hem de Baas'ın zaferiyle sonuçlanırsa muhalifler ve destekçileri için işler iyice zorlaşacak.

ABD Suriye'deki mevcut durumu ve önümüzdeki günlerde ortaya çıkacak tabloyu değerlendirdiğinde işlerin kötüye gittiğini görüyor. Türkiye, Katar ve S.Arabistan gibi ülkeler üzerinden dışardan yürütülen faaliyetlerle sonuç alınamayacağı anlaşıldı. Suriye'deki iç dinamikler harekete geçirilemediği sürece rejimin yıkılmayacağını gören ABD, süreci farklı bir kanaldan yürütmeye karar verdi. Türkiye'nin tüm çekincelerine rağmen Kürtler'in sürece katılması kararlaştırılmış gözüküyor.

ABD, SURİYE'DE REJİM DEĞİŞİKLİĞİ İÇİN KÜRT KARTINI AÇIYOR

Annan Planı devredeyken bile ABD'nin Suriye'de rejim değişikliği yönünde gösterdiği çabalar ve yaptığı hazırlıklar hıızından birşey kaybetmiş değil. Başbakan Erdoğan: "Başka ülkelerin tavrı bizi enterese etmez. O ülkeler sınır ihlali konusunda ne tepki veriyorsa Türkiye de aynısını yapar... NATO'nun Türkiye'nin sınırlarını koruma görevi var. Beşinci maddeye göre..."

Suriye; İran'dan Irak'a, Lübnan'dan Filistin'e, Ürdün'den Körfez'e kadar tüm bölgeyi de içine alacak son derece karmaşık bir bölgesel denklemdir. Ortadoğu'da siyaset son derece kaygan bir zeminde yürütülüyor. Cepheler çok sık değişiyor. Irak Hükümeti'nin Suriye konusunda farklı tutum alması ABD ve işbirlikçilerini farklı arayışlara itti. Irak Başkan Yardımcısı Tarık El Haşimi, cinayetle suçlanmasının ardından Kuzey Irak'a kaçtı. Daha sonra Katar ve S.Arabistan'a geçti. Son olarak Türkiye'ye geldi. Irak Hükümeti, önümüzdeki dönem muhtemelen Haşimi üzerinden de sıkıştırılmaya, hizaya getirilmeye çalışılacaktır.

(Zaman Gazetesi- 12/04/2012) di-yerek ağzındaki baklayı çıkarıyor ve Suriye'yi tehdit etmelerinin arkasında ne tür hesaplar olduğunu ortaya koyuyordu. Aynı gün NATO sözcüsü Carmen Romero: "NATO müttefiklerini koruma görevimizi çok ciddiye alıyoruz" (Sabah Gazetesi- 12/04/2012) açıklamasıyla Erdoğan'ın açıklamasının spontane olmadığını, bir plan dahilinde bilinçli bir ifade olduğunu göstermiş oldu. Bu plana göre; Türkiye, çeşitli tehdit, şantaj, iftira yöntemleriyle Suriye rejimini kışkırtıp tepki göstermesini sağladıktan sonra, saldırıya uğradık yaygarasıyla NATO'yu göreve çağıracağı benziyor. Ucuz bir yöntem! Ayrıca, dünyada Türkiye'nin 15-20 yıldır defalarca Irak sınırını geçerek çeşitli operasyonlar yaptığını bilmeyen yok. Türkiye, sınır ihlalleri konusunda en son konuşacak ülkelerin başında geliyor.

Suriye; İran'dan Irak'a, Lübnan'dan Filistin'e, Ürdün'den Körfez'e kadar tüm bölgeyi de içine

ABD bir yandan işbirlikçileri aracılığıyla Suriye rejimini baskı altında tutarken diğer yandan sürece ayak direyenleri ise muadilleri üzerinden terbiye etmeye çalışıyor.

alacak son derece karmaşık bir bölgesel denklemdir. Ortadoğu'da siyaset son derece kaygan bir zeminde yürütülüyor. Cepheleler çok sık değişiyor. Irak Hükümeti'nin Suriye konusunda farklı tutum alması ABD ve işbirlikçilerini farklı arayışlara itti. Irak Başkan Yardımcısı Tarık El Haşimi, cinayetle suçlanmasının ardından Kuzey Irak'a kaçtı. Daha sonra Katar ve S.Arabistan'a geçti. Son olarak Türkiye'ye geldi. Irak Hükümeti, önümüzdeki dönem muhtemelen Haşimi üzerinden de sıkıştırılmaya, hizaya getirilmeye çalışılacaktır.

ABD bir yandan işbirlikçileri aracılığıyla Suriye rejimini baskı altında tutarken diğer yandan sürece ayak direyenleri ise muadilleri üzerinden terbiye etmeye çalışıyor. Irak Hükümeti'nin Suriye konusundaki tavırlarından rahatsız olan ABD, Barzani'yi ağırlayarak yeni bir süreç başlattı. Barzani, Katar ve Suudi Arabistan ziyaretlerinin ardından 5 Nisan'da ABD'ye geçerek önce Savunma Bakanı Leon Pa-

netta ve Dışişleri Bakan yardımcısı Bill Burns'le görüşmeler yaptı. Ardından, Beyaz Saray'da Başkan Obama ve Başkan yardımcısı Biden ile başbaşa görüştü. Tam on yıl önce Başkan Bush'un ABD tarihinde ilk kez herhangi bir resmi ünvanı olmayan biriyle yani R.Tayyip Erdoğan ile başbaşa görüşmesinin ardından bu ikinci görüşmeydi. Barzani, ABD ziyareti dönüşü ilk kez Maliki'yi tehdit ederek diktatörlükle suçladı ve yaptığı çağrıya cevap vermezse tanımayacağını ilan etti. 12 Nisan'da Türkiye'ye gelen Barzani, Devlet Başkanı protokolüyle karşılandı. Dolmabahçe Sarayı'nda Başbakan Erdoğan, Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve Barzani'nin katılımıyla bir görüşme yapıldı. Irak'a dönen Barzani 29 Nisan'da Erbil'de tüm muhaliflerin hatta Mukteda El Sadr'ın da katılımıyla bir toplantı organize etti ve Maliki'yi bir kez daha tehdit etti.

Suriye meselesinde bölge liderlerinin alacağı tutum ABD ile ilişkilerinde bir turnusol işlevi görecektir. ABD, Irak'ı Şii blokundan koparmanın yolunu Kürtleri, Türkmenleri ve Sünnileri birleştirip yönetime getirmek ya da mevcut hükümeti zayıflatıp geri adım atmasını sağlamaktan geçtiğini düşünüyor.

Türk hükümeti bugüne kadar Suriye Ulusal Konseyi'ne baskı yaparak Kürtlere özerklik verilmesini engellemiştir. Muhalif denilen kesimlerin süreç içinde Suriye'de pek bir gücü olmadığı anlaşılınca küskün olan Kürtler tekrar hatırlandı. ABD, Suriyeli Kürtler'in muhalif saflarda savaştırılması için çeşitli hamleler ve hazırlıklar yapıyor. Barzani, Haziran ayında bu maksatla Erbil'de 71 Kürt partisi ve 109 sivil toplum kuruluşunun katılımı ile "Kürt Konferansı" toplayacak.

ABD'nin Kürt kartını açmasının

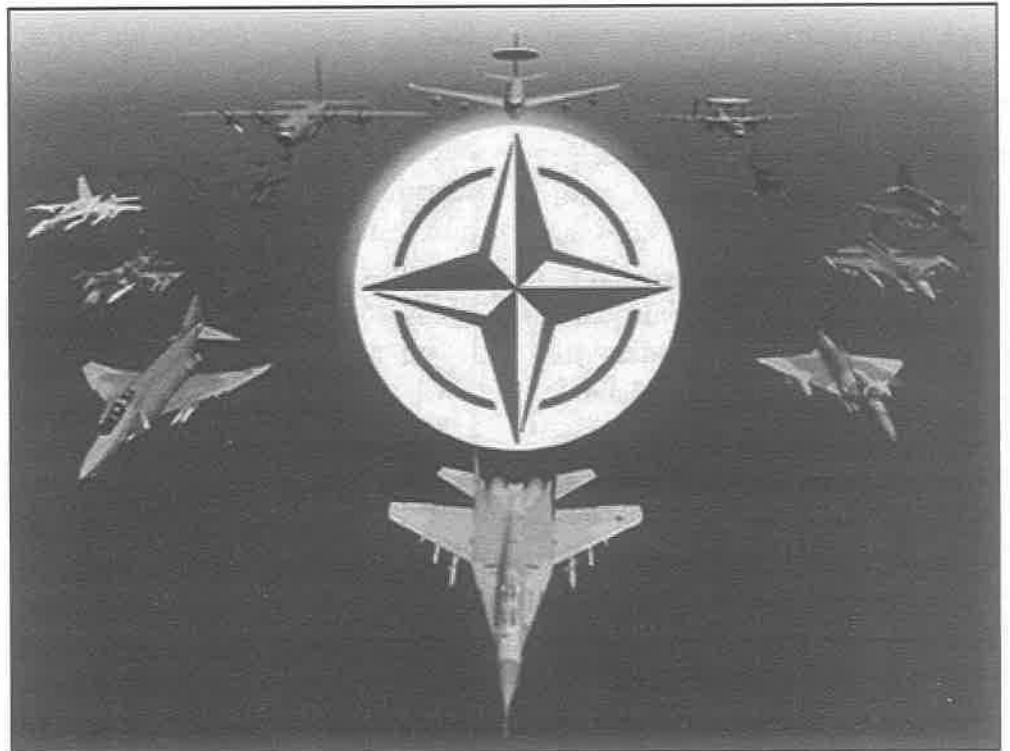
öncelikli amacının Suriye meselesi olduğu açıktır. Barzani'nin ziyaretinin ardından bu kez 25 Nisan tarihinde BDP Eş Genel Başkanları Selahattin Demirtaş ve Gültan Kışanak ile BDP Van Milletvekili Nazmi Gür ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Başkanı Ahmet Türk'ten oluşan heyet ABD'ye bir ziyaret gerçekleştirdi. Demirtaş, ziyarete dönük eleştirilere "Bütün partilere dünyayı gezmek helal de bize mi haram." (Birgün Gazetesi-25 Nisan 2012) biçiminde cevap verdi. **Burjuva partilerinin ABD'yi ziyaret ederek çeşitli görüşmeler yapması sınıfsal konumları itibariyle anlaşılır bir durumdur. Ancak söz konusu Kürt hareketi olunca bu cevap sadece yanlış olmakla kalmayıp çeşitli kaygıların daha fazla büyümesine yol açıyor.** Turistik amaçlı bir dünya turuna çıkılmış olsa, sanırız çok sorun olmazdı, ancak bu ziyaret hiç de öyle görünmüyor. Demirtaş, basın mensuplarıyla sohbetinde "Türk hükümetinin, açıkça Suriye'deki Kürtlerin, Esad rejiminden sonra Kürtlerin özerklik elde etmelerini engellemeye çalıştığını... Türkiye, Suriye Ulusal Konseyi'ne Kürtlere herhangi bir siyasi statü vaadinde bulunmaması konusunda açık telkinde bulunuyor" diyerek görüşmelerin daha çok Suriye'ye odaklandığını gösterdi. Heyetin Türkiye'ye dönüşü sonrasında BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak, ABD ziyaretini Radikal Gazetesi'nden Rifat Başaran'a değerlendirdi. Röportajın içeriği bu kanaati daha da pekiştirmiştir. "Son 20 yıldır gazeteci ve politikacı kimliğim nedeniyle ABD'lilerle görüşüyorum. Ama artık anladım ki ABD Kürt sorununu çok iyi anlamış. Eskisi gibi 'şiddet meselesi' olarak değerlendirmiyorlar. PKK'nın Kürt sorununun önemli bir parçası olduğunu, Kürt sorunu çözülecekse PKK'nın da bununla birlikte çözülmesi gerektiğini söylüyorlar. ABD büyük fotoğrafın tamamını daha iyi görmeye başlamış."

Suriye meselesinde bölge liderlerinin alacağı tutum ABD ile ilişkilerinde bir turnusol işlevi görecektir. ABD, Irak'ı Şii blokundan koparmanın yolunu Kürtleri, Türkmenleri ve Sünnileri birleştirip yönetime getirmek ya da mevcut hükümeti zayıflatıp geri adım atmasını sağlamaktan geçtiğini düşünüyor.

Kışanak'ın "ABD'nin Kürt sorununu çok iyi anladığını" söylemesi en hafif deyimle talihsizliktir. Düşmanı tanımamaktır. Bir değişiklik varsa bu kesinlikle ABD'de değildir. Eğer gazete çarpıtılmıyorsa röportajın devamında Kışanak, çok daha vahim ve kaygı verici ifadeler kullanıyor: "Türkiye'nin bu kadar yüksek profil ve sert söyleme dayalı politikası kaygı ile izleniyor. Türkiye rol oynasın ama bu olumlu bir rol olsun, sorunu büyütmeden çok katkı olsun" beklentisi var. Suriye'de işin çok zor olduğunun farkındalar. Beklentiler muhalefetin biraz güçlenmesi yönünde. Kürt muhalefetinin dışlanmamasını ve sürece dahil edilmesini talep ettik. Katkı yapmak istediğimizi, rol üstlenebileceğimizi söyledik." Suriye ateş çemberinin içindeyken, emperyalist abluka ve baskı altında ABD yöneticilerine gidip "Katkı yapmak istediğimizi, rol üst-

lenebileceğimizi söyledik." demek çok tehlikeli bir yola girilmek üzere olduğunu gösterir. Emperyalistlerin Suriye'de çıktığı kıvılcım büyüdüğünde ilk yakacağı kesimlerin başında Kürtler'in olacağını görmek için kâhin olmak gerekmiyor. Suriye'de rejim değişikliği gerçekleştiğinde Ortadoğu'da emperyalizm yararına pek çok denge değişecek. Suriye'nin yeni bir Irak olması; milyonlarca Suriyeli'nin görülmemiş acılar çekmesine yol açacaktır.

1 Nisan tarihinde İstanbul'da yapılan "Suriye'nin Dostları" toplantısını tüm sol yapılar gibi HDK (Halkların Demokratik Kongresi) de protesto etmiş; toplantıyı emperyalizmin oyuncağı olarak tanımlamıştı. ABD'de yürütülen görüşmelerden HDK bileşenlerinin ne kadar haberdar olduğunu ya da benimseydiğini bilmiyoruz ancak Suriye'ye

ABD'nin Kürt kartını açmasının öncelikli amacının Suriye meselesi olduğu açıktır. Barzani'nin ziyaretinin ardından bu kez 25 Nisan tarihinde BDP Eş Genel Başkanları Selahattin Demirtaş ve Gültan Kışanak ile BDP Van Milletvekili Nazmi Gür ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Başkanı Ahmet Türk'ten oluşan heyet ABD'ye bir ziyaret gerçekleştirdi. Demirtaş, ziyarete dönük eleştirilere "Bütün partilere dünyayı gezmek helal de bize mi haram." (Birgün Gazetesi- 25 Nisan 2012) biçiminde cevap verdi. Burjuva partilerininin ABD'yi ziyaret ederek çeşitli görüşmeler yapması sınıfsal konumları itibariyle anlaşılır bir durumdur. Ancak söz konusu Kürt hareketi olunca bu cevap sadece yanlış olmakla kalmayıp çeşitli kaygıların daha fazla büyümesine yol açıyor.

planlanan emperyalist müdahale-ye/işgale karşı çıkmak, bu oyunun bozulmasında aktif rol almak anti-emperyalist duruşa sahip her yapının sorumluluğudur. Bu ziyaret çerçevesinde kafalarda biriken soru işaretlerinin yanıtlanması, kaygıların giderilmesinde önemli bir adım olacaktır.

Çatı Partisi tartışmaları döneminde birlik, cephe gibi konuların aceleye getirilmemesi gerektiğini belirtmiş; çeşitli kaygı ve eleştirilerimizi ifade etmiştik. Yazı kapsamını zorlayacağı için bu konulara çok fazla girmeyeceğiz ancak zaman içinde yeni gelişmelerle birlikte bu durumu ayrıca değerlendirmek gerekebilir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin emperyalizmin bölgeyi yeniden dizayn etme projesine rıza göstereceğine, böyle bir oyuna destek vereceğine inanmıyoruz. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin geleceğe dönük attığı çeşitli adımların çok tehlikeli sonuçları olacağını ve bu konuda son derece dikkatli davranılması gerektiğini düşünüyoruz.

EMPERYALİST SATRANÇTA PİYON OLARAK GÖRÜLEN TÜRKİYE YEM OLMAKTAN KURTULAMAZ

Erdoğan'ın böbürlenerek sıkça BOP'un 'eşbaşkanı' olduğunu dile getirmesi, ezilen halklara karşı suç işlemeyi baştan kabul ettiği anlamına gelmektedir. Yıllar önce hükümetin ABD'nin Ortadoğu Büyükelçiliği gibi çalıştığını söylemiştik. ABD açısından Türkiye'nin Müslüman ülke ve AKP'nin İslamcı bir hükümet imajıyla cilalanarak sunulması, yani; Truva atı olarak kullanılması, bugüne kadar sonuç almakta fayda sağladı. ABD'nin katliamcı yüzünün teşhir olduğu ve dünya halklarının haklı nefretini kazandığı koşullarda, Türkiye üzerinden Ortadoğu ve Afrika'da girilen ilişkiler "Arap Baharı"nın hazırlanmasında yardımcı bir faktör olmuştur.

ABD, işbirlikçilerinin sırtını ne kadar sıvazlarsa, bu, o kadar çok pis iş yaptıracağı anlamına gelir. 2010 yılında ilki yapılan nükleer güvenlik zirvesinin ikincisi 25 Mart tarihinde Güney Kore'nin başkenti Seul'de gerçekleştirildi. Toplantının belki de tek özelliği ABD'de

yaklaşan başkanlık seçimi öncesi Obama'ya çevreci, nükleere mesafeli lider imajı sağlamaktı. Toplantı sonrası akılda kalan kare; kameralara sırtını dönmüş bir şekilde tercümana bile gerek duymadan başbaşa yapılan Obama-Erdoğan 'görüşmesi' olmuştur. O fotoğraf karesi Türkiye'de burjuva medya tarafından ince bir işçilikle ele alınmış ve methiyeler düzülmüştü. Ancak Obama Türkçe bilmiyorsa ikilinin nasıl anlaşabildiği ve samimi pozlar verdiği belki de pek çok kişinin aklına takılan soru işareti olarak kaldı.

Zirvede Obama'nın Erdoğan'ı, Suriye meselesi ve İran ile nükleer müzakereler için bir ulak olarak görevlendirdiği basına yansıdı. Gerçekten de zirve sonrası Erdoğan doğrudan İran'a geçti. Erdoğan, bir dizi diplomatik skandal yaşamasının ardından, 6 maddeden oluşan Obama'nın taleplerini yetkililere ilettiler ancak "Suriye'nin Dostları" toplantısına eli boş döndü. Kofi Annan'ın BM ve Arap Birliği adına görevlendirilmesinin ardından boşa düşen toplantıda, temenniden öteye gidilmedi; daha çok bekle gör duruşu sergilendi.

Annan'ın Suriye'de ateşkes için verdiği tarihin hemen öncesinde bu kez Çin'e gönderilen Erdoğan, çeşitli görüşmeler yaptı. Ziyaretin başlangıç yerinin Şincan olması iç kamuoyunda Uygur için oluşacak tepkileri nötralize etme amaçlıydı. Görüşmelerde yine Obama'nın Suriye ve İran'a dönük mesajlarının iletildiği basına yansıdı. Uygur meselesinde yok yere ortalığı ayağa kaldıran Türkiye'nin dış politikasındaki omurgasızlık bir kez daha tescillendi. Stratejik Ortaklık (uşaklık) konusunda vitesi büyüten Erdoğan; ABD'nin ardından bu kez Çin'i Stratejik Ortak ilan etti.

Türkiye'nin dış politikasından söz açılmışken 'Komşularla Sıfır Sorun' söyleminin asıl amacının emperyalizmin truva atı rolünü oynamak olduğu bugün daha net görülmektedir. Komşularla hiçbir

sorunun çözülemediği gibi, bölgede emperyalizmin kâhyalığını yapmak, sorunların kangrenleşmesine yol açmıştır. Irak ile Tarık El Haşimi üzerinden yaşanan gerilim, ortak kabine toplantısı günlerinin artık çok geride kaldığını gösteriyor. Milli maçla başlatılan Ermenistan Açılımı'ndan eser kalmadığı gibi Azerbaycan da Türkiye'ye tavır aldı. Güney Kıbrıs'ın yakında AB dönem başkanı olmasına doğalgaz arama krizi de eklendi. Rusya ve İran ile Füze Kalkanı ve Suriye üzerinden yaşanan gerilmeler sonucu hükümet dış politikayı çıkmaz sokağa sokmuş oldu. İran Parlamentosu Savunma ve Dışişleri Komisyonu Başkanı Brujerdi, "Türkiye'yi Amerikan işbirlikçisi olarak nitelendiriyor, Suriye'nin iç işlerine müdahale etmekle suçluyor ve bunun dostluk ve komşuluk ilişkilerine yakışmadığını" (Akşam Gazetesi- 03 Nisan 2012) ifade ediyor. Bu düzeyde bir gerilim iki ülke arasındaki ilişkilerde bir ilktir ve yaşanan sıkıntının boyutlarını göstermesi açısından önemlidir.

Türkiye'nin Suriye ile ilişkileri kopma noktasını çoktan aşarak adeta savaş eşğine gelmiştir. Ortak kabine toplantıları, vizelerin kaldırılması sırasında sarfedilen "Kardeşim Esad" söylemi, "Katil Esad"a dönüşmüştür. Başbakan Erdoğan'ın "Bizim değerlerimizde savunmasız bir insana saldıramazsınız, vuramazsınız." (Zaman Gazetesi- 12/04/2012) biçiminde Suriye rejimini sıkıştırmak, iç kamuoyunu yedeklemek için kullandığı dil, sahnelenen oyuna komedi tadı vermektedir. Yıllar önce eski ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, Türkiye ziyareti sırasında yaptığı açıklamada şöyle diyordu: "Biz Irak'a müdahale konusunda tereddüt ediyorduk. Tayyip Erdoğan bize cesaret vermiştir." (Evrensel Gazetesi- 25/11/2009) Suriye konusundaki iki yüzlülüğü daha iyi anlamak için sözü yine Erdoğan'ın kendisine verelim: "Irak'ta savaşan ABD'li kahraman bay ve bayan

askerlere, en az zayıyla ülkelerine mümkün olan en kısa zamanda dönmeleri arzusuyla dua ediyoruz." (The Wall Street Journal- 31 Mart 2003) İşte size hükümetin Ortadoğu halklarına sahip çıkmaktan neyi kastettiğinin göstergesi.

Uluslararası hukuku dahi hiç sayarak Suriye'yi iç mesele olarak görmek/göstermek emperyalizmin maşası olmayı kabullenmek anlamına gelir ki bu da ileride bölgede başka müdahalelere ihtiyaç duyulduğunda emsal teşkil edecektir. Seul'de Obama-Erdoğan görüşmesinin ardından Türkiye'nin Şam büyükelçiliğini kapatması ve bir tampon bölge önermesi hükümetin aldığı direktifleri aksatmadan uyguladığını gösteriyor. Suriye'de isyancıların şehirlerden çıkarılıp Türkiye'ye kaçtığı bir dönemde ABD ile Konya'da Anadolu şahini tatbikatı başlatılması ve aynı gün CIA başkanı David Petraus'un Erdoğan ve MİT başkanıyla görüşmesi işlerin iyi gitmediğinin göstergesi olmuştur. ABD'den son dönemde sık sık üst düzey yetkililerin ziyaretleri artık Türkiye'nin politikasını doğrudan yönlendirdiklerini gösteriyor. En son Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın "Birleşmiş Milletler Kararı olmaksızın, İrandan petrol almaya devam edeceğiz." açıklamasından bir gün sonra ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Ricciardone'nin "Türkiye kararını versin, İrandan petrol almaya durdursun" demesinin ardından işler değişti. Ertesi gün Taner Yıldız "İrandan aldığımız petrolü Libya'dan alma çalışmalarını başlattık" açıklamasıyla, hükümetin alınan hiçbir kararda etkisinin olmadığını teyid etmiş oldu.

AKP, çıkarları birbiriyle örtüşen egemen kesimlerin üzerinde uzlaştığı bir partidir. Ortadoğu ze-

Emperyalistlerin Suriye'de çaktığı kıvılcım büyüdüğünde ilk yakacağı kesimlerin başında Kürtler'in olacağını görmek için kâhin olmak gerekmiyor.

mininin kayganlığını bilen Türkiye egemenleri arasında, Suriye'ye müdahale konusunda zaman zaman çeşitli kaygılar, çekinceler ortaya çıkıyor. Suriye gibi çok bilinmeyenli bir denklemlerle karşılaşıldığında AKP'nin arkasındaki kesimlerin bu sorundan etkilenme biçimleri de farklılaşıyor. İran, Çin ve Rusya gibi aktörlerle askeri, siyasi ya da ekonomik anlamda karşı karşıya gelmek çeşitli sıkıntıları beraberinde getiriyor. Türkiye'nin enerji alanında İran ve Rusya'ya bağımlılığının yanında, bu ülkelerle ticaretinin de sıfırlanması hayatı durma noktasına getirir. Böyle bir olasılığın gerçekleşmesinin ne gibi sonuçlar doğuracağını kestirmek zor olmasa gerek. Ortadoğu'da bir mezhep çatışmasının içine dâhil olmak kadar ABD ve AB adına Müslüman bir ülkeyle savaşmak ve asker cenazelerinin gelme ihtimali de AKP'nin tabanındaki bir kesimin tepkisine yol açıyor. Irak'ta olduğu gibi işgal sonrasında Kürt sorununun daha da büyüme ihtimali gibi soru işaretleri Türkiye egemenlerinin tavır alışlarında farklılaşmalara yol açıyor.

Türkiye egemenleri arasında Suriye konusunda ortaya çıkan çelişmeler sonucu gelişmelere ayak direme, rölantiye alma biçimindeki yaklaşımlar karşısında ABD çeşitli araçlarla sürece müdahalelerde bulunuyor. En son MİT-Yargı krizi biçiminde dış vuran gerilim AKP ile Gülen cemaati arasında çatışma olduğu biçiminde yorumlanmıştı. Bu müdahaleleri ABD'nin Fetullah vb. yollarla ayak direyen kesimleri hizaya getirme, yeni sürece adapte etme adımları olarak görmek gerekir. Kısa bir duraksama yaşanmış olsa da ABD sonraki süreçte istediğini almış; egemenleri uşaklık paydasında perçinlemeyi bilmiştir.

MİT KRİZİ OLARAK YANSIYAN SORUNUN ARKA PLANI VE AKTÖRLERİN İLİŞKİ-ÇELİŞKİ DİYALEKTİĞİ

Ülkemizde, bilimsel aklın yol göstericisi olması gereken devrimci-demokrat örgütlü kesimlerde, belki de ilk kez pragmatizmin ve subjektivizmin bu denli ağırlık kazandığı bir dönemden geçiliyor. Olgular, bilimsel ölçeklerin gerekleri dahilinde değil, konjonktürel duruşun (ve hatta pragmatizmin) gerekleri dahilinde okunurken; sınıflar mücadelesinin ilkeleri, ya by-pass ediliyor, ya da temennilerle ikame ediliyor. Örneğin 2001 11 Eylül'ü sonrasında emperyalizmin, Ortadoğu planları çerçevesinde 3'lü koalisyonu dağıtıp yerine özel yetkili AKP'yi getirme operasyonunu, "Ecevit Kürt sorununu çözecekti diye tasfiye edildi" biçiminde yorumlamak; sonra da 10 yıllık öğretici pratiğe rağmen bugün, orduya yönelik operasyonları, "Generaller Kürt sorununu çözmedi diye tutuklandı." biçiminde değerlendirmek; T.Erdoğan'ın 2 kez, "bilinen" nedenlerle hastaneye yatırılışını, "Ecevit'in hastaneye yatırılarak tasfiye edilişi"ne benzetmek (bkz. A. Bayram, Gündem Gazetesi, 14 Şu-

bat 2012) ve son olarak MİT-Yargı gerilimi olarak dışavuran olguyu da, AKP'nin düşüşüne işaret olarak görüp, yine Kürt sorununa kadar daraltarak okumak; bilimsel aklın gerekleri dahilinde sonuçlar olmasa gerek.

Şu aktardığımız kısacık kesitte göze çarpan, değerlendirme ve sonuç çıkarma bağlamındaki öznelilik, farklı duruş ve bakış açıları eşliğinde, çok daha geniş bir zeminde yaşanıyor.

Kısa bir tarama/hatırlatma yapalım: Radikal Gazetesi yazarı Akif Beki, Hakan Fidan'a karşı olanları "MOSSAD'ın yerli işbirlikçileri" olarak suçladı. Star Gazetesi, "Hedef Fidan, KCK Bahane" diye başlık attı. Uludere katliamında, Cemaat'e yakın yazarlar, daha ilk günden MİT'i işaret etti. Kimileri, AKP-Cemaat ittifakının dağıldığını yazdı. F.Gülen'in "Dikkat et tepe taklak gidersen" biçimindeki uyarısını, "Cemaat, AKP'yi devirecek" diye yorumlayanlar oldu. AKP, vakti gelince nasıl kimi liberallerle yolunu ayırdıysa, Cemaat'le de yol ayrımı-

na geldiği sanıldı. Bu örnekler çoğaltılabilir. Ne var ki bugün bizlerin örnek bolluğundan çok, olgunun büyük resim içindeki gerçek niteliğini okumaya ve süreçteki yerine bağlı olarak tutum geliştirmeye ihtiyacı vardır.

Bu, felsefi bir kuraldır; her soyutlama, gerçeğin bir yanını ihmal eder. Ama olgunun öğreticiliğini birikim haline getirip, bir başka pratiğe/zemine uygun biçimde taşıyabilmek için gerekli ve doğru bir yöntemdir. Devrimciler, elbette politik gündemleri gereği temel-tali sıralaması yapacak, yakıcı bir sorunun öneme dikkat çekmek gerektiğinde, altını kalınca çizecektir. Ancak, 10 yıllık tarihinde belki de en kapsamlı desteği almış olan ve varlığını/iktidarını konsolide etmek anlamına gelebilecek adımları yoğunlaştıran AKP için, "... Kürt sorunu üzerinde asla oynanmayacak kadar ciddi bir sorundur. Oynamak isteyen mutlak yakar. Şimdi Tayyip Erdoğan'ın yıkılışının da burada olduğu görülüyor." (A. Bayram, agy) değerlendirmesi yapıldığında ve bu sonuca, MİT bağlamı gelişmeler üzerinden varıldığında, soyutlamalarda bilimselliğin değil, politikada özneliliğin gereği yerine getirilmiş olur.

Elbette Kürt sorunu, üzerinde oynanmaması gereken önemde/ciddiyette bir sorundur. Ancak, hafızamızın elverdiği oranda geriye/ uzağa baktığımızda, hemen her dönemde hem ulusal hem de uluslararası zeminde Kürt sorununun üzerinde oynandığını görürüz. "Oynayanın yanacağı" meselesine gelince; bu, ancak propaganda malzemesi olabilecek bir vurgudur. Çünkü biz, Kuzey Irak'ta da ABD'nin Kürtlerle

Bugün artık Türkiye'de, kazanılmış hiçbir hak, güvence altında değildir. Ne yasaların ne de anayasanın böyle bir işlevi kalmamıştır. İçişleri Bakanı'nın demeçleri, sözün maksadı aştığı sivrilikler olarak değil; egemenlerin ve devletin gerçek politikasının ne olduğunu gösteren bir ayna olarak görülmelidir. Bu sistem, geçici olmadığı gibi Tayyip Erdoğan'ın şahsi (veya AKP'nin parti olarak) tercihleriyle sınırlı olmayan, kapsamlı bir olgudur ve ABD'nin bölge politikalarına denk düşen bir düzenlemedir.

oynadığını, ama bu oyunun sonunda, bırakalım yanmayı, övgüler aldığını biliyoruz.

Konu bağlamında söylersek, MİT üzerinden dışavuran AKP-Cemaat geriliminde, Kürt sorunu bir neden değil, bir araç veya alt başlık olabilir. Hemen her konuyu Kürt sorunu ile açıklamak, nasıl önemini ve çözüm olasılığını arttırmıyorsa; bizlerin bu değerlendirmesi de önemini azaltmıyordur. Bu nedenle, kimse bize Kürt sorununun önemini anlatmaya çalışmasın. Çünkü bizler, tam da bu önemin ve ödenen bedellerin bilincinde olduğumuz için, bu değerlendirme ve uyarıları yapıyoruz. Örneğin, Suriye (ve devamında tüm bölge) halklarının başına çorap örmek üzere oluşturulan ve (Gündem Gazetesi yazarlarından M. Ali Çelebi'nin isabetli tanımıyla söylersek) "Dertleri ne insan hakları ne de demokrasi olmayan, kurtlar sofrasından" yükselen şaibeli sesler içinden, "Kürtlerin kendi özerk yönetimlerine sahip olacakları" cümlesini seçip, Tunus'ta yapılan "Suriye'nin Dostları Grubu" adlı, emperyalizm ve işbirliği kokan toplantıya -sınırlı da olsa- olumluluk atfetmek (bkz. A. Bayram, Gündem Gazetesi, 27 Şubat 2012), yukarıdaki tanım ve uyarılarda ne denli haklı olduğumuza dair sadece bir kesittir. Bu durum, Arap şair El Mutanabbi'nin 1000 küsur yıl önce yaptığı, "Eğer aslanın dişlerini görüryorsan, sakın sana gülümsediğini düşünme" uyarısını akla getiriyor.

Gerçekte, Cemaatle AKP, AKP ile ABD arasında, Kürt sorununa yaklaşım konusunda farklar olsa da, bu farklar görelidir. Ve hepsinin "ya tasfiye ya işbirliği" ortak paydasında buluşmasına engel değildir. Egemen güçler arasındaki çelişmelere bu denli önem verilmesinin ve yaşanan her gelişmeden Kürt sorununda "çözüm" veya "çözümsüzlük" damıtma ihtiyacı duyulmasının nedenleri ise, çok daha kapsamlı bir değerlendirmenin konusudur.

AKP-CEMAAT GERİLİMİNİN ÖZÜ NEDİR?

Gelişmeleri doğru kavrayabilmek ve sağlıklı bir değerlendirme yapabilmek için öncelikle, 10 yıllık süreç içerisinde Türkiye'de nasıl bir düzenin bina edildiği ve bu düzen içinde AKP'nin rolü doğru tanımlanmalıdır.

Bugün artık Türkiye'de, kazanılmış hiçbir hak, güvence altında değildir. Ne yasaların ne de anayasanın böyle bir işlevi kalmamıştır. İçişleri Bakanı'nın demeçleri, sözün maksadı aştığı sivrilikler olarak değil; egemenlerin ve devletin gerçek politikasının ne olduğunu gösteren bir ayna olarak görülmelidir. Bu sistem, geçici olmadığı gibi Tayyip Erdoğan'ın şahsi (veya AKP'nin parti olarak) tercihleriyle sınırlı olmayan, kapsamlı bir olgudur ve ABD'nin bölge politikalarına denk düşen bir düzenlemedir.

Bilindiği gibi AKP, bir süre önce, bazı liberallerle bir çeşit hesaplaşma içine girdi. Buna, ilişkinin yeni duruma uygun olarak düzenlenmesi de denilebilir. Dengeler değişmekte, yeni duruma uygun yeni dengeler oluşmaktadır. Ne var ki Cemaat'le ilişkileri, liberallerle ilişkilere benzetmek, yöntemde kolaylık olur. AKP ile Cemaat, sorun yaşasa dahi, birbirinden vazgeçmeyecek denli iç içedir. Burada kısa da olsa, AKP'nin oluşturduğu bileşime değinmekte yarar görüyoruz.

AKP, bağrında kimi çelişmeleri de taşıyan, çok bileşenli bir blok; bir çatı partisidir. Bu blok içinde, "İsrail karşıtlığı" nı sıkça dillendiren duruşuyla Milli Görüş geleneği olduğu gibi, liberallerden cemaatlere dek uzanan ve İsrail ile ABD karşıtlığı içinde olmayan kesimler de var. Ayrıca, AKP'nin "Anadolu sermayesi" olarak anılan kesimin tam desteğini alan bir parti olduğunu da unutmamak gerekiyor. Kaldı ki, sermayenin kaynağında değişik motifler olsa da bir kez oluştuktan sonra, eğilimi sermayenin bilinen sınıfsal nitelikleri üzerinde oturur. Burjuvazinin bu sonradan palazlanan kesiminde, sermayenin edinilmesi sırasında İslami eğilimler öne çıkarken, bugün gelinen aşamada bir değişim söz konusudur. Bu kesim artık, azami çıkarların sağlanması ve azami kara ulaşma yönündeki kararları destekliyor, buna göre konum alıyor. Gülen'e yakın çevreler ise, daha farklı bir duruşa sahip. Gerek Türkiye, gerekse dünya özgülünde, çok daha uzun erimli kararlar alıp uyguluyor. Bir taraftan bölgede ABD-İsrail eksenli politikalara yakın dururken, diğer taraftan, ülkede kadrolaşmaya büyük önem veriyor.

AKP içinde, oluşumundan bugüne hep bir denge vardı. Bu, rakamsal dilimlerden öte bir oran üzerine oturmuş, çelişmeyi de uzlaşmayı da içeren bir dengedir. Gülen hareketi, 10 yıllık AKP icraatı sürecinde,

AKP, bağrında kimi çelişmeleri de taşıyan, çok bileşenli bir blok; bir çatı partisidir. Bu blok içinde, "İsrail karşıtlığı" nı sıkça dillendiren duruşuyla Milli Görüş geleneği olduğu gibi, liberallerden cemaatlere dek uzanan ve İsrail ile ABD karşıtlığı içinde olmayan kesimler de var. Ayrıca, AKP'nin "Anadolu sermayesi" olarak anılan kesimin tam desteğini alan bir parti olduğunu da unutmamak gerekiyor. Kaldı ki, sermayenin kaynağında değişik motifler olsa da bir kez oluştuktan sonra, eğilimi sermayenin bilinen sınıfsal nitelikleri üzerinde oturur. Burjuvazinin bu sonradan palazlanan kesiminde, sermayenin edinilmesi sırasında İslami eğilimler öne çıkarken, bugün gelinen aşamada bir değişim söz konusudur.

askerden polise, yargıdan bürokrasiye kadar devletin en etkili bileşenlerinde kadrolaştı. Ne var ki, ne bu farklar, ne de MİT'in yeniden biçimlendirilmesi ve tercih farkları, mevcut gerilimin nedenlerini açıklamaya yeterli değildir. Bunlar, olsa olsa ilk bakışta görünen veya gösterilen nedenlerdir.

MİT KRİZİ DEĞİL İŞBİRLİĞİ VE TAŞERONLUK KRİZİ

AKP, başlangıçta sınıfsal olarak dayandığı kesimlere ek olarak, bugün artık bir bütün halinde tekelci burjuvazinin desteğini almış durumdadır. Eğer hareket noktamızı, su yüzüne çıkan, yansıma (veya araç) niteliğindeki olgular değil de, ona kaynaklık eden gerçek nedenler oluşturacaksa; örneğin, AKP ile TÜSİAD arasında, eğitimde 4+4+4 meselesi üzerinden yaşanan polemik değil, bir süredir gerçekleşmiş olan uzlaşmayı ölçü alarak, olgunun gerçek nedenlerine inebilmenin yöntemini geliştirmeliyiz.

Mevcut dengeler, bir kez daha, hükümet-sermaye ilişkilerinin sermayenin sınıfsal ihtiyaçlarının gözetilmesi temelinde geliştiğini; bu ihtiyaç giderildikten sonra, antidemokratik uygulamalar dahil, ülkede

ne olursa olsun ilişkide bir soruna dönüşmediğini gösteriyor.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi AKP, bugün artık tüm burjuva kesimlerin temsilcisidir ve bu kesimlerin çıkarlarını temsil etmek zorundadır. Aldığı toplam destek, sandıktan çıkan oyu da aşan boyutlardadır. Bunda, kriz ortamında sağladığı istikrarlı görüntünün de rolü vardır. Tüm burjuva katmanların temsilcisi olması, bazı kesimlerde, iktidarı bir diğeriyle paylaşmak zorunda bıraktığı için memnuniyetsizliğe sebep olmaktadır. Bu bağlamda, mevcut dengeye rağmen, sermaye ilişkileri içinde bir rekabet söz konusudur. Ne var ki bu rekabet, bir çatışmaya dönüşecek boyutlarda değildir. MİT krizi olarak dışa vuran gerilimin gerçek sebebi de ne AKP-Cemaat çelişmesi ne de sermaye içi rekabettir. Olguyu daha net görebilmek için, resmi büyütmek gerekiyor.

BÜYÜK RESİM İÇİNDE AKP-CEMAAT GERİLİMİNİN YERİ

Süreç, ABD'nin kriz sonrası döneme ilişkin tercihlerinin belirginleştiği, gerçekleşmesi için politikaların oluşturulduğu ve yol

haritalarının izleyeceği muhtemel seyirlerin çizildiği, bir takvim bağlamında işliyor. Ortadoğu'ya dair stratejiler, çizilmiş ve büyük oranda tamamlanmıştır. Türkiye'deki hiçbir gelişme, bu sürecin doğrultusunu değiştirecek boyutlarda değildir. Dolayısıyla Türkiye'nin rolü de, ona biçilen görevi uygulama çerçevesindedir.

Emperyalist planlama, Ortadoğu'yu da aşan ve devamında Asya'nın doğusuna, Pasifik bölgesine uzanan boyuttadır. Artık Ortadoğu'da olan süreç, verilen görevlerin yerine getirilmesi sürecidir. Hemen tüm aktörlerin görevi belli ve mevzilenilmiş durumdadır. Bu, yazının giriş bölümünde de belirttiğimiz gibi, ne halkların beklenti ve talepleriyle ilgilidir, ne de bölge ülkeleriyle girilebilecek "kazan kazan" uzlaşması üzerinden, doğrultusu değiştirilebilecek bir süreçtir. Hatta emperyalizmden ve işbirlikçilerinden bu bağlam içinde bir beklentiyi, yakın zafer hayalleri kurabilecek noktaya taşımak, başlı başına bir "sorun"a işarettir.

Bu süreçte artık ABD'nin Ortadoğu'da, emperyalist-kapitalist sistemin kıyısında kalmış toplumlara/devletlere tahammülü yoktur. Daha rahat sömürülmek üzere, sistem içine çekilmesi için ne gerekiyorsa yapılacaktır. Benzer şekilde, emperyalizmin, taleplerinin dışında bağımsız politikalar üretebilen siyasal yapılara ihtiyacı ve tahammülü yoktur. Dolayısıyla ABD'nin, içinde bugünkü niteliğiyle Suriye, Hizbullah, İran'ın olmadığı bir Ortadoğu planlaması, geçici veya vazgeçilir türden değildir.

ABD'nin hesapları belirli bir takvime bağlı olsa da, saldırılar, birden çok noktada ve çeşitli aktörler üzerinden eşgüdüm halinde yürütülüyor. Geçtiğimiz günlerde ABD senatosu Dış ilişkiler komitesi bir oturum düzenleyerek, Belucistan için "kendi geleceğini belirleme hakkı" isteyen karar tasarısını Kongre'ye sundu. Bilindiği gibi Belucistan

olarak anılan coğrafya, Pakistan'ın güneybatısını kapsamaktadır. Beluciler, Kürtler gibi, bağımsız bir devleti olmayan ve üç ülkeye bölünmüş bir halktır. ABD, yaklaşık 30 yıldır bu bölgedeki halkları, politikalarına malzeme yapmak üzere örgütleme/ etkileme ilişkisi içindedir. Komite-nin sunduğu karar tasarısı bu kapsam içerisinde, yüksek perdeden ve uluslararası zeminde dillendirildi. Peşinden, 3 ülkenin başbakanı Afganistan'da toplanarak, bunu kabullenmeyeceklerini söylediler.

Bu gelişme, ABD'nin İran'ı hangi noktalardan sıkıştırmayı planladığına dair, tehdit içerikli bir örnektir. Aynı şekilde, Kuzeybatı'da Azerileri örgütleyerek, İran'a karşı yönlendiriyor. MOSSAD o bölgede adeta karargah kurmuş durumda. İran ise bu süreçte, yıllarca sürececek nükleer gelişimi, çok kısa zamanda tamamladı. Eğer bir saldırı yapılacaksa, bunun nasıl olacağı netleştirilmiş durumdadır. Saldırı için İsrail'in hazırlanmakta olduğuna dair emareler gözleniyor. ABD, İsrail'in saldırması konusunda istekli; böyle bir durumda kendisi de füze savunma sistemiyle İsrail'i koruyacaktır. Suriye'den sonra, silahsızlandırılmak üzere, Hizbullah hedefte olacaktır. ABD bu amaçlarına ulaştığı oranda, sıranın İran'a gelmesi ve bir saldırının olması beklenmelidir.

Yeni oluşacak muhtemel dengelerden zarar görme olasılığı olan ülkelerin başında Rusya ve Çin geliyor. İran'ın en büyük petrol alıcısı olan Çin, gerek Rusya'yla gerekse çeşitli Arap ülkeleriyle yaptığı anlaşmalarla kendini bu sürece, belirli oranlarda hazırlamış görünüyor. Hatta BM'de İran ve diğer ülkeler konusunda eskisi gibi katı bir tutum sergilemeyeceğine dair belirtiler gözleniyor.

Türkiye açısından da tayin edici önemde olan asıl sorun, Rusya'nın durumudur. Rusya, Hazar havzasındaki çıkarları dahil, sürecin kendisini ilgilendiren pek çok boyut nedeniyle, gelişmelerden oldukça

rahatsız; bu bağlamda tarafsız kalması düşünülemez. Zaten tehditlerini resmi ve gayriresmi olarak yaptı ve yapmaya devam edecek gibi görünüyor. Rusya ve İran'ın geliştireceği karşı tutumdan Türkiye, doğrudan etkilenecektir. Hatta, daha bugünden bunun işaretleri veriliyor.

Bilindiği gibi Türkiye, enerji ihtiyacının %70'ini Rusya ve İran'dan sağlıyor. Bir saldırı halinde, rol alıp taraf olacağı da düşünülürse, hiçbir şekilde enerji temin etme şansının kalmayacağı görülür. Bu, Türkiye ekonomisinin durması demektir. AKP'ye destek veren tekeli burjuvazinin en büyük kaygısı budur. Enerjide bağımlılık bu boyuttayken ve doğalgaz kullanımı sanayide %30'ları geçiyorken, muhtemel bir çatışmada, telafisi olanaksız bir açmazla düşülecektir. İşte, yaşanan gerilimin gerçek kaynağı budur; ABD, Cemaat üzerinden AKP'yi yapması gerekenler konusunda zorlarken; Rusya, deyim yerindeyse aba altından sopa gösteriyor; Türkiyeli burjuvazi ise, alarm veriyor; AKP, bu basınç altında karar vermeye zorlanıyor. Ya ABD'nin yanında; Suriye, İran, vb. konusunda radikal adım atıp, açıkça taraf olacak; ya ayak sürüyüp, bunu götürebildiği yere kadar götürüp Suriye sorununun kendisinin doğrudan müdahil olmasına gerek kalmadan çözümünü bekleyecek; ya da "bu işte ben yokum" diyecektir. Kaldı ki AKP'nin bağımsız politika üretebilme şansı yoktur. Tüm bu yaşananlar ekono-

mi ve enerji dahil, bir bütün halinde bağımlılık ilişkisi içerisinde olmanın bir sonucudur tüm bu yaşananlar. ABD'nin, Cemaat ilişkileri olmasa dahi, AKP'yi sıkıştırıp kendi politik tercihleri dahilinde hareket ettirme güç ve potansiyeli olduğu da hatırlanmalıdır.

İşte bu sorun, "MİT krizi, Özel yetkili savcı krizi, vb." biçiminde, görünen boyutuyla okundu. Böyle okununca da, kimi kesimlerde, Özel Yetkili Mahkemelerin miadının dolduğu, AKP'nin bundan vazgeçeceği beklentisi oluştu. Bu, sistemi de AKP'yi de doğru değerlendirememenin sonucudur. Halbuki, daha önce de çeşitli vesilelerle belirttiğimiz gibi, özel yetkili mahkemeler, ne Cemaatin ne de AKP'nin özel tercihidir. Daha geniş bağlamda sistemin ihtiyacıdır. Emperyalizmin ihtiyacı temelinde taşların yeniden dizilmesi sürecinde, toplumsal muhalefetin sindirilmesi için doğrudan kullanılmıştır. Bundan ne AKP, ne Cemaat, ne de burjuvazinin şu veya bu katmanı rahatsızdır. Ve hızla yaklaşan ekonomik ve siyasal kriz ortamında bu tür yapılanmaların rolü daha da artacaktır.

Genelde muhalif kesimlerin, özelde devrimci-demokrat güçlerin yapması gereken, umudunu/geleceğini egemenler arası çelişmelere bağlamak değil, süreci doğru okumak ve kendi özgücüne güvenerek rol ve konum almaktır.

DEVİRİMCİ HAREKET

12 MART 2012

Türkiye açısından da tayin edici önemde olan asıl sorun, Rusya'nın durumudur. Rusya, Hazar havzasındaki çıkarları dahil, sürecin kendisini ilgilendiren pek çok boyut nedeniyle, gelişmelerden oldukça rahatsız; bu bağlamda tarafsız kalması düşünülemez. Zaten tehditlerini resmi ve gayriresmi olarak yaptı ve yapmaya devam edecek gibi görünüyor. Rusya ve İran'ın geliştireceği karşı tutumdan Türkiye, doğrudan etkilenecektir.

F TİPİ REJİMİ VEYA 12 EYLÜL'ÜN YARGILANMASI PARODİSİNE SOLUN MÜDAHİLLİĞİ

12 Eylül referandumunu ile beraber kapsamlı bir boyut alan ve bir saflaşmayı olduğu kadar, bir yanılığ ikliminin yaygınlığını da haber veren gelişmeler, 12 Eylül Davası'nda, adeta zirve yapmış durumda. Bu konu yargılama meselesini de aşan çok boyutlu bir zeminde yürüyecek tartışma ve saflaşmaların habercisi (hatta kırılma noktası) olarak görülmelidir.

Bizler, uzun süredir yöntem meselesine; sınıfsal perspektifteki doğrudan veya utangaç kaymanın sebep olduğu teorik ve pratik sorunlara dikkat çekmeye çalışıyoruz. 12 Eylül Davası'nda yaşananlar, kaygımızı arttıran bir yönde etki yapmıştır.

ÖRGÜTLÜ AKIL ZAYIF DÜŞÜRÜLDÜ

Bilinen bir örnektir; 12 Eylül'den hemen sonra dönemin TİSK Başkanı Halit Narin, "Şimdiye kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde", demişti. Eğer bir ölçüyse bu, darbe

Bilinen bir örnektir; 12 Eylül'den hemen sonra dönemin TİSK Başkanı Halit Narin, "Şimdiye kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde", demişti. Eğer bir ölçüyse bu, darbe koşulları için; bugün, 12 Eylül'den daha fazla gülüyor patron kesimi. Çünkü 12 Eylül, geçici olarak gelmedi; amaçlanan, bir daha askeri müdahaleye ihtiyaç bırakmayan bir rejimdi. Bu amaç, süreç içerisinde adım adım gerçekleşti. AKP eliyle ise, daha da boyutlandı; sermayenin "12 Eylül idealleri", yaşamın her alanına taşındı.

koşulları için; bugün, 12 Eylül'den daha fazla gülüyor patron kesimi. Çünkü 12 Eylül, geçici olarak gelmedi; amaçlanan, bir daha askeri müdahaleye ihtiyaç bırakmayan bir rejimdi. Bu amaç, süreç içerisinde adım adım gerçekleşti. AKP eliyle ise, daha da boyutlandı; sermayenin "12 Eylül idealleri", yaşamın her alanına taşındı.

Sistemin bugünkü ihtiyaçlarına göre biçimlenmiş öz çocuğu konumundaki özel yetkili AKP'nin, darbecilere-çeteciliğe karşıymış gibi gösterilmesi ve devrimci kişi ve yapıların, AKP'nin uygulamalarına karşı duruyor diye "darbeci" olarak suçlanması, gerçekte teşhiri büyük tahliller gerektirmeyen bir durumdur. Ne var ki, gelinen aşamada dışa vuran tercihler, saflaşma ve eğilimler, sadece akıl ve algının değil, toplumsal kişiliğin de bozulduğunu gösteren sonuçlar ortaya koymaktadır.

Elbette genelde sistem, özeldede AKP değerlendirilmeli, gerçek yüzü

ortaya konmalı ve teşhir edilmelidir. Ancak, ortada bilgi ve yorum eksikliğinden çok, bir yöntem sorununun olduğu da görülmelidir. Sözü ettiğimiz yöntemin niteliğini ortaya koyan ölçülerden biri de AKP karşısındaki duruştur. Gerçekte AKP'nin "ileri demokrasi"sinin demokrasi ile ilgisi olmadığını, ülkenin tepeden tırnağa tekellerin ihtiyaçları paralelinde anti-demokratik yasalar eşliğinde yeniden düzenlendiğini, toplumun büyük bir kesimi bilmektedir. Buna rağmen bugün bu tür konulara/olgulara yaklaşımda da fiili karşı duruşta da yaşanan sorunlar, örgütlü aklın zayıf düşürüldüğüne işaret eder.

HANGİ GÜÇ; SİYASAL SONUÇLARINI KENDİ LEHİNE KULLANIYORSA SÜREÇ ONA HİZMET EDER

Alpaslan Türkeş, 12 Eylül döneminde yargılanırken "Biz içerideyiz, fikirlerimiz iktidarda", demişti. Bugün de Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya yargılanıyor, onların yaptıkları doğumun çocukları iktidarda. Yani ne 12 Eylül'ün bir rejim olarak yargılandığı doğrudur, ne de Başbakanlığın müdahil olması anlamlıdır. Hele de müdahillik; tam bir arap saçı haline gelmişken... Böyle anlarda, mesele gürültülü ve karmaşık bir hal aldığı anda, kimin sesi çok çıkıyorsa, süreç/olgu ona hizmet eder. Ergenekon yargılamalarının başladığı süreçte de "müdahil" olanlar, Silivri'de pankart açanlar olmuştu. Bugün dönüp baktığımızda, her şey daha net görünüyor. Gerçekte ne çete

yargılandı ne çeteci. Ama bu görüntü altında, toplumdaki beklenti istismar edilerek, deşifre olmuş kontrgerilla (Gladio) örgütlenmesinin yerine, daha meşru (sivil ve kalıcı) bir yapı ikame edildi. Rejimin eskiyen organ ve işlevleri, emperyalizmin ihtiyaçlarına göre, halkın destek ve alkışı da alınarak yenilendi.

Sanıldığına aksine, ne mezarların açılması, ne Veli Küçük'ün veya işkenceci bir polisin yargılanması; ne de bugün 12 Eylül'ün yargılanmış gibi yapılması, rejimi demokratikleştirmenin adımları/basamakları değildir.

Oluşturulan her gündeme müdahil, her ikileme taraf olmak; güç ve imkânları elinde bulunduranların oluşturduğu gündemlere yedeklenmeye ve hazır olunmayan çatışmalara girip sürekli mevzi ve kan kaybetmeye sebep olur. Bu nedenle devrimciler, kendi program ve gündemlerini oluşturmalı, ona uygun araç ve yöntemler geliştirmelidir.

SOL, KENDİ SAĞINA RAZI EDİLMİŞ DURUMDA

Bugün devrimci zeminde, "ehven-i şer" in "hiç yoktan iyidir" demenin veya "azla yetinmenin" neden bir duruş olarak sunulamayacağını temellendirerek anlatmanın ihtiyaç haline gelmesi bile, ciddi bir eksikliğe/soruna işaretir. Deyim yerindeyse adeta sol, kendi sağına razı edilmiş durumda. Hemen her konuda bir özgüven sorunu, bir geri çekilme ve özden çok biçime ağırlık verme eğilimi gözleniyor.

Güncel bir örnektir; HDK (Halkların Demokratik Kongresi) tartışmalarının henüz mürekkebi bile kurumadı. Ama o süreçte edilen büyük lafların, yükseltile iddia çığırının yerinde adeta yeller esiyor. En bildik/tanıdık sonuç gerçekleşti. Kimi konularda, sınırlı sayıda insanla basın açıklaması yapan bir kurumumuz daha oluştu. Bu kez de, tıkanmanın/başarısızlığın (gerçekte

Ergenekon yargılamalarının başladığı süreçte de "müdahil" olanlar, Silivri'de pankart açanlar olmuştur. Bugün dönüp baktığımızda, her şey daha net görünüyor. Gerçekte ne çete yargılandı ne çeteci. Ama bu görüntü altında, toplumdaki beklenti istismar edilerek, deşifre olmuş kontrgerilla (Gladio) örgütlenmesinin yerine, daha meşru (sivil ve kalıcı) bir yapı ikame edildi. Rejimin eskiyen organ ve işlevleri, emperyalizmin ihtiyaçlarına göre, halkın destek ve alkışı da alınarak yenilendi.

ölü doğumun) nedeni yine biçimde aranıyor ve "HDK partileşirse başarılı olur" mealinde açıklamalar yapılıyor.

Gerçekte bugün, "müdahillik" dahil, sistemin açtığı kulvarlarda "yedek oyuncu" durumuna düşme olarak özetlenebilecek bu eğilim, salt bir yapının yanlış algısı veya duruşu ile açıklanamayacak denli yaygın bir hal almıştır.

Teoride, Marksizm'in krizi safasalarını, pratikte sınıftan kaçışın nedenlerini gerçekte tek bir fiilde (olguda) gözleyip anlamak mümkündür. Ama mesele, öylesine ciddi ki, çok daha kapsamlı ve boyutlu tartışılmalıdır. Çünkü 12 Eylül, öyle bir kapsamdır ki; MGK, YÖK, Seçim Barajı, Kenan Evren veya Özal'da bu sorunun boyutunu, hesaplansaydı eğer, nelerin hedefe konulacağını anlatmaya yetmez.

NİYET YEDEKLENMEYİ ÖNLEMİYOR

Müdahil olan sol-devrimci çevrelerin, hem "cambaza bak oyunu" hem de "göstermelik yargılama oyunu"nu bozma iddiasıyla (niyetiyle) hareket ettiğini biliyoruz. Ancak, niyetin bu olması, yedeklenmeyi önler mi? Önlemeyeceği, pek çok örnekte olduğu gibi, "Arap Baharı"nda yaşanan tercih ve eğilimlerde de görülmüştür. Son olarak, "Suriye Dostları" olarak bilinen, emperyalist denklemlere iliştilmiş işbirlikçi güçlerin oluşturduğu masalardan çıkan sonuç bildir-

gesi içinden bile "yarar" damıtma çabalarına girildiğine, hep beraber tanık olduk. Bu, 12 Eylül davasında ortaya çıkan görüntünün ardında yatan nedenleri anlamak açısından önemli, öğretici bir örnektir. Bu nedenle, biraz daha açmakta yarar görüyoruz.

Irak'tan Afganistan'a, oradan Libya'ya uzanan "demokrasi ve özgürlük" söylemlisi işgal, talan ve yıkım senaryoları, Suriye'de neler yapılmak istendiğini net biçimde ortaya koymuşken; Tunus, Mısır, vb. örnekler "ek" bir öğreticilik sağlamışken, hala "Suriye'nin Dostları"nın Kırmızı Başlıklı Kız hikayesindeki kurttan farklı olmadığını (kurulanın bir kurtlar sofrası olduğunu) görememek; söz konusu senaryolardan, "devrim, özgürlük, özerklik, vb." beklemek, kendisine sunulana razı olan Kırmızı Başlıklı Kız'ın saflığından öte bir durumdur; duruş ve kavrayış sorunudur.

Türkiye'de toplanan "Suriye Dostları"nın aldığı hemen tüm kararlar (27 maddelik sonuç bildirgesi) ABD, İngiltere ve Fransa eksenli emperyalist odağın hesaplarının, Libya senaryosundan pek farklı olmadığını ortaya koymuşken; ortaya atılan gerekçeler, "büyükanne kollarının neden büyük?" diye soran Kırmızı Başlıklı Kız'a kurdun verdiği; "seni daha iyi kucaklayabilmek için" cevabından pek farklı değilken; nerede, kimlerin yanında ve kimlerin karşısında durulacağı konusunda

yaşanan yanılı veya bocalama, gerçekte sınıfsal bakış (Marksizm) eksiki ile ilintili bir durumdur. Bu durum Tayyip Erdoğan'ın Kentsel Dönüşüm ile ilgili olarak "Şimdi gideceğiz, gerekirse evleri yıkacağız. Bunun yetkisini aldık mı aldık. İşimizi kolaylaştırın" demesinden farklı değildir. Evet, bilerek veya bilmeyerek, AKP'nin ve ona "özel yetki" veren güçlerin işi kolaylaştırılmaktadır.

DARBE VE İZLERİ DOĞRU YERDE ARANMALIDIR

İddianamenin/yargılamanın 12 Eylül'den hesap sormayı değil, aklamayı amaçladığını, bu yazı kapsamında uzun uzun anlatmaya bile gerek yok. **Bugün artık, 12 Eylül, yaşayan bir darbeye dönüşmüşse, aktörleri güncellenmiş, çeşitlenmiş ve meşru kamufajlara bürünmüşse; işimiz, duruşmaya müdahil olmakla geçiştirilemeyecek boyuttadır; kapsamlı ve zordur.**

Soruna, doğru düzlemde ve temel alanlarda karşı durup mücadele edecekler; karşılarında, iddianamenin de ölçü olarak benimsediği "Dünyanın ve ortak aklın kabul ettiği liberal ekonomi"nin de bulunduğunu bilerek, duruş ve yön tayini yapmalıdır. Darbe günlerinin TUSİAD'la anılan "egemen"lik alanının, bugün MÜSİAD ve TUSKON'la çeşitlenerek arttığı görülmelidir. Dün (12 Eylül'de) darbeye alkış tutan Fetullah Gülen'in bugün iktidar bileşeni olduğu unutulmadan darbe ve izleri doğru yerde (postalda, şapkada veya şekilde değil) sınıfta-özde-içerikte aranmalıdır.

Hangi sebeple olursa olsun, duruşmada faşistlerle, CHP, MHP ve AKP ile yan yana durmak; 12 Eylül Referandumu ile övünen AKP'nin elini güçlendirmektedir.

Gerçekte Mısır'da Mübarek'in yargılanması kimlerin yararına olmuşsa, Türkiye'de Kenan Evren'in yargılanması bundan farklı olmayacaktır. **Bunlar, emperyalizmin, işgale 'demokrasi', yıkıma 'bahar'**

diyen ve halkların tepkisini yeni süreçte bir kaldıraç gibi kullanan yönelimine uygun tercihler; araç ve yöntemlerdir. Yalnızca Mısır'a veya yalnızca Türkiye'ye özgü değildir. AKP isminin bile yerel değil ithal olduğu ve planlanmış bir sürecin aparatı olarak gündeme sokulduğu artık biliniyor. AKP, bu nedenle, yalnızca bir parti değildir. ABD'nin kurdurup özel yetki verdiği; Türkiye'de faşizmin, bölgede emperyalizmin icrasını güncellemekle görevli "kâhya" olarak tanımlanabilecek bir organ, bir güçtür. AKP'nin Sivas Katliamı'nı bile bir başkasına fatura edecek denli cüretkâr davrandığı bu koşullarda, kiminle nerede nasıl durulacağı titizlikle kararlaştırılmalı; yedeklenmenin, tepkileri istismarın, oyalama ve okşamaların ötesinde bir duruş, bir program ve eylemlilik süreci geliştirilmelidir.

"Yeni rejimin kendisini aklamısına meydan vermemek için müdahil olmak gerekiyor" (Oğuzhan Müftüoğlu) dense de, darbecilerin geçmişte işkenceyle bile sağlayamadığı "karıştır-barıştır" olgusu, o gün duruşma salonunun önünde ve içinde (niyetten bağımsız olarak) gerçekleşmiştir.

Cuntayla hesaplaşmak için; cuntanın ne olduğunu, bugün devam eden varlığını ve dolayısıyla AKP'nin neden böyle bir hesaplaşmayı yapamayacağını bilmek gerekiyor. **Dünyada bu tür hesaplaşmaların yaşandığı ülkeler olmuştur. Bunlardan biri de Arjantin'dir. Arjantin'de cuntanın çökmesi ve seçim yapılmasından hemen sonra (1985'te) dava açıldı. Yargılanan sadece generaller değildi; isnat edilen suç da, darbe yapmakla sınırlı kalmadı. Yargılama aynı yıl içinde tamamlandı ama, bu sürecin takipçisi olma ve suç organizasyonunun yargılanmasını sağlama çabaları bugüne dek devam etti. Bugün Türkiye'de ne böyle bir siyasal çerçeve, ne de zemin vardır. Bu nedenle, alınacak rolün, aklanmaya hizmet etme**

olasılığı göz ardı edilmemelidir.

Daha da önemlisi, mevcut iktidarın sahip olduğu yanıltıcı atraksiyon ve imkânlarla, duruşmaya hangi sebeple olursa olsun gidenleri, yönetmenliğini kendisinin yaptığı tiyatroya alet etme şansı/olasılığı yüksektir. Bu nedenle, duruşmaya gidip "12 Eylül çocukları 12 Eylül'ü yargılayamaz" diye slogan atmak, bir alternatif üretmekten çok, alet olmanın bir başka biçimine dönüşebiliyor. Çünkü AKP bu oyunda, devam edecek hamleleri de planlamış durumda. Bir taraftan son 50 yılda Türkiye'de yaşanan tüm darbe girişimleri için araştırma önergesi veriyor. Adeta, ses çıkaran, görüntü veren tüm imkân ve organları tekeline almış durumda. **Bu durum, karamsarlık ve edilgenliğe (veya yan yana durup alet olmaya) değil alternatif bir söylem ve duruş geliştirmeye sebep olmalıdır. Böyle bir duruş, öncelikle geleceği kazanmaya olan inancı zayıf düşürdüğü oranda; ilkeyi taktiğe, programı pragmatizme feda etmekte ve şu veya bu biçimde sisteme yedeklenir duruma düşmektedir.**

12 Eylül 32 yıldır (sadece MGK ve YÖK'le değil) bütün kurumlarıyla daha yoğun ve geliştirilmiş biçimde ayaktadır; üstelik sandıktan %50 oy alacak kadar, faşizmin demokrasi olarak algılatılması illüzyonunda başarılıdır. Gösterge bununla da sınırlı değil; dün 24 Ocak Kararları'nın uygulanması için uğraşılıyordu; bugün dört başı mamur biçimde gerçekleşen uygulamaya sermaye, "yetmez ama evet" diyor, 12 Eylül'ün bile cüret edemediği türden (kıdem ihbar tazminatının gaspı gibi) hakların da gaspını istiyor. Yargıda Özel Yetkili Mahkeme, yasada TMK, eğitimde 4+4+4, Ortadoğu'da edilgen taşerondan saldırgan taşerona terfi, Meclis'te fotokopi hızıyla yasa çıkarma, güncellenen 12 Eylül için akla gelen ilk örneklerdir. Yani 12 Eylül'ü tarif etmek için tanınmalı, hesaplaşmak için de doğru yerde aramalıyız.

8 MART'I "KADINLAR GÜNÜ" NE İNDİRGEMEK İDEOLOJİK BİR TERCİHTİR VE SİYASAL SONUÇLARI OLACAKTIR

İnsanı diğer canlılardan ayıran en önemli özellik kolektif bilinçtir. Ve insan, eylemlerini milyonlarca yılda süzülüp dağarcığında biriken ortak hafızaya dayanarak gerçekleştirir. Sosyalizm kolektif bilincin ulaştığı en ileri aşama olmuştur.

Burjuva ideolojisi ise yakaladığı konjonktürel avantajı sadece siyasal yapıları çözmek için değil; insana dair ne varsa yok etmek için kullandı. İşçi sınıfının, emekçilerin ve mazlum dünya halklarının geçmişten bugüne büyük bedeller ödeyerek biriktirdikleri değerler, ölçekler, değişim adı altında erozyona uğratılmaya çalışıldı. Sosyalizmin köklerine yapılan saldırılar kitlelere "yenilik" adıyla sunuldu. 150 yıl önce Marksizm tarafından mahkûm edilmiş pek çok görüş, düşünce kimi yapılarca yeniden keşfedildi. Aslında yeni olan sadece o yapıların algısında ve bilincinde ortaya çıkan erozyondur. Reel sosyalizmin dağılması sürecinde Romanya, Yugoslavya vb. ülkelerde yaşananları olumlamaktan, AB'den demokrasi beklemeye, Irak işgalinde alınan tutuma kadar dünyadaki gelişmeleri doğru okuyamayan sol, pek çok sınavda başarısız oldu. Özgüven eksikliği ise solu çözümü kendinde değil de başarısı tartışmalı alanlarda aramaya götürdü. Silahlı mücadeleyi bırakmış deneyimler keşfedildi. Brezilya İşçi Partisi, Zapatistler, Chavez, vb. gibi isimler ve hareketler ise 21. yüzyılın sosyalist

modeli olarak görülmeye başlandı. Hatta kimileri Marksizm'in temel teorik tespitlerini dahi unutturken emperyalizmden faşizme; devletten demokrasiye kadar herşeyi karıştırmaya ve adeta köklerini yitirmeye başladı.

Bugün "Arap Baharı" adıyla yürütülen emperyalist müdahaleleri alkışlamanın yanında, Libya'ya NATO saldırıları yapılırken, Libya halkıyla dayanışma adı altında "iliştirilmiş muhalefet"i destekleyen eylemler düzenlemenin, hatta 'bahar Türkiye'ye ne zaman gelecek' diye heyecanlananların sayısının giderek arttığına tanık oluyoruz. Ancak tüm bu yaşananların bir tesadüf olmadığı gibi yeni bir olgu olmadığını da söylemek mümkün.

Bilinir ki Marksizm doğmalar bütünü değil, bir eylem kılavuzudur. **Devrimci değerleri dua okuyan bir dindar gibi sürekli tekrarlamak kadar yenilik uğruna kurban etmek de yanlıştır.** Niceliğin niteliğe dönüşmesi diyalektiğin temel yasalarından biridir. Doğrular gibi küçük yanlışlar da birikerek zaman içinde önemli sonuçlar doğurur. Bir insan en doğruyu, en güzeli hedeflese de tuttuğu yol hedeften ne kadar uzaklaşırsa amacına ulaşması da o kadar güçleşir. Hatta bazen çıkmaz yola bile girildiği olur. Marks ise bu durumu "cehennemin yolları iyi niyet taşlarıyla örülür" diyerek açıklar.

İdeolojik mücadelede sınıfsal duruş/kavrayış işçi sınıfının ve

emekçilerin bağımsızlık sistemini oluşturur. Sınıfsal perspektifini yitirenler burjuva ideolojisinin aşındırıcı etkisine karşı savunmasız kalmış olur. **Örgütlenmeler istediği kadar kitlesel ve büyük olanaklara sahip olsun yine de sınıfsal duruştan uzaklaştığında burjuva ideolojisinin anafonda yitip gidecektir.**

Devrimci yapılar için sınıf perspektifi pusula gibidir. Pusula bir kez şaşırdığında artık yön kavramı da anlamsızlaşır. Örneğin ormanda yönünü şaşırانlar için ağaçların birbirinden farkı kalmaz. Ağaçların, patikaların, çiçeklerin artık bir şey ifade etmemesi gibi pusulasını şaşırانların da refleksleri zayıflamaya ve zamanla tepkisizleşmeye başlar. Amaçsız bir şekilde kaybolup gider. Türkiye'de sol, geçmişte çeşitli defalar fiziki yenilgiler tatmış, acılar çekmiş ancak hiçbir zaman son yıllarda yaşanan kadar sınıfsallıktan uzaklaşmamıştır. Günümüzde sol için en büyük tehlike fiziksel yenilgi değil ideolojik yenilgidir.

Mevziler karıştırıldığında hiç farkında olmadan düşmanın cephaneliğine mermi taşır duruma bile düşülebilmektedir. Tayyip Erdoğan'ın "dindar bir gençlik yetiştireceğiz" çıkışının ardından AKP'nin eğitim sistemine 4+4+4 modelini getirmek için meclise kanun teklifi verdiği günlerde bir TV programına aliviler adına çağrılan konuşmacının "tekke ve zaviyeler açılmalıdır" bi-

çimindeki talebi en basit anlamıyla kafa karışıklığının ifadesidir. Talep edilen şeyden, zamanlamasına kadar çok düşündürücü olan bu çıkış, çözümlenin had safhaya vardığının da en açık göstergesidir.

SİYASAL YAPILARDA GÖRÜLEN TIKANMA PRATİK TAVIR ALIŞA DA YANSIYOR

8 Mart'larda karşılaşılan manzara ne ilk ne de son olacağı benziyor. Uzunca bir süredir sol, 1 Mayıs, 12 Eylül, 2 Temmuz vb. günlerde de inisiyatif almak, eylemlere devrimci bir tarzda yön vermek yerine sanki hiçbir sorun yokmuşçasına yoluna devam etmektedir. İşçi sınıfı ve ezilen diğer sınıf ve tabakalar adına hareket ettiğini söyleyen siyasal öznelerin son dönem sıkça gösterdiği basiretsizlik ise bu anlamda bir tesadüf değildir. Süleyman Çelebi'nin 1 Mayıs tartışmalarında solun ağırlıklı bir kesimince adeta zafer kazanmış komutan olarak görülmesi ve karşılanması da yine bir tesadüf değildi. Çelebi'nin CHP'den milletvekili seçilmesi ardından hedefine ulaştığı görülüyor. Ancak sol, gerekli dersleri çıkarmadığı sürece elde fener yeni "komutanlar" aramayı sürdürecektir. Maraş, Çorum, Sivas katliamlarının anmasını örgütlenme sürecinin Alevi derneklerine; 12 Eylül'ün 78'liler Vakfı'na; 8 Mart'ın ise feministlere havale edilmesi solun önemli bir kesiminin politik olarak yaşadığı tikanıklığın göstergesidir. Üstelik ne yazık ki bu duruma her geçen gün yenilerinin eklendiğini görüyoruz.

İdeolojik savrulma örgütlenme biçimlerinden eylem biçimlerine kadar her alana yansıyor. Sivil toplumculuk hızla yaygınlaşıyor. Burjuva basın tarafından görülmek uğruna toplu saç kestirmek/kazıtmak, gürültü çıkararak ya da hoplayıp zıplayarak protesto etmek, yumurta atarak polisle "çatışmak", ağzını ya da gözünü bantlayarak protesto etmek vb. eylemler sol kesimlerde

sıkça tercih sebebi olabiliyor. Bu tarz eylemlerin on yıllardır dünyanın çeşitli yerlerinde sivil toplum kuruluşlarının, çevrecilerin, hayvanseverlerin vb. gerçekleştirdiği eylem biçimleri olduğu bilinmesine rağmen tercih edilmesi ise son tahlilde ideolojik duruşun sulandırılmasında payanda işlevi görüyor.

Sol, kitlelerle bağı zayıfladıkça özgüven yitimine uğruyor. Kendine güvensizlik ise yenilik, değişim adı altında bugüne kadar biriktirilen ölçek ve normları esnetmeye, eğip-bükme yol açıyor. Siyasal mücadeleyi yürütmesi gereken yapılar DKÖ veya sendikaların arkasına geçerek sınıfsal zeminin kaymasına pirim tanımış oluyor. Egemenlerin darbe koşullarında dahi göze alamadığı pek çok saldırı, paketler halinde meclisten geçerken siyasal yapıların yaşadığı kısırlığı anlamak ise çok zor. Kriz sürecinde toplum, kentsel dönüşüm, GSS gibi pek çok saldırı dalgasıyla karşı karşıya gelirken siyasal özneler ya yetersiz kalıyor ya da gündemi ıskalayıp ikincil sorunlara hapsolüyor.

8 MART'TA KİMİ SOL YAPILAR CHP'NİN BİLE SAĞINA DÜŞMÜŞ DURUMDA

Solun sınıfsallıktan uzaklaştığı zeminlerden bir diğeri de 8 Mart'tır. 1910 yılından beri dünyanın her yanında Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanan 8 Mart yaklaşık 7 yıldır Türkiye'de burjuva medyanın da desteğiyle kadınlar gününe indirgenmeye çalışılmaktadır. Başlangıçta 8 Mart mitinglerinde gü-lüp geçilen ve etkisi pek önemsenmeyen feminist ve eşcinsel gruplar zaman içinde bir çekim merkezi haline gelerek erkek düşmanı bir pozisyon alıp yanlarına kim sol yapıları da alarak ayrılmışlardı. **Bugün kadınlar günü olarak örgütlenmeye çalışılan 8 Mart'lara ideolojik rengini veren baskın karakter feministler ve eşcinseller olmuştur.** Erkeklerin yanlarından bile geçemediği bu etkinlikler, burjuva med-

yanın ilgi odağı durumundadır.

BM'nin (Birleşmiş Milletler) 1977 tarihinden itibaren 8 Mart'ın emekçi yönünü saklamaya, görmezden gelmeye çalışması emperyalistlerin amacını ele vermekteydi. Ancak bugün kimi sol yapıların amacını anlamak oldukça zor. CHP'nin yıllardır 8 Mart için astığı pankartlarda "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganını tercih etmesine rağmen çoğu yapının 8 Mart'ı salt kadınlar gününe indirgemeye çalışması düşündürücü ve üzücüdür. Sosyal Demokrat olarak bile görülmeyen CHP'den sınıf siyaseti açısından daha geri durumda olmak kaygı vericidir. Yıllardır ideolojik zeminde yaşanan erozyon hep kitle siyaseti, halka ulaşma çabası olarak gösterilmeye çalışıldı. Bugüne kadar bu tavizlerin, bırakalım kiteselleşmeyi, eldekinin bile kaybedilmesine yol açtığına sıkça tanık olduk. **8 Mart "Kadınlar Günü" adıyla düzenlenen mitinglere katılan siyaset sayısı her yıl artmasına rağmen kitesellik tersine sürekli düşmektedir.** 2012 yılında bu görüntü daha da pekişmiştir.

Devrimciler feminizm düşmanı değildir. Devrimciler; halkın çeşitli sınıf ve tabakalarının sorunları üzerinde bilimsel temelde çalışma yapan, üretimde bulunan kişi veya çevrelerin faaliyetlerini önemser, alabileceği her şeyi almaya çalışır. Çevrecilerden de, feministlerden de alınabilecek şeyler vardır. Sadece belli konularda yoğunlaşan, düşünen, araştırma yapan kişilerin o konu özgülünde detaylı bir bilgi birikimine sahip olabileceği yadsınmamalıdır. **Sorun, bir kişi veya çevrenin; kadın, çevre, mezhep, milliyet vb. üzerine daha derin ve detaylı bilgiye sahip olmasında değil; bu bilginin bütünlüklü bir kurtuluş programının parçası haline getirilememesindedir.** Siyasal mücadele yürüten yapılar için en büyük tehlike; ilgili kesimlerin bakış açısını doğru bir süzgeçten geçirmeden kendi zeminine taşınması-

dır. Bir başka deyişle o bakış açısına teslim olmaktır. Devrimci bir yapı halkın çeşitli sınıf ve tabakalarının taleplerini dikkate alır. Hatta devrim programında ona yer de verir, ancak hiçbir öznenin taleplerini diğerlerinin önüne geçirip öncelik tanıyamaz. Programda ve pratik çalışmalarda bu yönde yapılacak bir yanlış diğer bileşenlerin ilgisini, katılımını düşürecektir. Böyle bir program ve pratik faaliyet ölü doğuma sebep olacaktır.

8 MART'IN SINIFSAK YANINI ISKALAMAK KADININ TUTSAKLIĞINA ONAY VERMEKTİR

Kapitalizm için işçinin dini, dili, renginin bir önemi olmadığı gibi kadın, erkek veya çocuk olmasının da bir önemi yoktur, burjuva, elde edeceği kara bakar. Bir tarım tekeli için yanında çalıştırdığı ya da mahsulüne el koyduğu köylünün cinsiyeti veya milliyeti değil sömürü oranı önemlidir. **Hatta kapitalist sistemde en vahşi sömürü sınıf-sallığın maskelendiği durumlarda gerçekleştirilir.** O yüzden akrabalık, dil veya mezhep bağlarına göre işçi çalıştırdığını söyleyen işletmelerde işçiler daha ağır koşullarda ve daha uzun çalışma sürelerine tabi tutulur. Bu bağlarla işyerine giren işçinin itiraz etmesi, karşı çıkması ya da hakları için eylem, grev yapması yine aynı bağların baskısıyla çoğu zaman mümkün olmaz. Bu nitelikteki işçi diğerlerine göre daha hızlı ve daha uzun süre çalışmak zorundadır.

Kapitalist sistemde işçi ve emekçilerin ayrışmaya değil, burjuvazi karşısında birleşmeye ihtiyacı vardır. Emperyalizm ve faşizm koşullarında kadın erkeksiz, erkek de kadınsız kurtulamaz, özgürleşemez. Erkeğin elini bırakmış kadın ya da kadının elini bırakmış erkek, karşılaştığı sorunlar karşısında çaresizleşir, daha fazla ezilir.

Burjuva bir kadının cinsiyeti yoktur; sınıfsal kimliği vardır. ABD

Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Alman Başbakanı Angela Merkel, Sabancı Holding Başkanı Güler Sabancı, TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner veya adı katliamlarla anılan Tansu Çiller ile işçi veya köylü bir kadının sorunları kadar, çözümleri de aynı değildir. Burjuva siyasetinde cinsiyet yoktur; sömürü, talan ve yağma vardır. Burjuvazinin emekçi kadına uzattığı el sarılmak için değil, cebindeki son meteliği de almak içindir. Shell, BP, Microsoft, Bayer vb.nin ağaç dikmesi, park açılışı yapması, bazı çevreci kuruluşlara kaynak aktarması doğaya verdikleri değeri veya doğa sevgisini değil; reklam yapma, suçlarını unutturma amacını taşır. İleride yapmayı tasarladıkları daha büyük felaketler için kamuoyunu susturmak ya da tepkileri hafifletmek hedeflenir. Kadın sorunuyla ilgilendiğini söyleyen burjuva kadınların amacı; ezilen, dövülen, sövülen, öldürülen ve sömürülen kadınların sorunlarına sahip çıkmak değil, toplumun biriken öfkelerini sulandırmak, faşist sistemin labirentlerinde boğmak içindir.

“KADINLAR GÖĞÜN YARISIDIR” (Mao Zedung)

Kadın olmaktan kaynaklı toplumda karşılaşılan yakıcı ve acil sorunlara karşı çözüm aramak doğru

ve gereklidir. Şiddete uğrayan bir kadına “Erkek değil, sistem düşmanımızdır” demek sorununu çözmüyor. Öncelik, içinde bulunduğu şiddet ortamını sona erdirecek, psikolojik travma haline bir son verecek çözümlere verilmelidir. **Genel doğruları ana iz düşürebilme yeteneğini gösterebilen devrimciler bir yandan karşılaştıkları fiili duruma son vermek diğer yandan şiddetin asıl kaynağı olan sistemi hedef göstermek zorundadır.** Devrimciler hiçbir tarihsel kesitte Marksizm'in genel doğrularını, ezberlenmesi gereken hazır formüller olarak görmediler. Marksizm'i yaşamın içinde karşılaşılan sorunlara çözüm ararken başvurulan bir eylem kılavuzu olarak gördüler. **Anı geleceğe feda etmek yanlıştır; ama anı gelecekte koparmak da aynı derecede yanlıştır.** Karşılaşılan sorunlara çözüm aramak yerine devrime havale etmek kadar yaşamın tüm zorluklarından, sıkıntılarından yalnızca bir tanesini ya da bir kesiti diğerlerinden koparıp öne çıkarmak diğer sorunların ıskalanmasına yol açacağı için eksiktir, yanlıştır.

Türkiye'de son yıllarda kadınların sorunları çözülmek bir yana daha da artmıştır. Meclis'te Adalet Bakanı'na yöneltilen soru önergelerine verilen yanıtlar çarpıcı bir

gerçeği ortaya çıkardı. Bakanlığın yanıtında resmi verilere göre 2002-2009 yılları arasında kadın cinayeti oranı 14 kat (%1400) artmıştır. 2002 yılında 66 kadın öldürülmüşken bu sayı her yıl artmış; 2009'un ilk yedi ayında 953 kişiye çıkmıştır. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz vakalarını tespit etmek ise neredeyse imkânsızdır. Baskı, korku vb. çeşitli gerekçelerle belgelenmesi pek mümkün olmayan bu vakalar yapılan kısmi araştırmalarda bile korkunç detaylar ortaya koymaktadır. Baroların çeşitli tarihlerde yaptığı basın açıklamalarından bir kısmını paylaşalım:

"...Türkiye'de her 10 kadından 4'ü şiddet görmektedir...İstanbul'da her yıl boşanma başvurularının %85'inin nedeni şiddettir.

...Evli kadınların %42'si fiziksel veya cinsel şiddete uğrarken %44'ü ise duygusal şiddete maruz kalıyor.

...tecavüze uğrayan kadınların %50'sinin 18 yaşın altında olduğu, her 4 kız çocuktan birinin cinsel şiddete uğradığı belirlenmiştir.

Türkiye'de var olan kadın sığınma evi sayısı 65'tir fakat olması gereken sayı 3.800 dür."

Bu veriler çoğaltılabilir ancak kadınların sorunları bu araştırma kapsamından çok daha derindir. İş yaşamında da kadın aşağılanır. Maaş adaletsizliğinden, çalışma koşullarının ağırlığına, taciz, küfür, hakaret hatta şiddet kadınların iş yaşamında karşılaştığı sıkıntılardan bazılarıdır. Bunun dışında doğum yapmayı düşünen bir kadın ya sağlığını ya da meslek hayatını tehlikeye atmış olur. Doğum-izni olmadığı gibi doğum sonrası için de hiçbir düzenleme, güvence söz konusu değildir. Bu durumdaki kadınlar genellikle gözden çıkarılır, yerine hemen bir başkası alınır.

Kadının yaşamını zindana çeviren bir başka sorun ise küçük yaşta ve zorla evlendirmedir. Para karşılığı çocuk yaşta zengin erkeklere satma dışında, berdel, görücü usulü vb. yollarla evlendirmeye devlet ta-

rafından göz yumulmakta ve hatta medyanın da desteğiyle teşvik bile edilmektedir.

Dini ve feodal baskı kadının karşılaştığı bir başka sorundur. Peçe, çarşaf, türban vb. egemenler tarafından yıllarca bir tercih ve özgürlük olarak sunuldu. Solun kimi kesimlerinin de bu girdaba kapılıp eylemler düzenlemesi yaşanan bir başka talihsizliktir. Özgürlük insanı çevreleyen duvarları kabullenmek ya da teslim olmak değil; onu parçalamaktır. Ahlak, namus, gelenek adı altında kadını ezen, özgürleşmesinin önünde engel olan geri değer yargılarını halkın değerleri olarak görmek sola yakışmaz. Devrimciler, kadının gerçek kurtuluşu önünde engel olarak gördükleri her sorunla mücadele etme kararlılığını göstermelidir.

Egemenler binlerce yıldır kadını bir eşya ya da cinsel obje olarak görmüştür. Günümüzde kapitalist sistem her alanda olduğu gibi reklam sektöründe de çoğunlukla kadının cinselliğini öne çıkarmaktadır.

Kadının sorunlarının kökeni mülkiyetin ortaya çıkışı kadar eskidir ve binlerce yıla dayanır. Sınıflı toplumların son biçimi olan kapitalist sistem kadını çevreleyen sorunların doruk noktasına ulaştığı, kadının kurtuluşu önündeki en büyük engeldir. Erkeği dışta tutan çözüm arayışları ise sorunların daha fazla ağırlaşmasından başka hiçbir sonuç getirmemektedir.

"KADIN ERKEK EL ELE MÜCADELEYE"

Kadının düşmanı erkek değil, sistemdir. Kadına yönelik şiddetin, tecavüzün, baskının sorumlusu özünde erkek değil kapitalist sistemdir. Faşizmin Avrupada yükseldiği dönemlerde Yahudi, Çingene, Slav, vb. olmak öldürülme gerekçesi idi. Devrimciler, Alman ulusunu hedef alan toptancı oç alma yaklaşımlarına hiçbir zaman pirim tanımadı ve faşizmin sınıfsal niteliğini

gösterip faşizmden zarar gören herkesi birleştirerek zafere ulaşmıştı. Yine emperyalist işgal dönemlerinde direnen halklar, toptancı davranmadan tepkilerini işgalcinin sınıfsal niteliğine göstermiştir. ABD'de ırkçılığa karşı mücadele hiçbir zaman sadece siyah derili insanların işi olarak görülmedi, derisinin rengi ne olursa olsun herkes kavgada yerini aldı.

Kadınların sorunlarına dönük geçici çözüm arayışları doğrudur ve gereklidir; yanlış olan kadını bir meta, cinsel bir obje olarak gören sistemin hedefe konmamasında daha acısı yer yer devletten çözüm bekler duruma düşülmesindedir. Kadına dönük baskının, şiddetin ve katliamın sorumlusu olan sistemin vicdanına seslenmek, yasalarla sorunun çözülebileceğine inanmak safık olur.

Türkiye'de faşizmden zarar gören halkın hemen her kesiminin birbirinden ağır sorunları vardır. Hiçbir kesimin sorunu ertelenemeyeceği gibi diğerlerinden koparılıp tek başına ele alınamaz. Bütünlüklü bir program eşliğinde yürütülecek çalışmalar sonuç almayı kolaylaştırır.

Bugün kadınların karşılaştığı sorunların ağırlığı karşısında tek başına mücadele etmesi ve başarılı olması zor gözüküyor. Ancak örgütlü kadının sorunlara çözüm üretme şansı vardır. Örgütlü bir kadın yenilmez. Kadının söz, yetki ve karar sahibi olduğu koşullarda yapının sorunları daha iyi kavrama, acil ve önemli sorunlara müdahale etme şansı da artacaktır. Kadın ruhsuz bir dünyanın ruhudur. Kadının olmadığı yerde devrim de olmaz. Kadının örgütlü yaşam içinde görev alması pozitif ayrımcılık, kota vb. şekilsel yollarla değil özgürleşmesinin önündeki engelleri kaldırarak olacaktır.

TEK YOL DEVRİM

DEVRİMCİ HAREKET

23 MART 2012

MAHALLE ÇALIŞMALARI VE GÜNCEL İHTİYAÇLAR ÜZERİNE

Cevahir Aslan

Emperyalizmin ve onun ülkemizdeki işbirlikçisi egemenlerin, emekçilere yönelik saldırıları gün geçtikçe dozunu artırıyor ve bu saldırı dalgası, yaşamın tüm alanlarını kapsayan bir biçimde varlık gösteriyor.

Son dönemde eğitim alanına yapılan 4+4+4 saldırısı, 'Yeni Sendikalar Yasası', çıkarılması planlanan 'İş Yasası', kentsel dönüşüm adı altında başta gecekondu mahalleleri olmak üzere halkın yaşam alanlarının sermayeye yem olarak verilmesi, kadınlara yönelik şiddetin bir türlü 'önlenememesi', iş cinayetlerinde her ay onlarca işçinin daha fazla kâr uğruna katledilmesi, esnek çalışma adı altında taşeronlaştırmanın alabildiğine yaygınlaştırılarak işçilerin mevcut örgütlülüklerinin parçalanması, demokrasi jargonu eşliğinde cunta uygulamalarının sıradanlaştırılması, nükleer enerji ve HES'ler aracılığıyla doğanın katledilmesi sözünü ettiğimiz saldırılardan ilk akla gelenlerdir.

İşte bu şartlarda devrimcilerin iradi rolüne olan ihtiyaç, her zamankinden daha fazla hissedilmekte. İşçilere/emekçilere ulaşabilmek, onları kendi sorunları etrafında bir araya getirebilmek ve halkın tüm sorunlarının kaynağının kapitalist sistem olduğunu anlatarak onları devrimci mücadele içine katabilmek için doğru bir perspektif ve buna paralel olarak da doğru bir çalışma tarzı gereklidir.

Çalışma tarzı; bir devrimci hareketin, ülkenin ekonomik, sosyal, siyasal koşullarını, sınıflar arasındaki

ilişkileri, egemenlerin politikalarını hayata geçirirken yaptığı tercihleri, devrimci sürecin hangi aşamalardan geçeceğini ve nasıl bir yol izleneceğini tespit etmesiyle ortaya çıkar. Örneğin, emperyalist-kapitalist bir ülkede nitel ve nicel anlamda gelişmiş bir işçi sınıfı olduğu için çalışmalar bu ölçüğe göre yürüyecektir. Buna göre çalışma, ağırlıklı olarak fabrikalarda ve işyerlerinde olacak, ekonomik-demokratik ve sendikal mücadelenin gerekleri çerçevesinde hareket edilecektir. Ama, ülkemiz örneğinde olduğu gibi, kapitalizmin daha ilk günlerinden itibaren dışa bağımlı (çarpık) bir biçimde gelişmeye başladığı yeni-sömürge coğrafyalarda durum daha farklı olacak, buna bağlı olarak da çalışma tarzı ve alanları farklılaşacaktır.

Türkiye gibi yeni-sömürge ülkelerde, kapitalizmin kendi içsel dinamikleriyle gelişmemesi, egemenlerin baştan itibaren kârlarını emperyalist tekellerle paylaşmak zorunda olmaları, -diğer bir ifadeyle emekçilere sus payı anlamında dahi bir şey verememeleri- faşizmin tepeden tırnağa kurumsal bir biçimde şekillenmesine yol açmıştır. Devlet, faşizmin ihtiyaçları çerçevesinde, işçi ve emekçilerin hak taleplerini bastırmak için örgütlenmiştir. Özellikle Avrupa ülkelerindeki gibi birkaç yüzyıla dayanan işçi sınıfı mücadelelerinin olmayışı ve buna bağlı olarak da sınıf bilincinin ya çok az ya da çarpık biçimde gelişmesi, bizimki gibi ülkelerin öne çıkan yanı olmuştur. Bu şartlarda sadece işçi

sınıfını (dolayısıyla sadece işyerlerini) kapsayan bir çalışma tarzının başarıya ulaşma şansı zordur. Ülkedeki köylü, memur, işsiz, öğrenci, esnaf vb. tüm halk kesimlerinin sisteme olan sorunlarını hesaba katan ve buna göre yürütülen devrimci çalışma, niteliği gereği birbirinden farklı özelliklere sahip kesimler ile beraber olmayı gerektirir. Bilindiği gibi, faşizmin olduğu bir ülkede demokrasi olmaz. Sınırlı (bir avuç) bir azınlık dışında toplumun hemen her kesiminin öncelikli ihtiyaçlarından biri de demokrasidir. İşçi, Kadın, Kürt, Alevi, Köylü, Memur, Esnaf vb. toplumun tüm kesimlerinin taleplerini karşılayacak bir program etrafında bu kesimlerin bir araya getirilmesi gerekir.

"Halk", devrimden yana çıkarılan tüm sınıf ve tabakaların toplamıdır. Bu anlamda halkın olduğu her yer esasında devrimciler için bir çalışma alanıdır. Fakat, aynı zamanda devrimciler, **öncelikli ihtiyaçların tespitini yapar, bir program eşliğinde çalışmalarını yürütürler.** Bu aynı zamanda, çalışma yapılacak öncelikli alanın belirlenmesini de, nasıl bir çalışma tarzının hayata geçirileceğini de kapsar. Bu bağlamda her yerde şu veya bu biçimde olmak değil, olunması öncelikli olan alanlarda bulunmak önemlidir.

Mahalleler/bölgeler bu anlamda bizler için en öncelikli çalışma alanlarının başında gelmektedir. Bundan dolayı bu yazımızda mahalle çalışmalarına ve bu kapsamda nasıl bir çalışma tarzı uygulanmalıdır konusuna tekrar değinmenin tüm

yoldaşlarımız açısından faydalı olacağına inanıyoruz.

NASIL BİR MAHALLE/ BÖLGE ÇALIŞMASI?

Mahalleler, birbirinden farklı özelliklere sahip halk kesimlerinin birlikte yaşadığı alanlardır. Herhangi bir mahallede gerek sınıfsal, ulusal gerekse de mezhepsel, cinsel, kültürel, sosyal vb. açıdan çeşitli farklılıklar gösteren insanlar yaşamını sürdürür. Özellikle ülkemizde, başta göç olmak üzere çok çeşitli ekonomik, siyasal, tarihsel sebeplerden dolayı, emekçi mahalleleri bu nitelikleriyle öne çıkmaktadır. Bu noktada, bu toplamın her birinin sistemden kendilerine özgü rahatsızlıkları olabileceği gibi, hepsinin ortaklaştığı, diğer bir ifadeyle sistemin saldırılarından kaynaklı mağdur, öfkeli oldukları olgular da vardır. Yapılan devrimci çalışmada önemsenmesi gereken noktalardan biri de mevcut toplamın bütünü etkileyen sorunları gündeme almaktır. Örnek olarak söylemek gerekirse; otobüs sefer saatleri herkes için bir sorun teşkil etmeyebilirken, çöplerin toplanmaması, hemen herkes açısından bir rahatsızlık sebebidir.

Herhangi bir mahallede yapılan çalışmanın başarısının ön koşulu; o alanı tanımaktır; iyi tahlil etmektir. Bu ise, bir devrimci açısından zamanının büyük bir kısmını orada har-

camasını gerektirir. Sabırlı olmak ve tanışılan insanlarla sağlıklı bir ilişki kurmak önemli bir yerde durur. Bu bağlamda dinlemek ve tanımak en sağlıklı yöntemdir. Bugün, en öne çıkan eksikliklerimizden biri de kısa zamanda insanlardan çeşitli adımlar atmasını beklemek, çok kısa zamanda devrimci mücadele içinde yer almasını ummaktır. Bu, bir yönüyle kolaycı bir tarzda ısrar etmek anlamına gelirken, diğer yönüyle ise, toplumu derinlemesine tanımamaktır. Mahir Çayan, küçük burjuvaziye tanımlarken "haklının yanında değil güçlünün yanında saf tutar" diyordu. Bu tespit bir yanı sıra halkın -devrimcilerin güven veren ve alternatif gösteren varlığı zayıfladığı oranda- tavır alışını vurgularken diğer yanı sıra da sistemin emekçiler üzerinde kurduğu sindirme mekanizmasının varlığına işaret ediyordu. Mahir Çayan'ın ifade ettiği bu gerçeklik, bugün çok daha kapsamlı ve etki alanını genişletmiş biçimiyle yaşanıyor. Üstelik sistem, silah, katliam, faili meçhul, dayak vb. gibi fiziki zor araçlarının yanı sıra, onlardan daha etkili sonuçlar veren, manipülasyon, algı yönetimi, medya gücü vb. ideolojik saldırı araçlarını da eklemiş durumda. Tüm bunları göz önüne aldığımızda, bir bütün halinde devrimcilerin sistem karşısında güçlü bir alternatif olarak varlık gösteremediği bu koşullarda, insanların kısa zaman-

da tavır almasını beklemek gerçeklikten kopmak anlamına gelir. Devrimci mücadelenin ivmesinin yükseldiği, sınıflar mücadelesinin kızıştığı, safların daha da netleştiği anlarda sözünü ettiğimiz tavır alış daha mümkün hale gelir. Bu noktada, bugünkü gibi süreçlerde bizlere düşen, günü kurtarmaya yarayan, kısa erimli ilişkiler değil, gerçekten samimi ve kalıcı olan ve ilerleyen dönemde mevcut örgütlülüğün bir parçası olabilecek, en azından bu örgütlülüğün bir yerinde konum alabilecek insanlar yaratmaktır. Bu ise ancak, sabırlı olunarak yapılabilir. Bu başarılabilir olduğunda, beraberinde çok daha farklı imkânlar doğacaktır.

Bilinir ki insanlardan yapabileceklerinin ötesinde etkinlik istemek; onları başaramayacakları sınavlara sokmak, çalışmayı başarısız, verimsiz kılar. Gidilen bölgelerde, halk içinde yapılan çalışmalarda; doğrudan düzen karşıtlığı, antifaşizm, devrimcilik beklemek kolaycılıktır. Değerlerimizi, birikimimizi bir torbaya doldurup halkın önüne döktüğümüzde onları ürkütür veya anlamalarını güçleştiririz. Kimi kazanımlar için acele etmemek, sabırlı olmak her çalışmada gözetilmesi gereken bir nitelik olmalıdır.

Bugün solda yaygınlaşan ve kaynağını büyük oranda küçük burjuva sınıfsal ölçeklerden alan gösteriş, rekabet gibi alışkanlıklar, mitinglerde kimin kaç kişi yürüdüğünün hesabını tutmaya, hatta erinmeyerek saymaya kadar varan, bir küçük hesaplarla uğraşma halini de getirmiş durumda. İşte bizim sözünü ettiğimiz, halkı mücadelenin bir parçası, aktif bir bileşeni yapmayı önüne koyan tarz uygulanabildiği oranda, nitelik kaygısının yerini nitelik alacak ve bugünü değil geleceği kurtarmanın sebebi olacaktır.

Mahallelerde salt ajitasyon ve propagandaya dayalı, biçimi öne çıkararak, birebir çalışmayı yadsıyan tarz, gelip-geçicidir. Ne kadar çok

Bilinir ki insanlardan yapabileceklerinin ötesinde etkinlik istemek; onları başaramayacakları sınavlara sokmak, çalışmayı başarısız, verimsiz kılar. Gidilen bölgelerde, halk içinde yapılan çalışmalarda; doğrudan düzen karşıtlığı, antifaşizm, devrimcilik beklemek kolaycılıktır. Değerlerimizi, birikimimizi bir torbaya doldurup halkın önüne döktüğümüzde onları ürkütür veya anlamalarını güçleştiririz. Kimi kazanımlar için acele etmemek, sabırlı olmak her çalışmada gözetilmesi gereken bir nitelik olmalıdır.

afiş, sticker, kuşlama, yazılama vb. yaparsak o kadar çok örgütleniriz anlayışının, yaşamın kendi akışı karşısında bir geçerliliği yoktur. Bindiği gibi söz konusu araçlar, birbir çalışmanın sonucunda belirli bir kesime ulaşıldıktan, derdimiz sağlıklı bir biçimde anlatıldıktan, en önemlisi de halk mevcut sorunlarının çözümünde kendisi bir irade olarak var olmaya başladıktan sonra anlam kazanırlar. Yoksa hiç kimse salt afiş, pankart vb. araçlar sayesinde, birdenbire devrimcilere sempati duymaya, destek vermeye başlamaz. Bu, bugünün liberalleşen ortamının da getirdiği bir yanılsama halidir ve mücadeleyi ileriye taşıma bağlamında atfedildiği gibi büyük bir anlamı yoktur. Örnek vermek gerekirse; çalışma yaptığımız bir mahallede/bölgede düzenleyeceğimiz bir panele ne kadar insanın katılacağı bizim kaç evin kapısını çalıp kaç insan ile yüz yüze konuştuğumuza bağlıdır. Salt, panelin duyurusunun yapıldığı bir afişi ne kadar çok yere asarsak asalım bu başlı başına insanların oraya gelmesini sağlamaz. Mahalle çalışmasında devrimcilerin birbirinden zengin araçları vardır. Önemli olan hangi aracı ne zaman kullanacağına doğru karar verebilmektir. Bugünün sindirilmiş ve itiraz yetileri sakatlanmış toplumunun fotoğrafını hemen her yerde görmek mümkündür. Yer yer parçanın kendisine dair özgünlükler olsa da, bütünü niteliklerini taşıması, diyalektiğin gereğidir. **Bu anlamda insanların kendilerini en doğal biçimde ifade etmelerine olanak sağlayan, yaşamdaki monotonluğu kırma ve insanları bir araya getirmedeki önemi göz önüne alındığında muazzam bir etki gücü olan kültür, sanat ve sosyal etkinlikler küçümsenmemelidir.** Bu anlamda herhangi bir yerelde bir tiyatro oyununun gösteriminden bir müzik dinletisi ya da konsere kadar birçok araç hem mevcut insanları bir araya getirmede hem de yeni insanlarla

tanışmada etkilidir. Bunun yanında, yine insanlar arasındaki bağların zayıflamış ve yıpranmış niteliği göz önüne alındığında, onları ortak bir atmosferde buluşturabilecek olan, panel, piknik vb. etkinlikler de önemsenmelidir.

Tüm bu çalışmaları yaparken “nasıl?” sorusu önemli bir yerde durur. Solun/devrimcilerin bu anlamda büyük bir tarihsel birikimi vardır. Her ne kadar bu birikim bugün “yenilik”, “güne ayak uydurma”, “teknolojinin-internetin imkânlarından faydalanma” adı altında unutulmaya başlanmışsa da bizler, kendi geleneğimizin öğreticiliğini bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız. **Örneğin; Fatsa özgünlünde Fikri Sönmez’in ifade ettiği; “Ben herşeyi halkım için halkımla beraber yaptım” cümlesi bugün de öğreticiliği ile akıllarımızdan çıkmamalıdır. Bu anlamda devrimci çalışmayı hayata geçirirken sokak sokak, ev ev, kapı kapı çalışma, ‘80’ öncesinde kalmış bir tarz değil; bugünün en öncel ihtiyaçlarındandır.** Bugün kimilerinin bu tarzın yerine “facebook, twitter” vb. alanları gereğinden fazla abartması, yer yer eylemlerin bile bu mecralar üzerinden örgütlenmesi, biçim açısından olduğu kadar içerik açısından da sorunlu bir durumdur. Buradan tabii ki, “bu imkânları hiç mi kullanmayalım?” biçiminde bir sonuç çıkartılmamalıdır. Anlatmak istediğimiz; temel olan ile tali (diğer bir ifadeyle yeri başka biçimlerde de doldurulabilecek olan) olanı birbirine karıştırmamaktır.

YOLDAŞLARIN UYUM İÇİNDEKİ BİRLİĞİ BAŞARININ ÖN KOŞULUDUR!

Mahalle çalışması bir ekip işidir. Yoltaş yüreklerin yan yana gelerek oluşturdukları enerji mevcut toplumun sayısını aşarak çok daha büyük bir sinerji yaratır. Burada kaç kişi olduğunun bir önemi yoktur. Belki on kişinin yapabileceği yo-

ğunluktaki bir işi çok daha sınırlı sayıda insan yerine getirir. Fakat sözünü ettiğimiz durumu yakalamak için özen gösterilmesi gereken çeşitli noktalar vardır. Her çalışma alanında olduğu gibi, mahalle çalışmasında da yoldaşlar arasındaki uyum, hayati bir önem taşır. Bu noktada yoldaşların birbirine saygısı ve güveni tam olmalıdır. **Yapılan çalışmada yoldaşlar, birbirine iş yükleyen değil; birbirinin sırtından iş alan, yoldaşının yükünü hafifleten bir kaygı ile hareket etmelidir.** Bu, zaten devrimciliğin en öncelikli gereklerinden biridir. Program yapma ve onu disiplinli bir biçimde uygulama ise dikkat edilmesi gereken bir başka husustur. Örneğin herhangi bir akşam, bir ev ziyareti ya da benzeri bir iş programlanmışsa, çok hayati bir sebep olmadığı takdirde aksatılmamalıdır. Bu, hem gidilecek aileye karşı olan ciddiyet açısından hem de kendi iç disiplinimiz açısından önemlidir.

Yoldaşların beraber yaptığı bu çalışmada kolektif emek esas alınırken öğreten ve öğrenen karşılığının yerini “birbirinden öğrenen” bir toplam almalıdır. Hiçbir yoldaş kendinden yaş, tecrübe vb. anlamlarda daha geride de olsa bir başka yoldaşının bilgi-birikimini göz ardı etmemeli, herkesten öğreneceği birşey olduğunu unutmamalıdır. Çalışma esnasında hayata geçirilen programa ilişkin kararlar, mümkün olduğunca yoldaşların kolektif iradesi ile gerçekleştirilmeli, fikir ve öneriler dinlenmelidir. **Herhangi bir öneri ya da fikir kolektif bir biçimde karar haline geldikten sonra, tekrar tekrar sorgulanmamalıdır.** Var ise eleştiri ya da itirazlar, karar sürecindeki fikir alışverişinde gündeme gelmelidir.

Mahalle çalışması kapsamında yapılan ziyaretler düzenli olmalı, insanların yaşamlarında yüzeysel değil; içsel bir etki bırakma kaygısı taşınmalıdır. İnsanlarla sohbetlerimizde birinci kaygımız, onlarla sıcak bir iletişim yakalamak olma-

lıdır. Buradan tabii ki sohbetin niteliğini düşürerek sulandırma anlamı çıkmamalıdır. **İnsanlara herhangi bir şey katmayan, onların bilincinde bir zenginleşmeye yol açmayan sohbetler, belirli bir zamandan sonra bir sıradanlığa varır.** Emperyalist politikaların ülkemiz özgülündeki yansımalarını günlük dile tercüme ederek anlaşılır kılmak ve mümkün olduğunca somut örnekler üzerinden anlatmak mahalle çalışmalarında devrimcilerin dikkat ettiği noktalardan biri olmalıdır.

Güncel sorunlara çözüm üretebilmek, çaresiz olmadığımızı gösterebilmek açısından önemlidir. Bu tabii ki, hareketin örgütlülük düzeyi, dolayısıyla imkânlarıyla doğru orantılıdır. Örneğin herhangi bir sağlık problemi olan bir ilişkimize bu bağlamda yardımcı olabilmek için bir hastanede doktor yoldaşlarımızın ya da dostlarımızın olması mevcut sorunu aşmada önemli bir etken olabilir. Aynı şekilde hukuksal anlamda desteğe ihtiyacı olan bir ilişkimize bir avukat yoldaşımızın aracılığıyla yardımcı olabiliyor ve sorununu aşmasını sağlayabiliyorsak, bu, o kişi nezdinde güven sağlayan bir işlev görecektir. Fakat, az önce de söylediğimiz gibi bunlar örgütlülük düzeyinin gelişmişliği ile yakından ilişkili durumlardır. İmkânlarımızın düzeyi ne olursa olsun, sözünü ettiğimiz durumlarda, sorunu çözen, en azından çözmek için çaba gösteren bir konumda olmak, insanlarla aramızda güven oluşması için olmazsa olmazdır.

EN GENİŞ KİTLE İÇİNDE DAR KADRO ÇALIŞMASI

Mahalle çalışmalarında, çalışmanın niteliği gereği pek çok insanla tanışma, iletişime geçme imkânı doğar. Daha önce de söylediğimiz gibi bu insanlar, birbirlerinden gerek yaş, gerek meslek, gerek mezhep ya da ulusal vb. farklılıklar gösterir. Söz konusu geniş kitlenin içinde dar kadro çalışması dediğimiz; yüzü devrimcilere en dönük,

ya da devrimcileşmeye en yatkın unsurları bulup çıkarmak yapılan çalışmanın öncelikli amaçlarından olmalıdır. Bu anlamda iletişimde olduğumuz toplama çok iyi tanımalı, sadece genel anlamda değil, birebir kişiler nezdinde de yüzeysel olmayan bir gözleme sahip olmalıyız. Bunu yapabilmeyen ön koşulu; çalışmayı beraber yürüten yoldaşların birbirleriyle sağlıklı bir iletişim halinde olması ve söz konusu çalışmaya ilişkin verileri birbirleriyle paylaşmalarıdır. **Geniş kitle içinde dar kadro çalışması, söz konusu çalışmanın sürekliliği bakımından da önemlidir. Söz konusu toplamın içinden çıkarılacak bu tip unsurların o çalışmaya katılması sağlandığı oranda, devrimci kadronun oradaki varlığı gereksizleşecek, mevcut enerjinin çok daha başka alanlarda değerlendirilmesine imkân sağlayacaktır.**

Mahalle çalışması yapan devrimci kadroların kişisel nitelikleri, yaklaşımları, davranışları ve yaratıcılıkları, halkla ilişki kurmada büyük bir öneme sahiptir. Halk, söylenenleri değil, yaşam içerisindeki duruşu/pratiği gözlemler ve ona değer verir. Bu bağlamda, çok konuşan değil; konuştuğunu yaşamına yansıtan bir duruş sergilemek, hepimiz açısından bir sorumluluktur. Bu noktada dergimizin 23. sayısında yaptığımız bir değerlendirmeyi tekrar hatırlamak faydalı olacaktır:

“...mahalli bölgeler, insanların vakitlerinin büyük bir kısmını geçirdikleri, pek çok sorunla yüz yüze kaldıkları yerler olduğu için de en önemli örgütlenme alanlarından biridir. Özellikle varoşlar, yeni sömürge ülke olmanın sorunlarını birim düzeyinde yansıtan bir kesit sayılırlar. Ve orada çocuklardan ev kadınlarına, yarı-ışsızlardan işsizlere kadar uzanan büyük bir potansiyel vardır. Özellikle işsizler, önümüzdeki süreçte en önemli toplumsal dinamiklerden biri olmaya adaydır. Üstelik bunlar okul, fabrika, vb yerlerde olmayan ve mutlaka yaşam alanlarında ulaşmak

durumunda olduğumuz bir kesimdir. Bölgelerde örgütlenme yaparken hangi yöntemlere başvurulacağı ve gerekmesi halinde, siyasal kazanım öncesi ne türden ara örgütsel evrelerden geçilmesi gerektiği, çalışma yürüten yapının çalışma tarzıyla olduğu kadar, birimdeki öznelere yaratıcılığı ile de ilintilidir.”(Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Hareket, S:23)

Bugün birçok açıdan mahalle çalışmalarının önemi çok daha ön plana çıkmaktadır. Emperyalizmin özellikle işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik saldırılarının kapsamlı biçimlerde yürütüldüğü, büyük üretim alanlarının parçalanıp daha küçük üretim birimleri haline getirildiği, böylelikle hem sendikal örgütlenme zemininin daraltıldığı hem de işçinin itiraz yetisinin kırıldığı bugünün koşullarının hemen herkes farkında. Fabrika ile mahalleyi karşı karşıya koymak, durumu eksik/yanlış değerlendirmenin sonucudur. Oysa ki, bir mahallede yaşayan işçiye ulaşıldığında onun çalıştığı işyerine/fabrikaya da bir pencere açılmış olacaktır. Fabrikalar ve işyerleri hem içeriden hem dışarıdan örgütlenebilir. Bunun yanında egemenler, özellikle kriz süreçlerinde ücretlerin düşürülmesine yönelik daha büyük adımlar atarken, aynı zamanda mevcut işi daha az sayıda işçi ile yapmak için işten çıkarmaları da yaygın olarak hayata geçirmekte. İşsizliğin, resmi rakamların ifade ettiği oranın çok üzerine çıktığı bugünün koşullarında, söz konusu işsiz, yarı-ışsız, ev kadını gibi bir toplama da ilişkiye geçebilmenin en uygun alanlarından biri mahallelerdir/bölgelerdir.

Bulunduğu alanlarda mahalle çalışmalarını sistemli ve devrimci ölçekleri esnetmeden yapan bir hareket, bugünden öngörülemezcek imkânları da kendi bünyesinde toplayacaktır. Bu ise, tüm yoldaşlarımızın bilinçli çabası ve emeği ile gerçekleşecektir.

ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

İŞ CİNAYETLERİNE VE SÖMÜRÜYE KARŞI TEK YOL DEVRİM

Daha 1857 yılının 8 Mart'ında hakları için mücadele eden New York'lu kadın dokuma işçilerinin yakılarak öldürülmesinin ve bu direnişin/katliamın emekçi kadınların direniş günü olarak anılmasının 155. yılını geride bıraktığımız şu günlerde; bir kez daha yakıldık, bir kez daha katledildik.

Esenyurt'ta inşa edilen Marmara Park Alışveriş Merkezi şantiyesinde 11 işçi yanarak can verdi. Artık klasik ve bir ritüel haline gelen "ihmal" açıklamaları ise daha işçi kardeşlerimizin bedenleri soğumadan medyada yer almaya başladı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik olayla ilgili "öfkeli" açıklamalarda bulunurken, ihmallerin araştırılacağını ve bununla birlikte iş yasasının yeniden düzenlenmesi gerektiğini söyledi. Şecaat arzederken sirkat söyleyen Faruk Çelik'in gerçek yüzü ise İstanbul Valiliği'nin olaya yönelik olası bir kitlesel tepki karşısında bölgede geniş güvenlik tedbirleri alınması emrini vermesiyle açığa çıkmış oldu.

Adeta akıllarımızla alay edercesine yapılan açıklamaların ne denli samimi olduğu, aldıkları güvenlik

tedbirleriyle ortadadır. Bir yandan sorumlular hesap verecek söylemlerinin dile getirilmesi bir yandan da emekçilerin öfkesinden korkarak ona önlem almaya çalışan kolluk güçleri, bırakalım sorumlulardan hesap sormayı, aksine kendi yaptıkları bu sömürü sistemine karşı tepki verenlerden kaygı duymakta ve onu zapturapt altına almaya çalışmaktadırlar.

Onların hesap soran söylemlerini bizler çok iyi biliyoruz. Bu söylemlere Karadon Maden Ocağı'nda yaşanan göçükte, Ostim'deki patlamada, Tuzla Tersanesi'ndeki ölümlerde ve daha birçok iş cinayeti sonrasında da tanık olduk. Bırakalım iş cinayetlerine karşı önlem almayı, işyerlerinin sahiplerinden dahi hesap sorulmadı. Esenyurt'ta yaşanan katliamın sorumlusu olan ve Marmara Park'ın inşaatını üstlenen Kayı İnşaat'a 2007 yılında Erdoğan tarafından ödül verildiğini de unutmamak. Erdoğan ödül töreninde "Özel sektörümüzün ayağına takılan her türlü prangayı çözeriz" demiş ve onların başarılarının ülkenin başarısı olduğundan dem vurarak bu şirketlere destek vermekten

çekinmeyeceklerini ifade etmişti. Pranga olarak ifade ettikleri şey ise işçi hakları ve emekçilerin örgütlü mücadelesiydi.

Bilindiği gibi ülkemizde her gün, iş kazası adı altında yeni ölümler, yeni cinayetler yaşanmaktadır. Hiçbir ülkede, işçilerin canı Türkiye'de olduğu kadar önemsiz değildir. Ülkemizde iş kazaları sonucu binlerce işçi hayatını kaybetmektedir. Türkiye insan yerine daha fazla kârı kutsayan anlayışıyla, iş kazalarında Avrupa birincisi ve dünya ikincisi; sendikal hak ve özgürlükler konusunda da ILO'nun kara listesinde olan bir ülke haline getirilmiştir. Sadece Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı istatistiklerine göre 2008'de 865 olan iş kazaları sonucu ölümün, 2010 yılında 1434'e ulaştığı ifade edilmektedir. 2011 ve 2012 yılı istatistiklerinin açıklanması halinde ise ölüm sayısının daha da arttığı görülecektir. Biz, ülkemizdeki işçi emeğinin ucuzlamasını da işçi ölümlerinin de sebeplerini çok iyi biliyoruz. Egemenler için kar hırsı her şeyden önce gelmektedir. Bu durum sömürüyü de görülmemiş düzeyde artır-

maktadır.

Emperyalizmin küresel düzeydeki saldırılarının, kendi krizini yarattığını artık bugün herkes görmektedir. Krize giren sistem, emekçilere daha çok saldırmakta ve kölelik koşullarını her gün daha da fazla dayatmaktadır.

Tarihinin en büyük krizlerinden birini yaşayan emperyalizm için bugün, Ortadoğu ile birlikte Türkiye'yi de yeni dönemin ihtiyaçlarına göre şekillendirmek acil bir ihtiyaçtır.

Bilindiği gibi kriz dünya ekonomilerini sallamakla kalmayıp üretim maliyetlerinin daha da aşağı çekilmesini zorunlu kılmaktadır. ABD'nin Türkiye için düşündüğü üretim üssü modeli tam da bu ihtiyacı karşılamaya dönük bir çabanın ürünüdür ve geniş bir coğrafyaya yayılma politikası gütmektedir. Bunu Irak saldırısından, Suriye'nin işgaline dönük atraksiyonlara kadar her aşamada görebilmek mümkün.

ABD emperyalizmi; Çin, Hindistan gibi ekonomilerini ucuz emek üzerinden var eden ülkelere karşı, Türkiye'yi ucuz üretim üssü olarak kullanmayı planlamaktadır. Bugün oluşturulan rekabet ortamında pazar bulabilmek için maliyetlerin

aşağı çekilmesi emperyalizm için bir zorunluluk haline gelmiş, dayatılmıştır. Endonezya, Malezya, Singapur, Tayvan, Filipinler ve Güney Kore gibi işçilerin aylık 60-70 dolar ücretlerle çalıştırıldığı koşullarla rekabet edebilecek bir işgücü bulamayan sanayiye yaşama şansı bırakılmamıştır.

Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere egemen politikaların temsilcilerinin sıklıkla işsizliği sıfır düzeyine çekeceğiz diyerek açıklamalarda bulunması da esas itibarıyla bunun ifadesidir. Bu anlayışla Türkiye işsizlik rakamlarını düşürürken bir yandan da emperyalizmin ucuz işgücü cenneti haline getirilecektir.

Bu nedenle tarımın bitirilerek yedek işgücü ordusu yaratmanın yanında, çalışma yaşamı kuralı olarak emekçilere örgütsüzlük dayatılmakta, toplum faşizmin renginin daha da koyulaştığı baskı yasalarıyla zapt-u rapt altına alınmaya çalışılmaktadır.

Bu çerçevede düşünüldüğünde, emeğin ve işçi hayatının gelecekte daha tehlikeli bir sürece gireceğini şimdiden görmek gerekiyor. Ortalama işçi ücretlerinin 200 dolara gerilemesi önümüzdeki dönemde

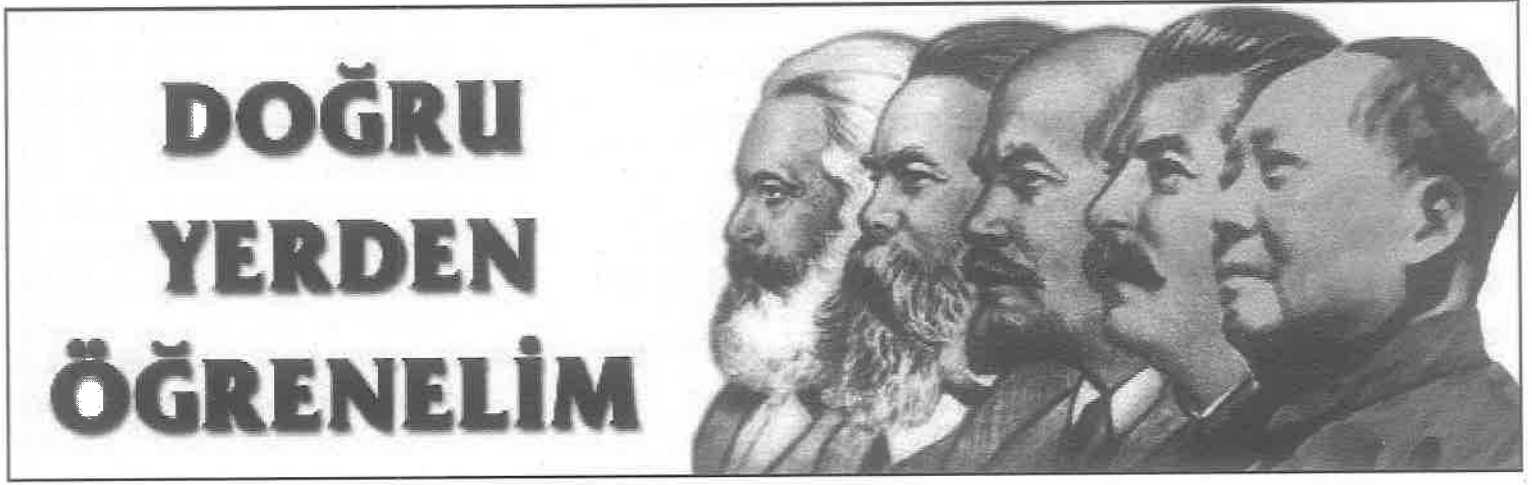
kimseyi şaşırtmamalıdır. İşsizliğin Milli Siyaset Belgesinde iç düşman olarak tanımlandığı günümüzde, emekçiler açıklıkla terbiye edilip köleliğe razı edilmeye çalışılmaktadır. Bunun yanında güvencesiz ve sağlıksız çalışma yaygınlaştırılacak ve emekçilerin karın tokluğuna çalışmasının koşulları yaratılmış olacaktır.

Bu bağlamda taşeronlaşmayı da, iş cinayetlerini ve güvencesiz çalıştırmayı ve işgücünü çok ucuza maledebilmeyi dayatan da emperyalizmin (dolayısıyla sistemin) kendisidir. Eğer iş cinayetlerine bir neden aranacaksa bu kapitalizmin kar hırsının ve emperyalizmle girilen ilişkilerin bir sonucudur.

Esenyurt'ta yaşanan katliam bu nedenle son değildir ve salt bir şirketin ihmali olarak algılanmamalıdır. Fail ise emperyalizm ve faşizmdir.

Bu cinayetlerin ortadan kaldırılmasının ve emekçilerin özgürlüğü kazanmasının tek yolu ise emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ivmesinin yükseltilmesidir.

**TEK YOL DEVRİM
DEVRİMCİ HAREKET
13 MART 2012**

SOSYALİZMİ HOLODOMOR'LA İTHAM ETMEK KADAR BU KARA PROPAGANDAYA İTİBAR ETMEK DE ART NİYET GÖSTERGESİDİR

Burjuva ideolojisinin “insan insanın kurdudur” biçiminde formüle edilen benmerkezci, rekabet ve bencillik üzerine kurulu sistemi, her şeyin değersizleştiği bir anlayışı egemen kılmaya çalışmaktadır. **Kapitalizmin kar için fiziki veya ruhsal, insana dair tüm değerleri yağmaladığı bir dönemde sosyalizm bir insanlaşma projesi olarak doğdu.** İşçi sınıfı ve emekçiler için gökyüzünün bile karartıldığı bir ortamda sosyalizm, karanlığı yırtarak masmavi bir düşü gerçek kıldı. Sömürü ve zulmün olmadığı bir dünyanın yaratılmasına devrimciler kahramanca ve kararlı bir şekilde önderlik ettiler.

Paris Komünü'nden Ekim Devrimi'ne; Çin'den Küba'ya kadar yaşanan her devrimin öncelikli hedefi insanın insan tarafından sömürülmesine bir son verip; eşit, özgür ve kardeşçe bir yaşamı kurmaktı ve geçmiş deneyimler bu konuda eşsiz bir hazinedir. **Almak isteyenler için sosyalizm adına ya-**

şanan deneyimler çok büyük bir mirastır.

Kara propagandanın bu kadar etkili olduğu koşullarda bilimsel bilgiye ulaşmak da son derece zordur. Holodomor hakkında yaklaşık seksen yıldır çeşitli kitaplar basıldı; resimler sergilendi; filmler çekildi. Kısaca pek çok faaliyet yürütüldü. Konu hakkında hiç bilgisi olmayan bir insanın; bu kampanyalar, faaliyetler karşısında etkilenmemesi çok zor. Burjuva ideolojisinin saldırıları karşısında ön yargıdan uzak diyalektik bir yöntemle bu iddiaları ele alıp tarihsel bağlamından koparmadan cevap bulmaya çalışmak gerekiyor.

1932-33 yılları arasında Sovyetler Birliği'nde kuraklık sonucu yaşanan kıtlık burjuva yazarlarca tarihselliğinden ve gerçekliğinden kopararak bilinçli bir katliam ya da soykırım olarak nitelendirilmek isteniyor. O dönem bu kuraklıktan en çok etkilenen Ukrayna'da açlıktan ve salgın hastalıktan binler-

ce insan ölmüştü. Ancak kıtlığı ve salgın hastalıkları bile sosyalizme bir saldırı için vesile eden burjuva yazarlar hiçbir bilimsel ölçüğe ve tarihselliğe dayanmayan iddialarla bu dönemi Holodomor (Ukrayna dilinde açlıkla öldürmek) adıyla anmaya çalışmaktadır. Hatta iş o kadar ileri götürüldü ki Holodomor'u şu an 26 ülke soykırım olarak kabul etmektedir. Ukrayna'da her yılın Kasım ayının son Cumartesi günü, Holodomor kurbanlarını anma günü ilan edilmiştir.

Geçmiş sosyalizm deneyimleri hakkında burjuva yazarlar akla hayale gelmeyecek iddialar ortaya atıyor. Bunlardan pek çoğu düpedüz yalana dayansa da çoğu zaman şaşırtıcı bir şekilde insanları etkileyebilmektedir. Sorular bazen sabır düzeyini aşıya da yanıt aramaktan kaçınmamak gerekiyor. Bu sayımızda Holodomor hakkında yer yer sosyalizme saldırıya, kara çalmaya kadar varan çeşitli iddiaları soru-cevap biçiminde ele alıp yanıt bul-

Burjuva ideolojisinin “insan insanın kurdudur” biçiminde formüle edilen benmerkezci, rekabet ve bencillik üzerine kurulu sistemi, her şeyin değersizleştiği bir anlayışı egemen kılmaya çalışmaktadır. Kapitalizmin kar için fiziki veya ruhsal, insana dair tüm değerleri yağmaladığı bir dönemde sosyalizm bir insanlaşma projesi olarak doğdu.

maya çalışacağız.

Soru: Sosyalizmde her şey insan içindir deniyor ancak özellikle Lenin sonrasında sınıf mücadelesinin abartıldığı ve bu yüzden pek çok acı yaşandığı adeta kanaat haline geldi. Gerçekten de Lenin ve sonrası dönem arasında bir eksiklik, kopukluktan bahsedilebilir mi?

Cevap: Hiçbir devrim, steril ortamlarda gerçekleşmediği gibi devrim sonrasında da sınıflar mücadelesi bitmez. Hiç kimse devrimden sonra sorunların hemen çözüleceği ya da egemen sınıfların kaderine razı olacağını beklemesin. Sömürücü azınlığın binlerce yıla dayanan alışkanlıkları, birikimleri, kültürleri, paraları, silahları ve kendi adlarına savaştıracak adamları vardır. Emperyalizmin saldırılarının yanı sıra iktidardan uzaklaştırılmış sömürücü sınıfların bu imkân ve olanakları göz önünde bulundurulduğunda sınıf savaşının devrimden sonra azalmak bir yana farklı araç ve yöntemlerle artarak süreceğini unutmamak gerekir.

Sosyalizm adına yaşanmış geçmiş deneyimler incelenirken öncelikle bu devrimlerin merkezinde insana verilen değer yattığı hiç akıldan çıkarılmamalıdır. Hatalar ve eksikler olsa bile bunlara bir kişi ya da bir grubun işi olarak değil sınıf mücadelesi penceresinden bakılmalıdır. Burjuva ideolojisinin kara propagandasından sıyrılmadan hiçbir olay doğru değerlendirilemeyeceği gibi gerekli sonuçlar da çıkarılamaz. Lenin olsaydı böyle olmazdı söylemi onu hiç tanımayanlara aittir. Lenin'i

aziz kategorisine yükseltme çabalarının arkasında içini boşaltma amacı yatmaktadır. **Değerler sözü konusu olduğunda Lenin'in diğer Bolşevik önderlerden daha sert tavır aldığı pek çok kez kanıtlanmıştır.** Lenin, iç savaş sürecinde eski sömürücülerin devrimi yıkma çabalarına aynı sertlikte karşılık verilmesini savunmuştur. Maksim Gorki anılarında bu gerçeğin altını çizmiştir:

“Ne yapıyorsunuz’ diye sordum.

Lenin “...Halkı aç bırakan ağaları en iyi nasıl ortadan kaldırırız diye düşünüyorum: İnsanların açlığı ve sefaleti pahasına servetlerini artırmayı amaçlayanları, bütün olanaklarımızla, dolandırdıkları serveti, buğdayı, açlar için vermeye zorlamalıyız... eğer hala hükümetin emirlerine, işçi sınıfının isteklerine karşı koymaya kararlıysalar, onlara karşı zor kullanacağız, her şeylerini ellerinden alıp onları yok edeceğiz, manen yıkacağız” (Maksim Gorki, Lenin'den Anılar) ya da Lenin devrimin hemen sonrasında eski sömürücülerin tehditleri karşısında aynı net tavrını sürdürmüştür: “... sömürücülerin direnişi ne kadar acımasızsa, sömürülenlerin bunu bastırması da o ölçüde enerjik, sağlam, acımasız, başarılı olacaktır” (Lenin Seçme Eserler- 7-10 Ocak 1918)

Marksizm'in önderlerini birbirleriyle kıyaslayarak hatalar, eksikler bulmaya çalışanlar sosyalizmi hiç anlamayanlardır. **Ekim Devrimi sırasında Lenin'i Marks ve Engels'i anlamamakla suçlayanlar; Lenin'in ölümü sonrasında bu**

kez benzer suçlamalarla Stalin'e saldırdılar. Paris Komünü'nün yenilmesinin sebebini komünarların karşı devrimcilere yumuşak davranmalarında, demokrasiyi fazla abartmalarında gören Marks ile Ekim Devrimi sonrası Lenin'in ve sonrasında Stalin'in tavrı birbiriyle çelişmediği gibi tam olarak örtüşmektedir. Marksizm'in ustalarının duruşunda bir çelişki yoktur; çelişki sadece Marksizm'i anlamayanların kafasındadır.

Soru: Sosyalizmin zenginle yoksulu eşitleme yaklaşımı her zaman kıtlık gibi felaketlere yol açmıştır. Paris Komünü zamanında açlıktan fare eti bile yiyen insanlar olduğu gibi 1921-22 yıllarında Lenin döneminde yine başta Ukrayna olmak üzere kıtlık yaşanmış ve 29 milyon insan açlıkla pençeleşirken 5 milyon kişi ise ölmüştür. Bugün Kore'den sık sık açlık ve kıtlık haberleri basına yansımakta. Acaba açlık ve kıtlık sosyalizmin doğasında mı vardır? Sosyalizm zenginliğin değil yoksulluğun paylaşılması mıdır?

Cevap: Sorudan da görülebileceği gibi hiçbir bilimsel araştırmaya ya da kaynak göstermeye gerek duymaksızın sırf sosyalizme çamur atmış olmak için ortaya atılan iddialar normal koşullarda ciddiye bile alınmaz. Burjuva hukukta bile iddia sahibi önce iddiasını kanıtlamakla yükümlüdür. Savunma daha sonra yapılır. Ancak içinden geçmekte olduğumuz konjonktür göz önünde bulundurulduğunda burjuvazinin ele geçirdiği psikolojik üstünlüğün etkisiyle, yaşamın her kesitinde önce iddialar gerçek gibi kabul edilmekte, suçlanan ise suçsuzluğunu ispat etmek zorunda bırakılmaktadır. Bu eşitsiz mücadelede taraflardan birinin kendini savunmak için silahının bile olmadığı halde düello yapmak zorunda bırakılması, işi zorlaştırırsa da devrimciler yalnız gerçeklerden aldıkları güç sayesinde bu durumdan da zaferle çıkmasını bilecektir.

Paris Komünü işçi sınıfı ve emekçiler için bir dönüm noktasıdır. Komün, sosyalizmin uygulanabilir bir proje olduğunu göstermekle kalmayıp insanlığın gerçek kurtuluşu için bir sembol olmuştur. Birbiriyle savaşan devletler komün karşısında birleşerek komünarları katletme yolunu tutmuşlardır. Komün direnişçilerinin özgürlük ve eşitlik mücadelesinde kanının son damlasına kadar barikatlarda savaştığı bir dönemde fare etini bile yemeyi göze almaları ayıplanacak ya da acınacak bir durum değil; tam tersine önünde saygıyla eğilinecek bir davranıştır.

Ekim Devrimi'nin ardından emperyalist devletlerin açık işgali yanı sıra, içerde işbirlikçiler de iç savaş başlatmışlardı. Katil sürüleri bu süreçte pek çok masum insanı katletmekle kalmayıp önlerine çıkan her şeyi hem yağmalıyor hem de zarar vermek için yakıp yıkıyordu. İç savaş sürecinde 6 milyon Sovyet vatandaşı emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından katledilmiştir. İşte bu gerçekleri tersine çevirip katilleri değil de katliama uğrayan kişileri sorumlu tutmak insanlıktan nasibini almamış olanların işidir. Sırf Lenin'i lekeleyebilmek için gerçekleri tepetaklak etmek, iddia sahiplerine bir şey kazandırmayacağı gibi sosyalizme olan kin ve nefretleri ile bilimi bile kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmediklerine iyi bir örnek teşkil eder.

Aradan yüz yıl bile geçse burjuva yazarların yöntemlerinde en ufak bir değişiklik olmadığı gibi yalan ve çarpıtmaların daha da arttığı görülüyor. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti hakkında uzun yıllardır üretilen açlık ve kıtlık gibi haberler gerçeği yansıtmadığı gibi emperyalizmin abluka ve ambargolarının sonucu yaşanan sıkıntılar ise KDHC yönetimine fatura edilmeye çalışıldı. Kim Jong İl'in ölümünün ardından halkın görülmemiş düzeyde sahiplenmesiyle kara propaganda boşa düşmüştür.

"Sosyalizm yoksulluğun paylaşılması" biçiminde geçmişten beri sıkça karşılaştığımız bir başka kara propaganda konusunda ise tarihsel gerçeklik tam tersini kanıtlamaktadır. Dünyada devrim yapmış hangi ülkeyi incelersek inceleyelim, halkın yaşam standardının yıllar geçtikçe sürekli arttığı görülür. Her devrim başlangıçta emperyalist ablukadan işgale, iç savaşa kadar pek çok saldırıya maruz kalıp, adeta varlık yokluk mücadelesi verir. Bu dönemlerde yaşanan kimi olumsuz tablolar burjuva yazarlarınca tarihselliğinden/gerçekliğinden koparılarak bir eksiklik olarak sunulmaya çalışılır. Burada düştükleri hata ilgili ülkeleri devrim öncesiyle kıyaslamak yerine yüzlerce yıldır sürekli yağma, talan ve sömürü yoluyla görece refah düzeyini artırmış gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırmak, yarıştırmak istemeleridir. **Kaldı ki sosyalizm yalnızca ekonomik düzeye indirgenemeyecek zenginlikte bir sistemdir.** Ekonomik parametre dışında, üst yapı kurumlarındaki (hukuk, sanat vb.) gelişmeler de dikkate alınmalıdır. Sosyalizm; eğitimden sağlığa; ulaşımdan sanata, spora kadar yaşamın her alanında bir insanlaşma projesidir.

Soru: Sovyetler Birliği'nde özellikle Ukrayna halkının Holodomor'a (açlıktan öldürme) tabi tutulduğu iddiaları ne zaman ortaya atıldı? O dönemki dünya kamuoyunun tepkisi neydi?

Cevap: Holodomor iddiaları ilk olarak SSCB'ye karşı savaş hazırlıklarını meşrulaştırmak ve işgal için kamuoyu oluşturmak için Naziler tarafından ortaya atıldı. İtibar görmediği için Nazilerin bile vazgeçtiği bu iddialar daha sonra dünyanın en büyük medya patro-

nu William Randolph Hearst tarafından canlandırılmaya çalışıldı. Hitler ve Goering ile yakın ilişkilere sahip olan Hearst 1934 yılında Almanya'ya gitti. Nasyonal partiyle çeşitli temasların ardından önce kendi gazetelerinde Goering'in bir dizi makalesini yayınladı ancak ABD kamuoyunun yoğun tepkisi karşısında bu yayınlara son vermek zorunda kaldı. Hearst'un gazetelerinin günlük tirajı 13 milyondur ve ABD nüfusunun üçte biri bu gazeteleri okuyordu. 18 Şubat 1935'te Nazi propagandası bu kez Hearst'un gazetelerinde kurmaca malzemeler ve hayali muhabirler eşliğinde 'Sovyetler Birliği'nde 6 milyon insan açlıktan öldü' manşetiyle başlatıldı.

Savaştan sonra da Nazilerden devralınan hayali Holodomor iddiaları CIA ve MI5 tarafından hazırlatılan kitap, film, fotoğraf vb. malzemeler eşliğinde gündemde tutulmaya çalışılmıştır. Kıtlıktan öldüğü söylenen milyonlarca insan hakkında en fazla yazı yazan iki kişiden biri Conquest'tir. 1978 tarihinde Guardian Gazetesi tarafından İngiliz istihbaratı için çalıştığı belgelenen Robert Conquest, önce Büyük Terör (1969), sonra da Acı Hasat (1986) adlı kitaplarıyla tanındı.

Holodomor hakkında en çok itibar edilen yazarlardan bir diğeri ise ünlü sosyalizm düşmanı, faşist Rus yazar Aleksandr Soljenitsindir. Emperyalistler, sosyalizm düşmanı faaliyetlerini ödüllendirerek 1970'te Gulag Takımadaları kitabıyla Nobel Edebiyat Ödülü'nü ona verdiler.

Holodomor iddialarıyla ilgili SBKP'nin açıklamaları belki taraflı olarak değerlendirilebilir ancak o dönem Sovyetler Birliği'ni ziyaret edip iddiaları yerinde araştıran ünlü yazar ve siyasetçilerin açıklamaları sanırız konunun aydınlatılmasında

Ekim Devrimi sırasında Lenin'i Marks ve Engels'i anlamamakla suçlayanlar; Lenin'in ölümü sonrasında bu kez benzer suçlamalarla Stalin'e saldırdılar.

etkili olacaktır.

İrlandalı ünlü yazar George Bernard Shaw İngiltere'den etkin bir grupla birlikte iddiaları yerinde araştırmak için Sovyetler Birliği'ni ziyaret etti. Shaw ve beraberindeki iddiaları yalanladı.

Eski Fransa Başbakanı Edouard Herriot da Ukrayna'yı ziyaret etmiş o da iddiaları yalanlamıştı.

Pulitzer ödüllü gazeteci Walter Duranty de New York Times'da yer alan makalesinde "...Holodomor'dan söz etmek saçmalaktır" dedi.

Dünyanın o dönem en itibar edilen kişilerinin bahsi geçen olayları yerinde incelemelerine rağmen kesinlikle bu iddiaları yalanlamaları önemlidir. Çünkü gerçekten böyle bir şey olsa burjuva yazarlar dünyayı ayağa kaldırmaz mıydı?

Soru: Holodomor iddialarının içeriği neydi? Sovyet yönetimi ne ile suçlandı?

Cevap: 1932-33 yılları arasında Sovyet yönetimi milyonlarca insanı bilerek, isteyerek öldürmekten sorumlu tutulur. Burjuva yazarlarca Ukrayna'da yaşandığı söylenen Holodomor sonucu ölenlerin sayısında sürekli bir artış görülür. Abartı öyle bir noktaya taşınmıştır ki telaffuz edilen sayı 1 milyon ile 15 milyon arasında değişmektedir. Bilimsel hiçbir yanı olmayan bu sayılar keyfe göre belirlenebilmektedir. Holodomor ile ilgili hazırlanan film, kitap, broşür vb. incelendiğinde hazırlayanlardan, tanıklara kadar pek çoğunun Ukraynalı faşistler olduğu gözükür. Nazi işgali döneminde faşistlerin yanında yer alıp Sovyet halklarının katledilmesinde aktif

Sovyet yönetiminin belki de en büyük hatası kulakların güç ve imkânlarını küçümsemiş olmasıdır. Zengin köylülerin ne kadar ileri gidebileceğini yeterince iyi değerlendiremeyip zamanında etkili tedbir alamaması bir diğer hatasıdır. Bu söylediklerimiz bazılarını şaşkıncu gelebilir.

Komün direnişçilerinin özgürlük ve eşitlik mücadelesinde kanının son damlasına kadar barikatlarda savaştığı bir dönemde fare etini bile yemeyi göze almaları ayıplanacak ya da acınacak bir durum değil; tam tersine önünde saygıyla eğilinecek bir davranıştır.

rol alanlar yıllar sonra mağdur, tanık sıfatıyla ortaya çıkmaktadır. İşte burjuva yazarların hukuk anlayışı! Böylesine büyük bir felaketin hiç iz bırakmadan ya da ardında çok az tanık bırakarak yaşanmasında bir tuhaflık yok mu? Konuyu kara propaganda malzemesi olmaktan çıkarıp gerçekten tarihsel anlamda 1932-33 yılları arasında neler yaşandığını araştırdığımızda farklı sonuçlarla karşılaşırız.

Soru: 1932-33 yılları arasında Ukrayna'da kıtlık yaşanmasından ve milyonlarca insanın ölümünden Stalin ve Bolşevik parti mi sorumludur?

Cevap: Kıtlık, salgın hastalık vb. durumlardan doğrudan SBKP'yi ya da Stalin'i sorumlu görmek eksik ve bir o kadar da yanlış bir çıkarım olur. Tarihsel olarak Ukrayna sürekli kıtlık ve kuraklıkla anılır. Çarlık döneminde sıkça yaşandığı gibi, Ekim Devrimi sonrası iç savaş döneminde ve son olarak bahsi geçen tarihte kuraklık, kıtlık ve salgın hastalık yaşanmıştır. Ayrıca o dönem dünyanın çeşitli yerlerinde çok daha ağır salgınlar yaşanmıştı. 1918-20 yılları arasında İspanya'da yaşanan grip salgını Avrupa ve ABD'ye yayılmış ve kitlesel ölümler gerçekleşmişti. 18 ay

içinde tüm dünyada 50-100 milyon insanın bu gripten öldüğü kabul edilmektedir. Emperyalist devletlerin yöneticilerini soykırımla ya da halkını katletmekle suçlamanın burjuva yazarlarının hiç aklına gelmemesi tuhaf! Yine 1929 krizi sonrası başta ABD olmak üzere tüm Avrupada işsizlik, kıtlık ve açlık sonucu milyonlarca insanın ölümü terk edildiği biliniyor. Sadece o dönem ABD nüfus dairesinin verilerine göre nüfusta artış bir yana 7 milyon kişinin azalmış olmasını neyle açıklamak gerekiyor?

2. Dünya Savaşı öncesi bir salgın hastalıkla baş etmek veya önlemek son derece zordu. 1940'lı yılların sonunda penisilin geliştirilene kadar Sovyetler Birliği de dahil dünyanın çeşitli yerlerinde salgın hastalıklarla mücadele etmek çok zor olmuştu. Çoğu zaman kitleler halinde insanlar ölüyordu. Ancak büyük yıkımların ardından hastalıklar tamamen son buluyordu.

Soykırımı ya da açlıktan insanların nasıl öldürüldüğünü anlamak için çok geriye gitmeye gerek yok. Günümüzde emperyalizm başta Afrika kıtası olmak üzere dünyanın her yerinde milyonlarca insanı açlıktan, susuzluktan öldürüyor. Ruanda'da 15 yıl önce ABD ve Fransız emperyalizminin doğrudan desteğiyle üç ay içinde 1 milyon civarında insan katledilmiştir. Daha bu sene BM eliyle yaratılan suni kıtlık sonucu Somali'de milyonlarca insan ölümle pençeleşmektedir. Tarihi boyunca hep kan, gözyaşı ve katliamlarla anılan kapitalist sistemin uydurduğu Holodomor'un asıl amacı Ukrayna halkını sahiplenmek değil bir yandan kendi suç-

larını unutturmak diğer yandan insanlığın umudu olan sosyalizmi gözden düşürmektir.

Soru: Sovyetler Birliği'nde haksız ve hatalı bir şekilde uygulanan kolektifleştirme politikasının kıtlığın sorumlusu olduğu doğru mudur? SBKP ve Stalin'in doğrudan olmasa da dolaylı olarak yaşananlardan sorumlu olduğu söylenebilir mi? Yanlış siyaset böyle bir kıtlığa yol açmış olabilir mi?

Cevap: Sovyetler Birliği'nde ilk 5 Yıllık Plan, 1929 yılında başlamıştır. O tarihte hızlanan sanayileşme hamlesi ile geri bir tarım ülkesi olan Sovyetler Birliği güçlü bir sanayi ülkesi olma yönünde önemli bir adım atmıştı. 1929 yılındaki Plan, zamanından çok önce başarıyla sonuçlandırılmakla kalmayıp 1929 buhranını yaşayan dünyanın müthiş ilgisini çekmiştir. Kapitalist sistemin tepetaklak olduğu bir ortamda Sovyetler Birliği bir yıldız gibi parlamış ve tüm dünyada işçi sınıfı ve ezilen halkların gönlündeki yeri pekiştirmiştir.

Sanayileşme hamlesi gerçekleştirilirken büyük projelerin hayata geçirilmesinde gerekli kaynak, tarımsal gelirden sağlanmıştır. Peki tarımdan elde edilen gelirin sanayileşmeye harcanması tarımı geriletmeye dolayısıyla kıtlığa yol açmış olabilir mi? Hayır Sovyetler Birliği'nin sanayileşme hamlesi içinde tarım sektörü de önemli bir yer tutar. Ukrayna'da bilinçli kıtlık çıkarmak bir yana, hayati önemdeki yatırımlar bu bölgeye yapılarak önlem alınmaya çalışılmıştır. Bu projeler arasında 1932'de faaliyete geçen Avrupa'nın en büyük hidroelektrik santrali olan Dnepro-GES, 1934'de üretime başlayan dev metalürji kombinasyonu Krivorostal, Harkov traktör fabrikası, vb vardı. Örneğin Harkov'da üretilen traktör, biçerdöver vb. tarım aletleri sayesinde tarımın makineleşmesi ve verimin artırılması sağlanmıştır. Harkov sadece Ukrayna'nın değil tüm Sovyetler Birliği'nin ihtiyaçlarını karşılayacak

büyükte bir projeydi.

1929 yılında başlanan ve sonraki yıllarda da süren 5 Yıllık Kalkınma Planları sayesinde Sovyetler Birliği geri bir tarım ülkesinden en ileri sanayi ülkesi konumuna gelmiştir. Bu sayede dünyanın başına bela olan ve milyonlarca insanı katleden faşizmi dize getirmiştir. Diğer dost ve kardeş sosyalist ülkelerin doğup gelişmesinde önemli bir yere sahip olmuştur. Sovyet insanını her alanda dünyanın en donanımlı halkı haline getirmiştir.

Soru: Kulakların (Zengin köylü) temizlenmeye çalışılması böyle bir sonuca yol açmış olabilir mi?

Cevap: İşçi ve köylü ittifakına dayanan Ekim Devrimi yaklaşık 15 yıl boyunca gönüllülük temelinde kolektif tarımı geliştirmeye gayret etti. Bu süre zarfında zengin köylülerin (Kulak) emek sömürüsüne dayanan tarım yöntemine son verildi. "Toprak işleyen" siyaseti sayesinde herkesin işleyebileceği kadar bir toprağa sahip olabilmesini sağlayan tarım devrimi yapıldı. İşlenmeyen toprak bırakılmadı. Karaborsacılığa, tefeciliğe, stokçuluğa ve vurgunculuğa savaş açıldı. 1930'lu yıllara gelindiğinde makineleşme ve elektrifikasyon sayesinde tarımda parçalı üretim ye-

rine kolektif üretimin temeli atılmış oldu. Traktör, Biçerdöver, çeşitli tarım ve zirai aletlerin kitlesel üretimi sayesinde geniş topraklar sürülüp ekilebilir hale geldi. Sovyet yönetimi başlangıçta gönüllülük temelinde kolektivizmi geliştirmeye çalıştı. **Çarlık, yoksullara karşı zenginleri gözetiyorken; kollektivasyon, zenginlere karşı yoksulları gözetti.** Konumları sarsılan zengin köylüler (kulak) karışıklık çıkarmaya başladılar. Aslına bakılırsa, yiyecek maddelerini stoklayıp daha sonra fiyatları yükseltebildikleri için zenginler kıtlıklar sırasında daha da zenginleşiyorlardı.

Ekim Devrimi'nden itibaren konumunu hızla kaybeden eski sömürücüler sabotaj, cinayet, karaborsa gibi yollarla Sovyetler Birliği'ni yıkmaya çalıştılar. Tarımda kollektivasyonun ardından kulakların bazen insanın kanını donduran acımasız yöntemlere başvurmasında şaşılacak bir durum yok. Kulakların, kıtlığın yaşanmasında rolü Sovyet Birliği karşıtı kaynaklarda bile yadsınmamaktadır. Örneğin tüm dünyada çok büyük bir izleyici kitlesine sahip Wikipedia bile bu durumu kabul etmek zorunda kalıyor. "Ukrayna köylüsü zorlamalar karşısında tarım üretiminden vazgeçerek, üretimi durdurmuştur... Çiftlik

Sovyetler Birliği'nde 5 Yıllık Kalkınma Planı 1930'lu yılların başında tamamlanırken ağır sanayi başarıyla kurulmuş; tarım makineleri üreten devasa fabrikaların (traktör, biçerdöver vb.) faaliyete geçmesiyle tarımda kolektifleştirme hız kazanmıştır. İşte bu koşullarda kırdaki konumu hızla sarsılan burjuvazi (Kulaklar) Sovyetler'e isyan bayrağını çekti. Hemen her yerleşim yerinde sanki sözleşmişçesine karışıklık, sabotaj, karaborsa, çetecilik yaygınlaştı, kolektiflerin pek çoğu talan edildi. Kulaklar ve onların kandırıldığı kesimler önlerine çıkan canlı namına ne varsa yakıp, yıkmaya, öldürmeye başladılar.

Sovyetler Birliği değerlendirilirken olayları Stalin üzerinden açıklamaya çalışmak pek çok sakıncayı içinde barındırır. Hem tarih bilimi hem de sırf Stalin'i karalamak için tarihi çarpıtmak açısından sakıncalıdır. SBKP, milyonlarca kadroya ve milyonlarca Genç Komünist'e (GKB) sahip büyük bir deneyimdir. Stalin, sadece onların arasında yaşamıyla ve duruşuyla öne çıkmış sade ve mütevazı bir liderdir. Stalin'i tarihsel olarak en doğru yere oturtmak için yine ona kulak verelim: "Ben sadece Lenin'in öğrencilerinden biriyim."

sahipleri, kooperatiflerde çalışmaları için devletin el koymak istediği büyük baş hayvanları kestiler ve bu yüzden tarlada üretimde kullanılacak hayvan sayısı azaldı." (<http://tr.wikipedia.org/wiki/Holodomor>)

Sovyetler Birliği'nde 5 Yıllık Kalkınma Planı 1930'lu yılların başında tamamlanırken ağır sanayi başarıyla kurulmuş; tarım makineleri üreten devasa fabrikaların (traktör, biçerdöver vb.) faaliyete geçmesiyle tarımda kolektifleştirme hız kazanmıştır. İşte bu koşullarda kırdaki konumu hızla sarsılan burjuvazi (Kulaklar) Sovyetler'e isyan bayrağını çekti. Hemen her yerleşim yerinde sanki sözleşmişçesine karışıklık, sabotaj, karaborsa, çetecilik yaygınlaştı, kolektiflerin pek çoğu talan edildi. Kulaklar ve onların kandırdığı kesimler önlerine çıkan canlı namına ne varsa yakıp, yıkmaya, öldürmeye başladılar.

Burjuva yazarların kara propagandaları yetmezmiş gibi kimi sol yapı ve çevrelerin de bilimsellikten uzak kopyala-yapıştır yöntemiyle hazırladıkları yazılar karalama kampanyasına çanak tutmaktadır. Holodomor konusunun emperyalistlerce tekrar gündeme getirildiği bir tarihte Birgün Gazetesi de bu tür yazılara yer vererek özensiz davranmıştır. Sovyet düşmanlarının bile hakkını teslim ettiği kimi gerçekler bile göz ardı edilerek hazırlanan yazıyı ders için aktarmakta fayda var.

"Öte yandan Sovyet yönetimi, açlığa karşı önlem almıyor, tahıl ihracına devam ediyordu. 1932'de 1.7 milyon ton, 1933'te ise 1.84 milyon ton tahıl ihraç edildi. Ayrıca açlık nedeni ile bölgeden uzaklaşmak isteyenlere engel olunarak, bölge dışına seyahat izne bağlandı. Bölgeye gitmek isteyen yabancı gazetecilere de engel olunarak, bölgenin dünya ile

bağlantısı kesildi. Bazı ifadelerle göre dakikada 17, saatte 1.000 ve günde 25.000 kişi açlıktan ölüyordu.

"Soykırım" söylemi, ülkemizde daha çok 1990'lı yıllarla birlikte "1915 olayları" bağlamında siyasal tartışma gündemine girdi. Holodomor konusundaki söylemler bazı benzerlikler taşısa da, arada önemli bir fark var : Bu kez olayın faili olarak görülenler, sosyalistler ve komünistler!" (Doğan Subaşı - Birgün Gazetesi, 22 Kasım 2008)

Soru: Peki kıtlığın yaşanmaması için SBKP tedbir aldı mı?

Cevap: İsyanın başladığı tarihlerde köy işletmelerinin %60'dan fazlası kolektiflere gönüllü girmişti. Sovyetler Birliği bir yandan yaklaşmakta olan savaşa hazırlanıyor diğer yandan kırlarda süren sınıf savaşımını başarıya ulaştırmaya çalışıyordu. Kırlarda 120 milyon yoksul köylü ile 10 milyon civarında zengin ve orta köylü arasındaki sınıf mücadelesi gün geçtikçe şiddetleniyor, kulaklar yüzyıllardır elde ettikleri refahı, zenginliği bırakmaktansa her yanı cehenneme çevirmeye çalışıyorlardı.

SBKP ve Stalin bu dönemde ne yaptı? Süreci oturup izledi mi? Gerçekten yaşanan dramalara, acılara Sovyet yöneticileri kayıtsız mı kaldı? SBKP'nin Kongre ve Konferans belgeleri incelendiğinde iddiaların tam tersinin yaşandığı görülür. Parti yaptığı hazırlıklar sayesinde değişim ve dönüşüm için köklü adımlar attı. SBKP belgelerinden derlediğimiz aşağıdaki bilgiler ışığında oluşturduğumuz şemayı inceleyelim:

1929-33 yılları arasında hayvan sayısının dramatik bir şekilde düştüğüne tanık oluyuz. Bu korkunç duruma ne yol açmış olabilir? Kulaklar hayvanları keserek, öldürerek, yakarak ya da doğaya salarak zarar verdiler. Tahıl üretiminde ise 1930 yılında 835,4 milyon kg tahıl elde edilirken kuraklığın en yoğun olduğu 1932 yılında tahıl üretimi 698,7 milyona (%20) düştü. Bu düşüşte kuraklık etkili olmuştur. An-

		1929	1933	%
Hayvancılık (Milyon Adet)	At	34,0	16,6	-52
	Sığır	68,1	38,6	-76
	Koyun, Keçi ve Domuz	168,1	62,8	-168
Tarım Çiftlikleri Dağılımı (Milyon Hektar)	Sovyet	1,5	10,8	10,6
	Kolektif	3,4	75,0	73,9
	Bireysel	91,1	15,7	15,5
Tarım Makineleri	Traktör Sayısı (Bin)	34,9	204,1	584
	Beygir Gücü (Bin)	391,4	3100,0	792
	Biçerdöver (Adet)	7	11500	1643
	Kamyon (Adet)	200	13500	

çak kulakların tarlaları ateşe vermeleri, tarım aletlerini kırmaları ve kolektif çiftlikleri yağmalamaları da önemli bir etken olmuştur. 1929-33 yılları arasında ekilen toprak yaklaşık 5 milyon hektar artarken asıl değişiklik Sovyet çiftlikleriyle kolektif çiftliklerin artışında yaşanmıştır. 1929-33 yıllarında makineli tarıma geçildiği rahatlıkla görülüyor. Hem tarım makineleri sayısında hem de tarım makinelerinin gücünde müthiş artış olmuştur. SBKP'nin attığı adımların 3-4 yıl gibi kısa sürede büyük sonuçları olmuş; karasabana, ata, öküze dayanan ilkel tarım yerini bilimsel temellere dayanan modern tarım yöntemlerine bırakmıştır.

Tarımın bilimsel temelde geliştirilmesi için 23 bin kadro yönetici olarak kolektiflere gönderildi. Ayrıca 111 bin mühendis, teknisyen ve tarım uzmanı yoksul köylülüğün ayağa kalkması için kıra gönderildi. Yaklaşık 2 milyon traktör ve biçerdöver sürücüsü ile yardımcı eleman yetiştirildi. Yine 1,6 milyon kişi kolektiflerde başkanlık, hayvan yetiştirme, tarım ekip şefi ve muhasebecilik için yeniden eğitimden geçirildi.

Sovyetler Birliği düşmanlarının iddialarını kanıtlamak için arşivlerin açılması yönünde yürüttükleri kampanya meyvesini verdi ve belgeler açıldı. Görüldü ki iddiaların hiçbirinin yaşanan gerçeklikle ilgisi yok. Anti-komünistler bu durum karşısında arşive olan ilgilerini tamamen kaybettiler ve sessizliğe gömüldüler. Belgeler neyi gösteriyordu? 1932-33 yılları arasında kulakların; isyan, yağma, talan, karaborsa, ürünleri yakma, katliamlar vb. yollarla çıkardıkları isyan, kuraklık ve devamında salgın hastalıklarla birleşince tüm Sovyetler Birliği'nde 1 milyona yakın insan öldü. Ölüm-lerin çok büyük bir kısmı salgın hastalıklar yüzünden yaşandı. Kulaklar sınıf savaşını öyle bir noktaya taşıdı ki kuraklık, açlık, kıtlık yaşanırken bile hayvanları öldürmekten, tarla-

ları ateşe vermekten çekinmediler. Saldırılarını acımasızca sürdürdüler.

Soru: 15 yıl önce devrimini yapmış bir ülkede hala kıtlıktan, açlıktan bahsetmek tuhaf değil mi? Sovyet yönetiminin yaşanan bu acılarda hiç mi payı yok?

Cevap: Ekim Devrimi gelişmiş kapitalist bir ülkede değil; yüz yıllarca Çarlık despotizmiyle ezilmiş, geri bir tarım ülkesinde yapıldı. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda yaşanan acılara devrim sonrasında emperyalist işgalin ablukanın ve eski sömürücülerin başlattığı iç savaşın da eklenmesiyle ülke yangın yerine döndü. Sovyetler Birliği'nin kaybı sadece 6 milyon insanın ölümü değil; ekonominin tamamen çökmesi oldu. NEP dönemiyle burjuvaziye verilen tavizlerin geri alınmaya başlandığı 1930'lu yılların başında sınıf savaşı ülke boyu şiddetlendi. Şehirlerde ve kırdaki konumları sarsılan eski zenginler başkaldırmaya, örgütlü bir şekilde ayaklanmaya başladılar. Evet, devrimden 15 yıl sonra bile eski yönetici sınıfların ayaklanabilecek güç ve imkanlara sahip olması düşündürücüdür. Sovyet yöneticilerinin o tarihe kadar yumuşak geçiş çabalarının istenen sonucu vermediği ortaya çıkmıştır. Devrimden sonra geçen 15 yıllık süre; çeşitli gerekçelerle ertelenmiş bir sınıf savaşının

mutlaka yaşanacağını göstergesidir.

Yaşanan acılarda Sovyet yönetiminin payı nedir sorusuna gelince: SSCB'de 120 milyondan fazla insanın katıldığı bir sınıf savaşında partinin ya da kadroların eksikleri olabilir. Detaya inilse kuşkusuz bu tür örnekler bulup çıkarmak mümkündür. Başta Stalin olmak üzere SBKP yöneticilerinin kusursuz ya da hatasız olarak bu süreci yönettikleri söylenemez. Böyle bir iddiaları da yoktur. Sosyalizme ihaneti küçümseyip gerekli tedbirleri zamanında almayanlardan mücadeleyi abartanlara kadar çeşitli yanlışlıklar yaşanmış olabilir. Milyonların katıldığı bir mücadelede çeşitli dramların, acıların ortaya çıkmaması yalnızca kurgusal olarak mümkündür. Özellikle köylülük içinde feodal kalıntıların henüz aşılamadığı koşullarda çeşitli haksızlıkların yaşanmamış olduğunu iddia etmek pek de mantıklı olmaz. Sorun bu da değildir. Stalin ve SBKP'nin bu süreçte aldığı tutum önemlidir. Sovyet önderliği yaşanan acılara kayıtsız mı kalmıştır? Bilinçli ve planlı bir şekilde kendisi mi tasarlamıştır? Bu sorulara akli başında hiç kimse (Sovyet düşmanları da dâhil) evet demez.

Sorun şurada düğümleniyor: SBKP ve Stalin önceden alacakları önlemlerle tüm Sovyet toprakla-

Sovyetler Birliği'nin kaybı sadece 6 milyon insanın ölümü değil; ekonominin tamamen çökmesi oldu. NEP dönemiyle burjuvaziye verilen tavizlerin geri alınmaya başlandığı 1930'lu yılların başında sınıf savaşı ülke boyu şiddetlendi. Şehirlerde ve kırdaki konumları sarsılan eski zenginler başkaldırmaya, örgütlü bir şekilde ayaklanmaya başladılar. Evet, devrimden 15 yıl sonra bile eski yönetici sınıfların ayaklanabilecek güç ve imkanlara sahip olması düşündürücüdür. Sovyet yöneticilerinin o tarihe kadar yumuşak geçiş çabalarının istenen sonucu vermediği ortaya çıkmıştır.

rında 1 milyona yakın insanın ölümünü sınırlı bir sayıya düşüremez miydi? Aslında Sovyet yöneticileri sanayileşme ve tarımın makineleşmesi için müthiş işler yapmıştır. Sınırlı imkân ve olanaklarla Avrupa'nın en büyük fabrikalarını birbiri ardı sıra faaliyete geçirmişlerdir. Tarımsal anlamda Sovyetler Birliği'nin en geri yerlerinde bile kolektif üretime geçiş ilerde oluşabilecek kuraklık, kıtlık ve hatta salgın hastalıkların azaltılması gibi doğal afetlere karşı bir önlemi de içeriyordu. Kolektif çiftliklerde tarımın bilimsel yapılmasının yanında; doktor, hemşire, ilaç vb. tüm imkânlar seferber edilebiliyordu. Ancak özellikle Ukrayna'da kuraklığın yanında zengin köylülerin başlattığı isyan, yağma ve talan hareketi kolektiflere ait ne varsa yakılıp yıkılmasına, uzmanların ve kolektif yöneticilerinin katledilmesine yol açtı. Kulakların faaliyetleri ölümlerin artması yönünde olunca yaşanan acılar katlanarak büyüdü. **Sovyet yönetiminin belki de en büyük hatası kulakların güç ve imkânlarını küçümsemiş olmasıdır. Zengin köylülerin ne kadar ileri gidebileceğini yeterince iyi değerlendiremeyip zamanında etkili tedbir alamaması bir diğer hatasıdır.** Bu söylediklerimiz bazılarına şaşırtıcı gelebilir. Ancak Sovyet yönetimi zengin köylülüğün ölümleri artırıcı faaliyetlerini önlemek için önceden önlem alsaydı sonuç bu kadar acı olmayabilirdi.

Soru: 2009 yılında Holodomor kurbanları için açılan sergide pek çok fotoğraf sergilenmişti. Bu konuda ne diyeceksiniz? Holodomor katliamı anısına Ukrayna'da dikilen heykeli nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap: Evet Ukrayna'da büyük kampanyalar eşliğinde Sovyetler Birliği döneminde yaşandığı söylenen Holodomor'un kanıtları olduğu iddia edilen bir fotoğraf sergisi açıldı. Sergilenen fotoğraflar

incelendiğinde tam bir sahtekârlık örneği olduğu ortaya çıktı. Sergiyi değerlendirenlerin çeşitli tespitlerini inceleyelim:

“... *Kanadalı gazeteci Douglas Tottle ...açlıktan ölen çocukların yer aldığı korkunç sahneleri gösteren fotoğrafların 1922 yılında yayınlandığını, bunların 1918-1921 İç Savaşı sırasında Sovyetler Birliği'ne sekiz yabancı gücün müdahalesi nedeniyle yaşanan kıtlık ve savaş koşulları nedeniyle milyonlarca insanın öldüğü dönemde çekildiğini kanıtladı.... Green, ABD'ye dönünce tutuklanmış ve mahkemede Ukrayna'ya asla gitmediğini itiraf etmişti... bir kıtlık nedeniyle kurban olan milyonlarca Ukraynalı hakkında bu yalanlar ancak 1987'de açığa çıktı!*” (Sovyetler Birliği Hakkında Yalanlar Ve Gerçekler- İsvaç Komünist Partisi yayın organı)

Ukrayna hükümeti fotoğraf sergisi sahtekârlığının ortaya çıkmasının ardından kamuoyundan resmen özür dilemiştir. “*Sivastopol'de...11 Mart 2009 tarihinde Ukrayna tarafından yayınlanan resmi bir özür yazısı ile kamuoyuna duyurulmuştur. Buna göre, sergide kullanılan ve 1932-33 açlığını gösterdiği iddia edilen fotoğraflar, 1920'lerdeki Volga açlığı ve Büyük Bunalım sırasında açlık çeken insanların fotoğraflarıdır...Volga'da ve ABD'nin çeşitli bölgelerinde çekilmiş olduğunu itiraf etmiştir.*” (<http://haber.sol.org.tr>)

Ukrayna'da dikilen anıta gelirse: Devrimciler hangi sebeple olursa olsun bir kişinin bile haksız yere ölmemesi, acı çekmemesi ve hatta üzülmemesi için mücadele ederler. Kaldı ki milyonlarca insanın etkilendiği ve yüz binlercesinin öldüğü bir insanlık dramı karşısında son derece hassastırlar. Anıt, o dönem yaşanan kıtlık, açlık, salgın hastalık sonucu yaşanan ölümleri hatırlamak, yeni kuşaklara aktarmak için dikilmiş olsa sorun edilmezdi. Hatta geçmişte yaşanmış acıları unutmamak gerekli dersleri çıkarmak aynı zamanda bir erdem-

dir. Ancak anıtın “soykırım” anısına dikilmesi tam bir tarih çarpıtıcılığıdır. Emperyalizmin yaşanan acıları istismar ederek çıkar damıtmaya çalışması fırsatçılıktır. Tarihsel gerçekler yok sayılarak bilim-kurgu filmlerini aratmayacak şekilde fantastik yaklaşımlarla “soykırım” icat etmek ancak burjuva yazarlarının işidir. O yüzden Anıt'a değil amacına karşı çıkmak gerekiyor.

Sosyalizm düşmanlarının kitlelerin bilinçlerini bulandırmak için yapmayacakları alçaklık yoktur. Tarih çarpıtıcıları amaçlarına ulaşmak için kara propagandanın her çeşidini uygulamaktan asla çekinmediler. Gerçek anlamda tarihte ne olduğunu merak eden, anlamak isteyenler onların bilgi kirliliğine, çöplüğüne karşı her zaman uyanık olmalıdır.

Sovyetler Birliği'nin 80 yıllık deneyimini incelerken doğrulardan öğrenip yanlışlardan dersler çıkararak gerekir. Ancak düşülebilecek büyük hata önyargılı olmaktır. Tarih bilimi objektiflik gerektirir. **Ele alınan her dönem tarihsel bağlamından koparılmadan sürece etki eden tüm faktörler göz önünde bulundurulurken sonuç çıkarılması gerekir.** Tarihi, kişiler üzerinden açıklamaya çalışmak idealist tarih anlayışının metodudur. Tarihte öne çıkan kişilikler her zaman olmuştur ancak hiçbir kişilik içinde yaşadığı toplumun üzerinde ya da ondan bağımsız olarak değerlendirilemez. Sovyetler Birliği değerlendirilirken olayları Stalin üzerinden açıklamaya çalışmak pek çok sakıncayı içinde barındırır. Hem tarih bilimi hem de sırf Stalin'i karalamak için tarihi çarpıtmak açısından sakıncalıdır. SBKP, milyonlarca kadroya ve milyonlarca Genç Komünist'e (GKB) sahip büyük bir deneyimdir. Stalin, sadece onların arasında yaşamıyla ve duruşuyla öne çıkmış sade ve mütevazı bir liderdir. Stalin'i tarihsel olarak en doğru yere oturtmak için yine ona kulak verelim: “*Ben sadece Lenin'in öğrencilerinden biriyim*”

DEVRİMCİ YAYIN FAALİYETİ ÜZERİNE

İskender Kahraman

Bizler daha önce; “Bugün gerek Bülkemizde gerekse dünyada yaşanan ve giderek keskinleşen sınıf mücadelesinin nedenlerini kavrayabilmek için, sistemin iç işleyişini dün-bugün diyalektiği içinde irdelemek gerekiyor. Bu, genel bir doğrudur; egemen sınıfların emekçi sınıflarla olan çatışmalarının keskinleştiği dönemler, emperyalizmin krizinin giderek derinleştiği ve çözüm önerilerinin neredeyse bir biçimde iflas ettiği, dolayısıyla yeni arayışların gündeme geldiği dönemler olarak ortaya çıkar.” derken, salt kapitalizmin krizine dönük bir analiz yapmamış, aksine böylesi bir süreç içerisinde devrimci öznelerin koşulların gerektirdiği biçimiyle hareket edememesine vurgu yapmıştık. Bu gereklilik objektif koşulların büyük oranda devrimci müdahaleyi hissettirdiği, ancak sübjektif koşulların henüz bu ihtiyacı karşılayamayacak durumda bulunmayışına dair bir tespitti. Tespitin doğruluğunun yanında her geçen gün bu ihtiyacın gerekliliği kendisini yakıcı bir biçimde hissettiriyor. Zira yıkım yasalarının ve saldırganlığın arttığı ve sürecin adeta haykırıcısına devrimcileri görev başına çağırdığı bir süreçte, genelde dünyada, özelde ise Türkiye’de, rüzgar hala sağdan esmeye devam ediyor.

Kapitalizmin krizi dünyanın hemen her coğrafyasında etkisini hissettirirken ve egemenler krizi atlama yöntemi olarak faturayı halkın sırtına yüklerken, spontane de olsa kapitalizme karşı tepkilerin çimlendiği pratikler ortaya çıkıyor. Şüphesiz bu tür hareketlerin devrimci önderlikten yoksun bir çizgi izlese de yürüttüğü/sürdüğü hak mücadeleleri önemlidir ve moral çıta-

sını yükselten bir rol oynamaktadır. Ancak görüldüğü kadarıyla doğru bir perspektife sahip olmayan hareketlerin reformizme kayma potansiyeli yüksektir.

Bugün solda dışa vuran en büyük sorun, devrim hedefinden uzaklaşmadır. Bunun yorgunluktan inançsızlığa, değer erozyonundan önüne uzun vadeli hedefler koyamayacak denli güçten düşmeye kadar çeşitli nedenleri vardır. Dolayısıyla bugün eğreti muhalefetin niteliğini doğru okumak, yanlış fikirlerle mücadele etmek ve demiri tersine büküp, kapitalizmin saldırgan ve sömürücü niteliğini açığa çıkarmak zorunlu bir ihtiyaç halini almaktadır.

Bilinen bir olgudur. Sınıflar mücadelesinde eğer mevcut çelişmeleri çözüme kavuşturacak siyasal perspektife sahip özneler yoksa, çözüm ancak ya reform ya da revizyon halini alır. Bunun panzehiri ise bir eylem kılavuzu olan Marksizm’dir, Leninizm’dir.

Devrimciler olguları tüm toplum kesimlerinden daha isabetli okuyabilmelidir. Bugün hemen her alanda yaşanan kafa karışıklığı solda da bir fikri bulanıklığa sebep oluyor. Önermelerimizde Marksist bakışın gerekliliğine sıkça vurgu yapmıyoruz, solun içinde bulunduğu kısır döngüye dikkat çekmek, çözüm üretmek maksatlıdır.

Bilinir ki Reformizm’in yaygınlaşmasında liberal/neoliberal çizginin etkisi önemli bir yer tutar. Adı her ne kadar muhalefet olarak algı-lansa da bu çizgide, eylem biçimlerinden doğru konumlanmaya, ajitasyon ve propaganda da gerçekleri eğip bükerek anlatmaktan evrensel norm ve değerleri görmezlikten gelmeye kadar sorunlu bir çok yan

vardır.

Şaşırtıcı değildir. Sınıf mücadelelerinin tarihi aynı zamanda reformizmle hesaplaşmanın tarihidir de. Bu yüzden Thomas Münzer’in Martin Luther’e karşı verdiği mücadeleden, ülkemizde yaşanan 71’ devrimci kopuşuna dek verilen ve bugün de verilmeye çalışılan ideolojik mücadele aynı zamanda reformizmle hesaplaşmanın tarihi olarak bilinir.

Reformizm, varolanın sürdürülmesi ve çözümünü sistem içi kanallarda arama anlayışıdır. Kimi zaman özgücüne güvenmeyerek egemen politikaya yedeklenme, kimi zaman da pragmatizm anlayışıyla ortaya çıkar. Reformizmin nedenlerinden biri de Marksizm-Leninizm’in evrensel doğrularını içselleştirememektir. Mahir Çayan bu konuda; “*Bilimsel sosyalist teoride tahrifler yapma ve kafaları bulandırma eylemi mutlaka bilinçle ve art niyetle yapılmaz. İnsanlığın mutluluğu, özgürlüğü vb. gibi yüce amaçlarla yola çıkan kişi iki bin yılın idealist tortularından arınmamamasının ve de devrimci teoriyi kavrayamamasının sonucu bilimsel sosyalist teoride tahrifler yaparak gerici sınıfların hesabına da pekâlâ çalışabilir.*” diyerek, devrimci teorinin önemine dikkat çekerken, ideolojinin devrimci bireylerde içselleştirilmesinin gerekliliğine vurgu yapar.

YENİ DÜNYA DÜZENİ ANLAYIŞIYLA MUHALEFET

Uzun yıllardır solun adeta kendi içine hapsediği ve kendi duruşunu sorgulayan bir sürecin içerisine girmesi onun siyaset sahnesinden ne kadar uzak kaldığının da ifadesidir. Bu nedenle genel anlamıyla

değerlendirildiğinde sol için belirleyici mücadele, emperyalistlerin/egemenlerin inisiyatif kazandıkları her dönemde olduğu gibi bugün de politika arenasında bulunup bulunmama noktasında sürmektedir.

Peki bu durum nasıl ortaya çıkar ve şekillenir?

Birincisi egemenler politik çatışmayı suni bir zeminde şekillendirme amacı güderler. Ve bu durum çoğu zaman kavgayı kendi zeminlerinde şekillendirme ve solu oraya çekme amacı şeklinde ortaya çıkar. Bu bazen egemen çatışma içerisinde saf tutma bazen de olguların yüzeysel yanını ön plana çıkaran suni gündemler yaratma biçiminde şekillenir. Egemenlerin 4+4+4 şeklinde ortaya çıkan eğitimin ticarileştirilmesi çabalarını laik-şariat biçiminde perdelemelerine izin vermek ya da alet olmak sınıfsal bakış açısını yansıtmak yerine taraf olmak özü itibarıyla solun gündemler karşısındaki edilgenliğinin ifadesidir. Hatta AKP'nin başlattığı "12 Eylül yargılamalarında" solun adeta katil sürüsüyle kol kola girerek darbelerden hesap sormaya çalışır görüntüsü, egemenlerin mücadeleyi kendi zeminlerinde şekillendirmesinin en

çarpıcı örneklerinden biridir.

İkinci temel nokta ise Emperyalizmin, Faşizmin yapısal özellikleri ile alakalıdır. Bu durumda solu edigenleştirmek, halkla temas kuran araçlarını engellemek, solu zaptu rapt altına almak, baskı ve iletişim araçlarını devreye sokarak onu etkisizleştirmek gibi faşizme özgü klasik yöntemler uygulanır. Sol yayın organlarının dağıtımının dağıtıcı şirketler tarafından fahiş fiyatlar öne sürülerek engellenmesi, basın yayın organlarının kapatılması/toplatılması hatta yasaklanması vb.gibi örnekler yüzyılı aşkın süredir devrimci faaliyetin engellenmesi anlamında kullanılan baskı yöntemlerindedir.

Marks 1842 yılında yayımlanmış olduğu ilk siyasal makale olan 'Son Prusya Sansür Yönetmeliğine Karşı Düşünceler' inde bu duruma işaret etmekteydi. Marks makalesinde devletin basın üzerinde uyguladığı denetimi eleştirerek devlet ve birey arasındaki ilişkilerin keyfilğine ve eşitsizliğine vurgu yapmış ve daha o yıllarda egemenlerin tepkisini çekmişti. Ve akabinde Prusya hükümeti tarafından yazarı olduğu *Rheinische Zeitung* gazetesinin yasak-

lanması çok geçmeden gündeme gelmişti.

Egemenler salt baskı yöntemleriyle solu engellemeye çalışmamakta aynı zamanda birçok araçla da kendi ideolojisinin kaldırımlarını döşemektedir.

Bilindiği gibi kapitalizmi onu kendinden önceki sınıflı toplumlardan ayıran en büyük özelliği bütün genel yaşam faaliyetlerini, değer yasanını ve bu yasanın beraberinde getirmiş olduğu paranın/metanın gücü ilkesini toplumun hemen her alanında beyinlere kazınması ve sömürüyü serbest rekabet anlayışıyla görünmez bir hale getirme çabasıdır. Toplumsallaşmanın adeta tek yönlü parçalanmışlığı ve bireylerin birbirleriyle ilişki içinde nasıl varoldıklarını görmelerini engellemiştir. Böylece bu ilişkilerden doğmuş olan sınıf, sınıf mücadeleleri, vb. gibi onları birbirlerine bağlayan etkenleri ortadan kaldırmıştır. Kapitalizm bilimi dallara ayırarak kitlelerden koparıyor. Bütüncül bilgiyi parçalarına ayırıp bunları birbirlerinden yalıtık uzmanlık alanlarına, her biri kendine has bir dile sahip disiplinlerin dar alanına sıkıştırmak ve üzerlerinde istatistiksel manipülasyon yapmanın mümkün olduğu yaşamın bu küçük alanlarına odaklanmak suretiyle bu eğilimi daha da pekiştirmiştir. Felsefeden, psikoloji ve ekonomiye kadar hemen her alan birbirinden koparılmış dolayısıyla bilimden ziyade münahazara alanlarına dönüşmüştür. Dolayısıyla süreçte de eşi görülmemiş bir düzeyde tüm insanlığı kuşatmasına ve insanlık üzerindeki etkisini gittikçe artırmasına rağmen kapitalizm gözden irak tutulmuş, görünmez kılınmıştır.

Bu anlamda başta medya olmak üzere tüm alanlar neredeyse egemenler için en etkili faktör olarak değerlendirilmektedir.

Sözcükleri açar bakarsanız medya; iletişim aracı, iletişimin yönem ve teknolojisi anlamına gelir.

Doğaldır ki araçlar kendiliğinden çalışmazlar. Bir kullananı ve doğal olarak da bir sahibi vardır. Bu anlamda değerlendirildiğinde, medya esas itibarıyla sermaye sınıfı adına gerçeği yeniden üretme araçları ve teknolojisidir demek vurguda isabeti artıracaktır.

Evet, Medya bir manüplasyon aracıdır. Özelliği tüm iletişim vb araçlarla egemen düşüncüyü beyinlerde içselleştirme kabiliyetidir. Ve öz itibarıyla medya artık manipülasyondan da öte işlev görmekte ve adeta bir psikolojik savaş aygıtı olarak kullanılmaktadır. Psikolojik manipülasyonun amacı insanları kendi bilgileri dışında veya istemedikleri halde etkileme ve yönlendirme anlamına gelir. Bu etkileme ve yönlendirme sonucu insanlar davranış değişikliği ve kanaat değişikliği gösterirler.

Bunun için bir "şartlandırma" eylemi de diyebiliriz. Zira Manipülasyon, diğer bir insandan, doğrudan yollardan elde edilemeyecek bir şeyi elde etmek için dolaylı teknikler kullanmaktır. Bu teknikler,

insanların kendiliğinden yapmayacakları bir şeyi tamamen özgür bir şekilde yapmalarını sağlamaktadır. Manipülasyonda, serbest seçimde bulunmaya dayalı özgürlük duygusu ve hatta özgürlük illüzyonu büyük önem taşımaktadır. Dolayısıyla özgürce razı olmak, zorlamasız itaat etmek, manipülasyonun temel karakteristiğidir.

Marks hakim sınıfların bilinçleri çelmeleme yönünde, teknik araçlardan, gelişmelerden nasıl faydalandıklarına ilişkin şöyle bir vurgu yapar. "Şimdiye kadar; Roma İmparatorluğu zamanında Hristiyanlığın bu kadar efsane yaratması matbaanın henüz keşfedilememiş olmasına yorulurdu. Oysa bunun tam tersi doğrudur. Bugün günlük basın ve telgrafın bir günde yarattığı efsane, eskiden bir yüzyılda yaratılardan daha fazladır." (Kugellman'a Mektup. K.Marks. 1871)

PROPAGANDA VE YAYIN FAALİYETİ

Devrimci mücadele bir devrimciden iradesinin ve enerjisinin

bütünüdür. Ve bu irade ve enerjiyi kullanmak bir devrimci için en büyük mutluluk kaynağıdır. Eğer bugün Varola gelen bütün toplumların tarihi sınıf savaşımı tarihidir diyorsak, sınıf savaşımının insanlığa bıraktığı en büyük mirasın egemenlerden taleplerde bulunmak ve onların inisiyatifleriyle kazanım elde etmekten ziyade kazanımların ancak mücadele ile elde edilebileceği gerçekliğidir anlayışını da savunmak gerekir. "bu mücadele sınıflar mücadelesidir. Burada el titremesine, tereddüte, kararsızlığa yer yoktur." diyen Mahir, bu kavganın kararlı ve mücadele de ısrarcı bireylerin davası olduğunu belirtmiş aynı zamanda devrimci mücadelenin salt bir entelektüel faaliyet olmadığını şu sözlerle vurgulamıştır. "Biz Marksizmi entelektüel gevezelik ve dünya devrimci hareketinin trafik polisliğini yapmak için okuyup öğrenmiyoruz. Biz dünyayı değiştirmek için, dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için Marksizmi öğreniyoruz!" İşte bu durum Marks'ın devrimci bireylerin niteliğine dair

Devrimci Gençlik/Devrimci Yol militan ve kadrolarının neredeyse semt semt, sokak sokak, amfi amfi hatta köy köy dolaşıp siyasal çalışmalar örgütlemesi, devrimci hareketle kitleler arasında giderek organik bağlar oluşmasına imkan sağlamıştır. Dolayısıyla bu çalışmalar kısa sürede devrimci hareketin toplumun her alanında tanınmasına yol açmış, kurulan ilişkiler, politik yayınlar sayesinde diri tutulmuş ve neredeyse Anadolu'nun tamamında ulaşılmadık hiçbir yerin kalmaması sağlanmıştır. Ve süreç içerisinde Devrimci Yol dergisi'nin tirajı yüzbinlerle ifade edilir hale gelmiştir. Bu başarı esas itibariyle hem devrimci politikanın hem de yaygın siyasal çalışmayla birlikte devrimci propaganda araçlarının doğru kullanılmasıyla yaratılmıştır.

evrensel önermesi olan 11. tezinin kendisidir.

Edilgenliğin ve kendiliğinden-ciliğin gelişimi özünde toplumun gelişme yasalarını ve tarihsel gelişimini algılayacak bilgi ve gözlem yetisine sahip olamamaktan kaynaklanır. Bu bağlamda öncülük vurgusu gelişmeleri doğru okuma, tarihsel gelişimi doğru algılama ve ona müdahil olabilmekle cisimleşen bir olgudur. Söz konusu özellik, öncünün bilinç ve iradi müdahaleciğini kapsar. Bilmek ve yapmak arasındaki diyalektik bağ Marks'ın devrimci niteliğe yaptığı vurgunun da en canlı ifadesidir.

Devrimcilerin amacı işçi sınıfı ve tüm emekçi kesimleri bilinçlendirmek, örgütlemek ve toplumsal dönüşümü emekçi halkın çıkarı için hızlandırmak ve bunun temellerini sağlamlaştırmaktır. Bu durum ise ancak baştan aşağıya devrimci disiplin ve ahlak anlayışıyla donanmış kadroların yer almasıyla şekillenen organizasyonun eseridir. Lenin, Ne Yapmalı' da esas vurguyu bu temelde şekillendirir.

Hatta Lenin böylesi bir durumu aynı eserinde Rusya özgülünde söy-

le tespit eder ve şu değerlendirmede bulunur.

“Rusya’da yığınların kendiliğinden kabarışı, öyle büyük bir hızla gelişti ki, genç sosyal demokratların bu devasa görevi yerine getirmekte hazırlıksız oldukları ortaya çıktı. Bu hazırlıksızlık hepimizin ortak talihsizliğidir. Yığınların kabarışı kesintisiz bir süreklilikle gelişti ve yayıldı; yalnızca başladığı yerlerde devam etmekle kalmadı, yeni yörelere, toplumun yeni katlarına yayıldı. Ama devrimciler bu kabarışın gerisinde kaldılar, hem teorileriyle hem de eylemleriyle gerisinde kaldılar; onlar bütün harekete yön verebilecek olan değişmez ve sürekli bir örgüt kuramadılar.”(Bkz. Lenin Ne Yapmalı?)

İşte bizler her tür olumsuzluğa karşı ısrarla bu niteliğin vurgusunu yapmaya çalışıyor, kapitalizmin her türlü köhnemiş, liberal düşüncelerine karşı, insanlığın yıllardır sürdürdüğü mücadeleden damıtılan duruşu kendimize rehber alıyor, devrimci havuzun çapını da niteliğini de yükseltmeye çalışıyoruz. Bugün neredeyse kapitalizmin olanca gücüyle sürdürdüğü sal-

dırganlık karşısında hiçbir zaman olmadığı kadar doğru bir duruşa ve örgütlü mücadeleye gereksinim var. Bu aynı zamanda tarihsel bir sorumluluktur. Ve bu sorumlulukların içinde, fikri yönlendirmelerde titizlik, dönemin nitelikleri gereği öne çıkmıştır.

Bu bağlamda yaratılmış olan zehirli iklime karşı, bir panzehir oluşturmadan çıkılamayacağı bilinmelidir. Bu panzehir her ne kadar doğru bir duruşu içselleştirmekse de esas tayin edici yön bu duruşu kitleler ve yığınlar içerisinde de yaygınlaştırabilmektir. Eğreti muhalefet niteliğinden de çaptan düşmeden de sıyrılmamanın tek yolu budur.

Kapitalizmin onca silahına karşı çözüm araçları ise tüm sınırlı imkanlara, yasaklamalara ve baskılara rağmen vardır.

DEVRİMCİLERİN SİLAHLARINDAN BİRİ DE AJİTASYON VE PROPAGANDADIR

Sık sık vurgu yapılan bir gerçekliktir. Burjuvazi yakaladığı konjonktürel avantajın yardımıyla kavramların içini boşaltıp yerine kendi argümanlarını koyarak bilinçleri çelmelemeye çalışmaktadır. Evet toplum tarafından felsefe deyince boş laf, politika deyince yalanın anlaşılması için yoğun bir faaliyet yürütülmektedir. Ancak bu tanımlar sadece burjuva ideolojisi için doğrudur. Burjuvazi kavramların içini boşaltmakla kalmayıp; içeriğini de kendi düşüncesiyle doldurmaktadır. Egemenler ideolojik araçlarıyla (okul, medya, kurumlar vb.) kendi sistemlerine uygun bir toplum biçimlendirmeye çalışırken; sisteme karşı savaştan devrimciler de kitlelere bilinç ve hareket kabiliyeti taşımak için sıkça ajitasyon ve propagandaya başvurur.

Propaganda yüzyıllardır egemenlerin ellerinde kitleleri manüple edebilmek için kullanılan en önemli araçlardan biridir. Genel anlamıyla işlevi iç ve dış siyasette atılacak her

adımın bilinçlerde yer etmesini sağlamakla birlikte kitleleri istenen yöne doğru hareketlendirmenin zeminini yaratmaktadır.

Devrimci çalışmada ve kitlelerle bağ kurmada en önemli araçlardan biri de yayın faaliyetidir. Bu anlamda Marks'tan Lenin'e Mao'dan günümüze dek süregelen en önemli faaliyetlerden biri de budur. Teorideki zenginliği kadar savaşçı bir kişiliğe de sahip olan Marks'ın bir yayıncı olarak da mücadeleye ne kadar çok katkısının olduğu bilinir. Bu durum Lenin, Mao ve Mahir için de geçerlidir. Mahir'in savaşçı kişiliğinin yanında hem iyi bir hatip olması, hem de adeta bir yazın ustası olması onun devrimci mücadeleyi/teoriyi ne kadar içselleştirdiğinin de göstergesidir. İsmi saydığımız ve saymadığımız önderlerin her şart altında devrimci propagandaya dolayısıyla kitlelerle bağ kurabilme konusunda gösterdikleri titizlik/ısrar bu alana ne kadar önem verdiklerinin ifadesidir.

Bilindiği gibi Marks sert bir savaşçı olmaktan hiçbir zaman geri durmadı. "Filozoflar sadece dünyayı çeşitli şekillerde yorumluyorlar, önemli olan, dünyayı değiştirmektir" diyen Marks, sadece "kalemle yazanlar" olarak nitelediği gazeteci türünü de sıkça eleştirdi. Onun için "gazeteci savaşa, mücadeleye kendini adayandır" önermelerinde bulundu. "Devrimciler için basın "halk iletişimi" (kamusal iletişim) aracıdır" dedi. Ve Marks'a göre teori ve pratikteki diğer bir amaç, "gerçek" olanı, "doğru" olanı takip etme, arama olarak vurgulandı. Bu amaç, toplumdaki sosyal, ekonomik ve siyasal çevrenin gazetecilik ve gazeteciler için biçtiği önemli bir görevdir.

NE YAPMALI?

Devrimci mücadelede Lenin'in "Ne Yapmalı?"sı bugün hala güncelliğini korur. Zira bu eserin içerdiği tezler salt Rusya'nın veya Lenin'in tecrübeleri ile sınırlı bir kapsam ol-

maktan çok ötededir. Yaşanan tüm siyasal pratiklerin yaşamdan süzülüp damıtılan gerçekliğidir. Bu anlamıyla bütün zamanları kapsayan diyalektik bir bütünlük içerirken, aynı zamanda da bütün ülkeler ve ezilen halklar için devrimci sosyalist çalışma, örgütlenme, ajitasyon ve propaganda üzerine temel ilkelere bütünüdür de diyebiliriz onun için. "Ne Yapmalı?"nın amacı Devrimci Örgüt anlayışından politik araçların değerlendirilmesine, siyasal mücadelenin biçimlerinden ajitasyon ve propagandanın içeriği ve önemine kadar bir çok konuda ekonomistlerle Lenin'in tezleri arasındaki derin görüş ayrılıklarını açıklamak ve bunları bir örgüt ve çalışma planı halinde ortaya koymaktı. Ne yapmalı aynı zamanda Lenin'in mücadele anlayışının, bir siyasal parti önerisiyle birlikte ortaya koyduğu eleştirilerinin yeni bir düzlemde ele alınmasını içerir. Lenin, siyasi mücadelenin, merkezi bir örgüt eliyle ve bütün Rusya çapında ele alınması gerektiğini düşünmektedir. Güçlü bir merkezden yönetilecek "devrimciler örgütü" fikri, ekonomistlerin yerel mücadeleleri öne çıkaran anlayışının tam karşıtıdır. Lenin, sorunu merkezi ve yerel gazeteler örneği üzerinden tartışır. Rusya çapında bir illegal yayının nitelikleri hakkında ilk ipuçlarını da burada verir. Değişik bölgelerdeki işçilerin çeşitli sorunlarına ait doğru bilgileri elde etmenin ve bunlar hakkında Rusya çapında yayın yapmanın gerekliliği üzerinde durur. Propaganda da en önemli

araçlardan biri yayın faaliyetidir.

Lenin örgütlenme sorunlarını ele alan *Nereden Başlamalı* adlı ünlü makalesinde, "nüfusun azıcık olsun siyasal bilince erişmiş olan her kesiminde siyasal teşhir için bir tutku yaratmalıyız", der. Ulus çapında teşhirler için gerekli kürsüyü devrimci hareketin merkezi siyasal yayını kuracaktır önermesinde bulunur.

Yayın faaliyeti devrimci Hareketin gelişmelere ilişkin politik önermelerinin yaygınlaştırılması ve eğitimi için önemli bir araçtır. Ve kitlelerin bilincini hemen her olanağı kullanarak istediği gibi yönlendiren egemen propagandaya karşıt bir yön verme faaliyetidir. Tabi ki kitlelerin eğitimi salt yayın faaliyeti ile gerçekleşmez. Ama devrimci yayın organlarının kitlelerin eğitimi, dönüşümü için önemli bir araç olduğu da yadsınamayacak bir olgudur.

Lenin Rusya çapında emekçilerin temsilcisi olan bir yayının organının gerekliliğine her fırsatta değinmelerde bulunurken, onun bu görüşünü "kırtasiyecilik" olarak tanımlayanlar da olmuştur. Ancak Lenin kendisine her fırsatta böylesine fütursuzca saldıranlara karşı yayın faaliyetinin önemini şöyle dile getirmiştir. "iyi eğitilmiş güçlü yerel siyasal örgütler olmadan, en kusursuz biçimde örgütlenilmiş olsa da, bütün Rusya için en iyi gazete dahi hiçbir işe yaramaz. Bu tamamen doğrudur. Ama bütün sorun şu ki; güçlü siyasal örgütleri eğitebilmek için bütün Rusya'yı kapsayan bir gazeteden başka araç yoktur... sosyal demokrat görevle-

Bilindiği gibi Kapitalizmi onu kendinden önceki sınıflı toplumlardan ayıran en büyük özelliği bütün genel yaşam faaliyetlerini, değer yasanını ve bu yasanın beraberinde getirmiş olduğu paranın/metanın gücü ilkesini toplumun hemen her alanında beyinlere kazınması ve sömürüyü serbest rekabet anlayışıyla görünmez bir hale getirme çabasıdır.

Bugün yaratılmaya çalışılan siyasal kuraklığında, bilinçlere vurulan pranganın parçalanmasının da yolu siyasal müdahalenin çapının yükseltilmesinden geçiyor. Bu ise teoride ve pratikte doğru konumlanmaktan geçer. Bunun için devrimcilerin ellerindeki araçlar ne kadar sınırlı olsa da mevcuttur ve hala işlevini korumaktadır. Yeter ki bu araçlar irade ve bilincin süzgecinden geçerek doğru bir şekilde değerlendirilebilsin.

rin soysuzlaştırdığı zamanımızda “canlı siyasal eyleme” başlamanın tek yolu, canlı siyasal ajitasyonlardır, bunu da sık sık çıkan ve düzenli bir biçimde dağıtılan Rusya için bir gazetemiz olmadıkça sağlayamayız” (Bkz. Lenin Ne yapmalı?)

Yayın faaliyetinin doğru kavranmasına ilişkin en önemli örneklerden biri de Çin Devrim tarihidir. Parti yayın organlarının her şart altında düzenlenerek basılması ve gizli yollarla kitlelere ulaştırılması konusundaki gösterilen çabalar parti kadrolarının yayın faaliyetine gösterdikleri değeri yansıtır. ÇKP yayın organı olan İleri gazetesi onca zorluğa rağmen evlerde ya da kırlarda kurulan seyyar matbaalarda basılarak propagandistler ve kadrolar tarafından halka ulaştırılmış ve partinin fikirleri kitlelerin örgütlenmesini sağlamıştır.

Ustalardan öğrendiğimiz en önemli özelliklerden biridir. Devrimci mücadelede yığınları kucaklayabilmenin yolu, onlara doğru zamanda doğru politikalarla ve doğru araçlarla ulaşabilmektir. Evet bugün belki de Sartre'nın “toplumun içinde her şey yitiyor” sözü somut olan yaşamsal pratikte kendini ortaya koyuyor. Özellikle de ektiğini biçebilmenin ya da karşılığını bulabilmenin her zamankinden daha da zorlaştığı böylesi bir süreçte. Ancak ne kadar da yalıtılmaya çalışılırsa çalışılsın devrimci mücadelenin gerekliliği her geçen gün biraz daha kendisini hissettiriyor.

Bu anlamda en önemli örnek-

lerden biri de Devrimci Gençlik ve Devrimci Yol dergileridir. Devrimci Yol'un belki de daha da zor süreçler içerisinde karanlıklardan sıyrılarak kitlelerle buluşması bunun en somut ifadesiydi. Burada ayağı Türkiye toprağına basan ve sorunlara somut ve gerçekçi/gerçekleşebilir çözümler arayan tarzı belirleyiciydi. Bilindiği gibi öncesinde yayın hayatına başlayan Devrimci Gençlik dergisi ilk sayısından itibaren soyut bir teorik tartışmanın içine girmekten kaçınan bir tarzı benimsemişti. Devamında içinde yaşanan dönemdeki somut siyasal gelişmeler/olaylar ve bu olayların olası gelişme eğilimleri tartışılmış, bu gelişmeler karşısındaki doğru devrimci tavrın ne olduğu ortaya konmuştu. Gelişen siyasal pratiğin ortaya çıkardığı sonuçlar değerlendirilmiş, bu sonuçlardan, karşılaşılan sorunların çözümünde veri olarak yararlanılmıştı. Siyasal pratiğin dayattığı oranda devrimci hareketin temel teorik sorunları tartışılmaya açılmış, bu tartışmalarda geçmiş ve güncel deneyimlerin sonuçlarından yararlanılmıştı. Güncel gelişmeler henüz insanların belleğinde canlı iken üretilen alternatif, somut devrimci politikalar; kitleler tarafından daha kolaylıkla kavranılmaya başlanmış, devrimci çalışma alanları hızla genişlemeye başlamıştı. Devrimci hareket, kendi gelişiminin ön koşullarını da kendisi hazırlama çabasına girmişti. Devrimci Gençlik-Devrimci Yol düşüncesinin çok geniş kesimlerden kabul ve destek görmesinin en büyük nedeni, için-

de yaşanan döneme uygun somut politikalar üretebilmesi ve bunu hayata geçirmedeki kararlılığı olmuştu. Dolayısıyla Devrimci gençlik ve Devrimci Yol'un kitlelerle buluşması siyasal alanda önemli ölçüde etkisini hissettiren bir rol oynamıştı. Bu süreçte gerçekleştirilen alternatif politikalar ve pratik tavır alışlar, devrimci hareketi oluşturan birikimde önemli bir rol oynamıştı.

Devrimci Gençlik/Devrimci Yol militan ve kadrolarının neredeyse semt semt, sokak sokak, amfi amfi hatta köy köy dolaşarak siyasal çalışmalar örgütlemesi, devrimci hareketle kitleler arasında giderek organik bağlar oluşmasına imkan sağlamıştır. Dolayısıyla bu çalışmalar kısa sürede devrimci hareketin toplumun her alanında tanınmasına yol açmış, kurulan ilişkiler, politik yayınlar sayesinde diri tutulmuş ve neredeyse Anadolu'nun tamamında ulaşılmadık hiçbir yerin kalmaması sağlanmıştır. Ve süreç içerisinde Devrimci Yol dergisi'nin tirajı yüzbinlerle ifade edilir hale gelmiştir. Bu başarı esas itibarıyla hem devrimci politikanın hem de yaygın siyasal çalışmayla birlikte devrimci propaganda araçlarının doğru kullanılmasıyla yaratılmıştır.

Sonuç olarak;

Bu örneklerle kastedilen salt yayın faaliyetinin önemi değildir. Bu aracı doğru değerlendirebilmenin önemidir ve Lenin'in her kadro aynı zamanda bir yayın örgütleyicisidir vurgusunun kendisidir.

Bugün yaratılmaya çalışılan siyasal kuraklığında, bilinçlere vurulan pranganın parçalanmasının da yolu siyasal müdahalenin çapının yükseltilmesinden geçiyor. Bu ise teoride ve pratikte doğru konumlanmaktan geçer. Bunun için devrimcilerin ellerindeki araçlar ne kadar sınırlı olsa da mevcuttur ve hala işlevini korumaktadır. Yeter ki bu araçlar irade ve bilincin süzgecinden geçerek doğru bir şekilde değerlendirilebilsin.

TEK YOL DEVRİM

GÜNGÖR GENÇAY'I YİTİRDİK

Ali Kaya

Şair, yazar, yayıncı Güngör Gençay'ı 22 Nisan 2012'de yitirdik. Güngör Gençay, 24 Temmuz 1934'te doğmuştu. Yetmiş sekiz yıllık ömrünü emeğin, güzel günlerin, devrimin mücadelesi içinde geçirdi. Yaşamının son gününe değin en küçük bir yılgınlığa düşmeden kavgasını sürdürdü.

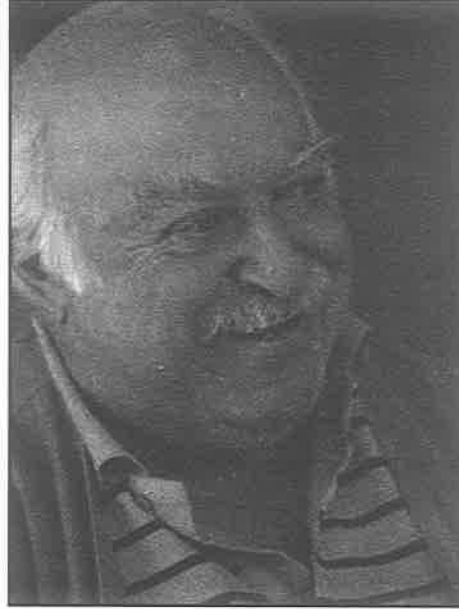
Güngör Gençay; şair, yazar ve yayıncı olmasının yanında bir mücadele adamıydı. Onun şair ve yazar kişiliği, edebiyat tarihi açısından incelenip değerlendirilecektir. Yaşarken onu hazırladıkları antolojilerin kıyasına köşesine sıkıştıranları, zamanın şaşmaz ölçütü utandıracaktır. Yaşamı boyunca verdiği emek ve özgürlük savaşımı ise devrimcilerin mücadelesinde yaşayacaktır.

Güngör Gençay'ın iki önemli yönü vardı: Belli 'ilke'lere bağlılığı ve gençlerin önünü açması...

Güngör Gençay, ömrü boyunca devrimci ilkelerden sapmadı. Görece rahat günlerde, ortalıkta at oynatan 'aydın'ların her darbe sonrası sanki bir hazine bulmuşçasına kendi 'iç'lerine gömüldükleri karanlık günlerde o, sosyalist gerçekçi edebiyat ilkelerine daha sıkı sarıldı. Gerek kişisel ilişkilerinde gerek devrimci mücadelesinde küçük çıkarlarını hiçbir zaman ön plana çıkarmadı. Her zaman bir sıra neferi hassasiyetiyle içinde bulunduğu her ortamda iyi, güzel ne varsa çıkartmaya çalıştı. Gün geldi, yaşadığı semt olan, Galata'nın korunması için örgütlenmenin ön safında yer aldı. Gün geldi bir siyasal partinin kuruluşu için öneri getirildiğinde hiç duraksamadan kabul etti. Gün geldi üyesi olduğu yazarlar sendikasına omuz verdi. O güne değin atıl durumda olan sendikanın yayın organını düzene soktu. Dergi balyalarını sırtında taşıdı. Paketleri

yüklenip tek tek abonelere taşıdı. Güngör Gençay yönetimden ayrıldıktan sonra dergi çıkarılamadı. Bu da onun özverisinin kanıtıdır.

Güngör Gençay'ın ikinci yönü, gençlere güvenmesi ve onların yolunu açmasıydı. Sahibi olduğu Gerçek Sanat dergisini ve yayınlarını bir okul gibi yönetti. Bugün edebiyat alanında isim yapmış bir çok sanatçının ilk kitaplarını büyük özverilerle bastı. Onlara yol gösterdi. Genç sanatçılar, Güngör Gençay'ın boğaza bakan Galata'daki yayınevinde bir yandan değerli edebiyatçıların katıldığı söyleşileri izler bir yandan da emekçilerin mücadelesine katılabilmenin olanaklarını bulurdu.

Nerede bir emek hareketi varsa, Güngör Gençay oradaydı. Maden işçileri yollara düşmüşse, Güngör Gençay'ı Zonguldak'ta görürdünüz; 1 Mayıs'da kortejin en önündeydi, TEKEL işçilerine Ankara'da omuz verirdi.

Güngör Gençay bu çalışmalarını sırasında bir çok kez yargılandı, çeşitli cezalara çarptırıldı. Ancak o doğru bildiği yoldan ayrılmadı. Devrimci müzik toplulukları onun şiirlerini besteledi. Onlarca dergiye

yazılar yazdı. Hiç birinden bir kuruş almadı. Aksine kısıtlı olanakları ile Anadolunun çeşitli yerlerinde yayımlanan yerel dergilere katkı sağladı. Nerede bir söyleşi, panel, konferans olsa işini gücünü bırakıp koştı. Devrimci Gençler bir talepte bulununca yanlarında oldu. Üç beş şiir öykü yazıp herkese yukarıdan bakarak, ortalıkta dolaşanların aksine, bir devrimcinin nasıl bir sıra neferi olması gerektiğini hepimize yaşantısıyla gösterdi.

Güngör Gençay, Denizlerin acısını yüreğinde duydu, onların şiirlerini yazdı. Mahir Çayan ve arkadaşlarına:

*On'lar ki kaleimde, türküde
sazdaydılar*

*Bitiş hüznünü bir yangının
Birbirlerinin gözleriyle soludular.*

*On'lar ki adlarıydılar açık havaların
Güneşli günlerin
Gülleri ateşlerin üstünden
Geleceğe taşıdılar.*

(Kuşatılmış Günler, 1988)

Diye seslendi bizde onu unutmayacağız...

*Kavgasız taşındıkça buğday ekmeğe
Emekçiler yaptıkça aydınlık
günlerin mimarlığını
Döndükçe volanları makinelerin
Emek ürettikçe/değişip dönüştükçe
Yürüdükçe yeni bir dünyayı
kurmaya doğru
Ben ölmeyeceğim.*

(Yaşam Umuda Duyarlı, 2000)

Güngör Gençay elbette ölmeyecek! Devrimcilerin yüreklerinde, bilinçlerinde, kavgalarında sonsuza dek yaşayacak...

KESİNTİLİ EĞİTİM HALKIN DEĞİL YENİDEN ŞEKİLLENDİRİLEN DEVLETİN VE SERMAYENİN İHTİYACIDIR

Egemenler tarih boyunca kirli amaçlarına ulaşabilmek için karanlık ortamları tercih etmiştir. Sömürü ve talanı ancak karanlık ortamlarda gizleme şansları vardır. Bu şansı yakalamak için de devlet eliyle bilimin önüne engeller konulmuştur.

Siyasal iktidar, ülkemizde yeni bir karanlık projenin peşindedir. 4+4+4 biçiminde ifade edilen yeni yasa tasarısı ile kızlar evlere kapatılmak, çocuklar ucuz iş gücü olarak piyasaya sunulmak isteniyor. Toplum tepeden tırnağa gericileştirilmek, dinsel bağnazlığın çukuru-na itilmek isteniyor. Peki, bu hazırlık yalnızca iktidarın tutuculuğu ile mi ilintilidir? Yoksa ekonomik ve siyasi gelişmelerin bir sonucu mudur? Şimdi kısaca, egemenlerin neden bu değişikliğe ihtiyaç duyduğuna bakalım.

Günümüz Türkiye'sindeki sermaye içi hareketler ve emperyalizmin çıkarları, devleti de toplumu da yeniden şekillendirme ihtiyacını doğurmuştur. Öyle ki "Emperyalizmin ılımlı İslam projesine, AKP'nin iktidarını korumasına ve sermayenin de ucuz iş gücü ihtiyacına cevap olacak bir çözüm nedir" diye sorulsa, buna verilecek en kestirme yanıt "4+4 yasa teklifi" olurdu. Emperyalizmin Ortadoğu ve Afrika'da girmiş olduğu sıkıntılı durumdan çıkabilmesi, Türkiye'yi daha etkin kullanmasını gerektiriyor. Bunun için ise Türkiye'nin ılımlı İslam rolünü iyi oynaması gerekmektedir. Toplumun daha dindar hale getirilmesi yalnızca AKP'nin gericiliğinin

bir sonucu değil, aynı zamanda sistemin ihtiyacıdır. Elbette ki toplumu şekillendirmede birçok aracın içinde en etkilisinin eğitim olduğunu yine en iyi sistemin sahipleri bilmektedir.

AKP'nin hayata geçirdiği yıkım yasaları artık kendi oy tabanını rahatsız etmeye başladı. Taşeronlaştırma, güvencesiz çalışma, GSS vb. uygulamalar işsizliği ve yoksulluğu artırmaktadır. Halkın algısını ve tercihlerini yönetme konusunda, din üzerinden geliştirilen ataklar egemenleri rahatlatma amacını güdüyor. Bunlara ek olarak, emperyalizmin Türkiye'yi ucuz üretim üssü olarak devreye sokmak istediği de biliniyor artık. Mevcut ücretlerden daha ucuzu ancak çocuk emeği üzerinden sağlanabilirdi. İşte bu eğitim tasarısı, sermayeye bu olanağı da sunmaktadır. Kısacası bu proje ile toplum, biat eden uysal kitleler halinde sisteme ucuz iş gücü olarak hazırlanıyor.

Meclise sunulmak üzere olan bu yasa teklifinin politik bir mesele olarak görüldüğü o kadar açıktır ki konuyla ilgili Milli Eğitim Bakanlığı adeta devre dışı kalmıştır. Eğitim bilimlerinin evrensel doğruları dahi hiçe sayılarak hazırlanan yasa teklifi, her eleştiri karşısında yeniden değiştirilerek yamalı bohça halini almıştır. Kesintili eğitimi yoğun baskılar sonucu sekiz yıldan sonraya bırakan iktidar, aslında bunu şimdilik kaydıyla yapmıştır. İleride uygun koşulların oluşmasıyla zorunlu eğitim 4 yıl ile sınırlanacaktır biçiminde bir kehanette bulun-

biliriz.

Hazırlanan yasayla aslında eğitim tümüyle esnek hale getirilmektedir. Televizyon kanallarına çıkan hükümet sözcülerinin tamamı buna vurgu yapmaktadır. Hem program içeriği esnekleştiriliyor hem de çalışma yaşamı esnekleştiriliyor. Eğitim programının esnek hale getirilmesiyle çocuklar 10 yaşında meslek seçmeye zorlanıyor. Burada çocuğun ilgileri netleşmediği ve yetenekleri saptanamadığı için karar aileye bırakılmaktadır. Bu durum, *çocuk ailenin mülküdür* anlayışının da dışı vurumudur. Diğer yandan imam-hatip okulları ilköğretimin içine sokuluyor. Meslek lisesi programını seçen çocuklar ise sermayenin insafına terk edilecektir. Çünkü bu tasarıyla meslek liseleri, okul açan patronlara devredilerek öğrenci başına patronlara devletten para aktarılması planlanıyor. Belki de devlet eliyle yürütülecek tek meslek lisesi, imam-hatip liseleri olacaktır. Çünkü devlet, kendi dinini yaratıyor.

Eğitimin esnekleştirilmesi aslında bu kadarla da sınırlı değil. Bu güne kadar, *"devlet okullarında ilköğretim zorunlu ve parasızdır"* ibaresi vardı ancak şimdi hazırlanan yasa tasarısında bu kural sessizce kaldırılmaktadır. Yani eğitimin tüm kademeleri piyasaya açılmaktadır. Yeri gelmişken, okullarda her öğrenciye bilgisayar verilmesi de devletin sorumluluk üstlenerek kaynak ayırması olarak değil, devlet bütçesinden yandaş sermayeye kaynak aktarması olarak anlaşılma-

lıdır. Çünkü bu uygulama da tıpkı TOKİ'de olduğu gibi ihale dışı tutulmaktadır.

Eğitimin kademelere ayrıştırılmasının bir diğer sonucu da dersanelerin artacak olmasıdır. Bu sistemle öğrenciler, on yaşında alan seçmeye zorlanmaktadır. Bu nedenle istediği bir alana girebilmek için belki de yedi yaşından itibaren dersanelere gitmek zorunda kalacaklardır.

Eğitimdeki bu yapısal değişikliklerin bu kadar aceleye getirilmesinin esaslı sebepleri vardır. Ama sanırız en önemlisi, Anayasa değişikliğinden önce çıkartılarak zemin hazırlanmasıdır. Bir anayasa maddesi olan parasız eğitim hakkı böylelikle önceden rafa kaldırılmış olacaktır.

Egemen sınıfların mevcut durumdan daha geri bir durumu ifade eden bu atağı karşısında muhalefet ne yapmalıdır? Bugüne kadar birçok konuda olduğu gibi burada da itiraz etme alışkanlığının ötesine geçilemediği görülmektedir. Tüm saldırı yasalarında olduğu gibi itiraz ederken mevcudu savunma aç-

mazına düşülmektedir. Oysa en etkili muhalefet alternatif programlar eşliğinde alana çıkmakla mümkündür.

Demokratik bir eğitim programının çerçevesini tarif edebilmek bile gerici eğitime karşı koyuşları daha anlamlı kılacaktır. Eğitimin tüm kademelerinin parasız olması, halktan toplanan vergilerin karşılığı olarak tanımlanmalıdır. Okul öncesi eğitimden başlayarak orta öğretimin sonuna kadar kesintisiz olmalıdır. Ülkemizde *ilköğretim* olarak adlandırılan 8 yıllık eğitim birçok ülkede *temel eğitim* diye adlandırılır. Temel eğitim, hem kavramsal olarak hem de içerik olarak daha doğrudur. Çünkü bu eğitim döneminde öğrencilere bilgi aktarımı değil, temel ve ortak beceriler kazandırılmalıdır. Ve kesinlikle elemeci, etiketleyici sınavlar yerine yetenekleri açığa çıkartacak uygulamalara yer verilmelidir.

Kesintili eğitim tasarısına dönecek olursak, bu tasarı tümüyle gerici ve emek düşmanı bir tasarıdır. O nedenle öğrencisiyle velisiyle tüm emekçiler ortak bir tepki örgütleye-

rek iktidarı geri adım atmaya zorlamalıdır. Burada en önemli görev elbette ki öğretmenlere düşmektedir. Her şeyden önce, işin öznesi olmalarına rağmen iradelerinin hiçe sayılmasına karşı çıkmaları gerekir. AKP milletvekillerinin hazırladıkları programa uymak zorunda olmadıklarını, söz ve karar sahibi olduklarını göstermelidirler. Aslında öğretmenler bu alanın tam da orta yerinde duruyorlar. Hem öğrencilerini hem de velilerini ortak paydada buluşturma şansına sahiptirler.

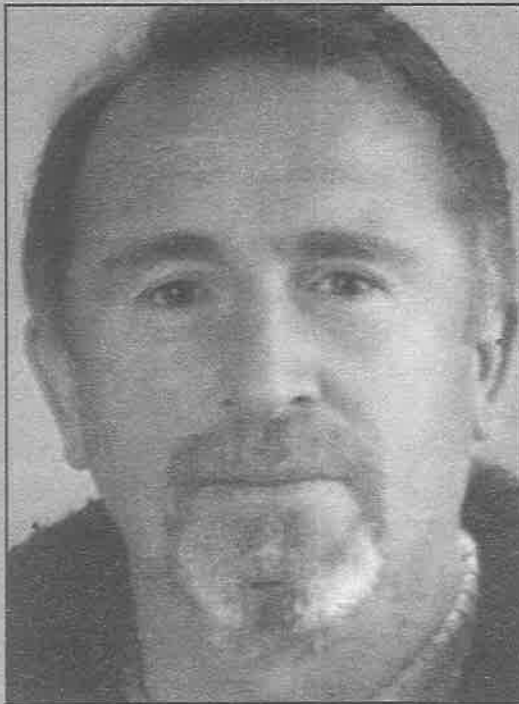
Burada gelecekleri karartılan kesimlerin başında gençlik gelmektedir. Gençlik, enerjisini ve coşkusunu asıl bu günlerde göstermelidir. Devrimci Gençlik, İngiltere, Fransa, Almanya, Yunanistan, Şili gençliğine Türkiye'den selam gönderecek güce ve birikime sahip olduğunu göstermelidir.

24 MART 2012

DEVİRİMCİ HAREKET

Yasa geçmiş olmasına rağmen taşıdığı önem nedeniyle yayımlıyoruz .

Metin Lokumcu'yu Katledilişinin 1. Yılında Saygıyla Anıyoruz!

*Sanılmasın ki "HESAP SORACAĞIZ!" haykırışımız,
Bir anlık öfkemizin dışavurumudur.
Sanılmasın ki, gidenlerimizin çokluğu,
Bir kanıksamaya döner yüreğimizde.*

*Bizde gidenler, kilim misali örer,
acıyı da, sevinci de.*

*Bundandır, asla çözülmez YOL'culuğumuzun ilmekleri.
METİN, bir ilmek daha attı YOL'culuğa.*

Son anlarında yine en öndeydi.

Slogan atarken hep onsekizindeydi.

Dinleyin şimdi HOPA'nın özgür derelerinde

METİN'in çağıldayan sesini.

Siz de dinleyin ey zulmün ve insandırlılığın mimarları!

Ey, faşizmin kuklaları

Ey, doğanın bile taşımaktan utandığı insan artıkları

Bugün değilse de bir gün mutlaka

Yıldızyumruklu hafızanın hesap sorma ısrarıyla tanışacaksınız!

1 MAYIS'TA ALANLARDAYIZ DEVRİMCİ YOL'DAYIZ!

Halkımız;

İşçilerin, emekçilerin ve yaşamı emeğiyle var edenlerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta yine alanlardayız.

İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü, ekonomik krizin tüm yükünün biz işçi ve emekçilerin sırtına yıkıldığı, asgari ücretin bir 'kader' olarak dayatıldığı bu düzende hiçbirimiz için insanca bir yaşam mümkün değil. Bu yüzden bu ülkenin işçi ve emekçileri olarak 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Taşeronlaştırmanın, esnek çalışmanın her gün onlarca işçi kardeşimizin canını almasına daha fazla katlanmayacağız. Patronların, egemenlerin daha fazla kar etmesi uğruna, ülkemizde hergün onlarca emekçi katlediliyor. 'İş kazası' denen cinayetlere daha fazla sessiz kalmayacağız. Son olarak Esenyurt'ta 11 işçi kardeşimiz bir inşaat şantiyesinde kaldıkları çadırda diri diri yakılarak öldürüldüler. İşçilerin kanı üzerine kurulmuş bu düzene karşı öfkemizi haykırmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Yakıtta, gübrede, tohumla yapılan zamların yanında ithal ürünler ile de ülkemiz tarımı ve çiftçisi yok edilmeye çalışılıyor. Devlet, bir yandan tarıma verilen desteği/teşviği keserken diğer yandan ise köylü, bankaların ve tefecilerin insafına terk ediliyor. Çiftçinin toprağı, verilen krediler karşılığında ipotek altına alınıyor. Üretim yapması neredeyse imkansız hale getirilen köylünün toprağı elinden alınırken, böylelikle ülkemizin tarımsal üretimi bitirilmiş oluyor. Köylünün emeğinin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesine ve tarımın bitirilmesine karşı 1 Mayıs'ta alanlardayız!

4+4+4 yasası ve diğer gerici uygulamalarla eğitim sistemi bir bütün halinde paralı hale getiriliyor.

İşbirlikçi AKP hükümetinin 'reform' diye yansıttığı bu düzenleme halk çocuklarının eğitim hakkına yapılmış bir saldırıdır. Bu yasa ile birlikte, artık eğitim ana okulu seviyesinden itibaren paralı hale gelecek, kız çocuklarının okullaşma oranı düşecek, çocuk yaşta evlendirme ve çocuk işçiliği artacak ve eğitim daha gerici/niteliksiz hale gelecektir. Parasız, bilimsel, özerk ve anadilde eğitim hakkının halkın en temel hakkımız olduğunu haykırmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Hergün erkek egemen sistem tarafından aşağılanan, tacize-tecavüze uğrayan, ucuz emek gücü olarak sömürülen, 'töre' kılıfı ile katledilen kadınların yaşam hakkını savunmak ve gerçek kurtuluşun kadın-erkek el ele mücadelede olduğunu haykırmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Hidroelektrik santralleri ile derelerimizin/suyumuzun gasp edilip ticarileştirilmesine, 2B yasası ile ormanlarımızın talan edilip tekellere peşkeş çekilmesine, nükleer santrallerle halkın sağlığının ve can güvenliğinin ipotek altına alınmasına karşı, doğamıza, yurdumuza sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Emperyalizmin çıkarları uğruna kardeş halklara yapılan saldırılarda/işgallerde ülkemizin üs ve jandarma olarak kullanılmasına izin vermeyeceğiz. Son olarak Malatya-Kürecik'te kurulan, başta ABD olmak üzere diğer emperyalist devletlerin Ortadoğu'daki savaş ve işgal politikalarının bir parçası olan Radar Üssü ve ülkemizdeki tüm emperyalist üslerin kapatılmasını haykırmak için alanlarda olacağız! Emperyalizmin bulunduğu tüm coğrafyalarda işgal, kan ve katliam olduğunu haykıracağız. Afganistan,

Pakistan, Irak, Libya ve şimdi de hedef tahtasına konan Suriye halklarının 'demokrasi' maskesi altında emperyalist bombaların altında katledilmesine sessiz kalmadık/kalmayacağız. Emperyalist ABD, AB ve onların ülkemizdeki işbirlikçisi AKP hükümetinin kardeş halklara yönelik hazırladıkları saldırı senaryolarını bozmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız!

Açılım, demokrasi gibi aldatmacalarla kimliği yok sayılan, işkencelerden geçirilen, biner biner hapisanelere atılan, anadilleri yasaklanan, katliamlara uğrayan Kürt halkının yalnız olmadığını haykıracak, faşizme karşı mücadelenin ezilen tüm halk kesimlerinin ortak mücadelesi ile zafere ulaşacağını bir kez daha seslendireceğiz.

Sivas Katliamı Davası'nın düşürülerek gericiliğin ödüllendirilmesine, alevi halkımızın kimliğinin yok sayılmasına, gazetecilere, akademisyenlere, sanatçılara, aydınlara ve muhalif tüm kesimlere yönelik saldırılara sessiz kalmayacağız, mücadele edeceğiz!

İşçilerin, emekçilerin kısacası üretkenlerin yöneten olduğu bir ülkeyi yaratmak zor değil. Unutmayalım ki egemenler bir avuç biz ise milyonlarız. Egemenlere karşı halkın örgütlü gücünü daha da büyütme için 1 Mayıs'ta Alanlardayız, Devrimci Yol'dayız!

**1 MAYIS KAVGAYI
GÖZEALABİLENLERİN
GÜNÜDÜR!
ÜRETEN BİZİZ YÖNETEN DE
BİZ OLACAĞIZ!
YAŞASIN 1 MAYIS!**

DEVRİMCİ HAREKET

ADANA DEVRİMCİ HAREKET'TEN MERHABA

1 Mayıs 2012 Anadolu toprakları üstünde yıldızlı yumruk sevdalılarını tekrar bir araya getirdi. Bu, yürekli çalışmaların ve iradeli dik duruşuların zaferidir. Bir süre önce "bir avuç insanlar, bundan hiç bir şey çıkmaz" diyen uzun kulelerden bakanlar, belki de artık kulelerden inme zamanı gelmiştir. Anadolu toprakları emperyalist ülkeler ve çok uluslu şirketler tarafından hızla sömürülmekte, icra daireleri 20 milyon civarında banka kredi kartı mağdurları ile dolu. İnsanlar yoksullaştırılarak asgari ücretle çalıştırılmakta o da şanslıysa eğer, ya da AVM'lerde karın tokluğuna lise ve üniversiteli gençler çalıştırılmakta. İnsanlar bedenlerini satmakta, aile içi şiddet ve cinayetler her gün artmakta, televizyonlar da bu kötü gidişten pirim yapmaktalar. İnsanların çektiği acılardan faydalanarak iki acı arası reklam almaktalar. Bu türden durumlar

daha da çoğaltılabilir. Şimdi tam zamanı yollara düşüp insanlarla kucaklaşmanın tam zamanı. İşçiler, köylüler, işsizler, gençler, memurlar, sokaklarda barınan kimsesizler, artık korkmayın yalnız değilsiniz, hep birlikte elele verip ülkenin tüm alanlarında yeniden yumruk olacağız. Bizleri yoksullaştıran, kimsesizleştiren, kimliklerimizi yok edenlere karşı yeni doğacak günlerin sahibi bizleriz diye haykıracağız. Bu topraklar nice hainler gördü. Ama onlardan fazla nice de yiğitler gördü. Mahir'di, Hüseyin'di, Ulaş'tı... Hıdır'dı, İlyas'tı, Özenç'ti isimleri... Şimdi alanlara taşları kırmakta ustalaşan nice yiğitler geliyor, her şey bitti diyenler, başka ülkelerden proje üreten, insanları kapalı duvarlar arasında tüketenler, artık alanlarda yumrukları sıkılı olanlar var. Çoğaldıkça devrimciler, azalır oportunistler ve revizyonistler. Artık bir yerlerden

başlamanın zamanı. Dünya üzerinde emperyalizm sürekli sömürsünü ve saldırganlığını artırarak, acımasızca katliamlar yaparak her türden canlıyı, doğayı yok etmekte, Ortadoğu ve Asya ülkelerinde sömürü aygıtlarını çalıştırarak binlerce insanı katletmektedir. Bu düzen değişmeli. Bize unutturulmaya çalışılan devrimci değerleri kuşanarak insani enerjiyi damarlarımızda yeniden dolaştırmalıyız. Çukurova'dan kucak dolusu selamlar.

**EMPERYALİZME,
OLİGARŞİYE,
GERİCİLİĞE,
FAŞİZME KARŞI TEK YOL
DEVİRİM**

YILDIZ YUMRUKLU BAYRAK YUKARI DAHA YUKARI!..

Devrimcilik, devrimin bir bireyin hayatında temel belirleyen olmasıdır. Devrimin hayatın temel önceliği olması ise örgütlü yapının ihtiyaçlarının kişinin hayatında öncelikler sıralamasında birincil planda yer alması demektir. Bir siyasal yapı hayata böyle bakan insanların varlığı oranında ileriye doğru adım atar, gelişir.

Öte yandan devrimin temel öncelik olması kişisel hayatın bencillik, bireycilik gibi zehirli etmenlerden kurtulması demektir. Ki bu anlamda devrimcileşme oranında mutsuzluk yaratıcı faktörlerin dışlanması, mutlanma sebeplerinin ise artması mümkün olacaktır.

Yurtdışının kişiyi bencillik, bireycilik içine sokma, paraya, mala-mülke temel değer verme, aileye kadar daralmış bir hayat sürme açısından ne kadar "elverişli" koşullar yarattığını biliyoruz. Böyle bir hayatı yaşayanların kişisel, ailesel mutluluğun yanından bile geçemediğini, tersine çoğunlukla alkol, kumar vb. kötü alışkanlıkların pençesine düştüğünü de biliyoruz.

Devrimcilikten sözümona beraberinde getireceği "yükler"den uzak durmak için kaçanlar, ya da "miş gibi" yapanlar gerçekte bir bataklıkta içine girerler. Kendilerini kirli bir havayı solumaya, ikiyüzlü, sahtekar ilişkiler içinde ömür törpülemeye mahkum ederler. O saatten sonra yapılan aslında hayatı biraz daha çekilir kılabilmek için debelenmektir. Bu, kokmuş, berbat bir yemeğin değişik soslarla güzelleştirilmeye çalışılmasına benzer. Beyhude bir çabadır yani. Ağza alınan her lokma, biraz çiğnendikten sonra o alttaki berbat tadı hissettirir. Bu duruma ilişkin olası en iyi senaryo bir süre sonra ağzın bu berbat tada alışması ve onu yadırgamaz hale gelmesi olabilir ancak.

Tad alma duyusu kadar koku alma duyusu da köreleceği için kişi çürük kokular yayarken kendi kokusunu alamaz noktaya gelir. Kapitalizmin bireyi bin türlü olumsuzluk içine sokan yanlarıyla, kökleşmiş halde varolduğu yurtdışı ortamlarında çürümenin yaygın olması böyle bir sonuç yaratır. Sarımsaklı yemek yiyenlerin birbirlerinin kokusunu problem etmemesine benzer bir durumdur bu. Ötesi herkes sarımsak kokarsa benim ağız kokum açığa çıkmaz düşüncesiyle sarımsak yemeye teşvik edilir, zorlanır insanlar. Sonunda ortaya çıkan "körler sağırlar birbirini ağırlar" durumudur. Az oksijenli hayat, insan biyolojisine bir tür evrim geçirir ve bataklık ortamında yaşamaya alışmış bi-

reyler çıkar ortaya.

Evet abarttığımız sanılmasın devrimcilik dışındaki her türlü tercihin varacağı yer öyle ya da böyle burasıdır. Etrafımıza, yoldan çıkmış eski arkadaşlarımızın hayatına baktığımızda bu durumu kolayca tespit edebiliriz.

Örgütlü hareketin varetmiş olduğu güzellikler, devrimci değerlerin yaşadığı/yaşatıldığı mekan ve zamanlar çoğaldıkça içine girilen bu olumsuz tablonun çirkinliği daha net anlaşılır hale gelir. Varolduğumuz alanlarda yarattığımız ilişkilerin bize söylediği hep bu olmaktır. "Sizler yokken içinde debelendiğimiz hayatın değersizliğini şimdi daha iyi görüyoruz" şeklinde yorumlarla ne sık karşılaşıyoruz. Kolektif, dayanışma ve paylaşmaya dayalı bir hayatın güzelliği, doyurucu niteliği başka bir şeye ihtiyaç göstermeyen bir örgütleyiciliğe sahip neredeyse. Bu noktada hızla örgütlenmeli, örgütlü mekânlar ve zamanları çoğaltmalıyız.

Devrimci hareketimiz zemininde yarattığımız ilişkiler belirli bir olgunluğa ulaşmış durumda. Avrupa'nın ve yurtdışının başka belirli alanlarında kalıcı, oturmuş ilişkilere sahip olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Elde ettiğimiz/edeceğimiz yeni enerjiyi kanalize edebileceğimiz çok sayıda mevziiimiz var artık. Sahip olduğumuz güç ve olanaklar

giderek genişliyor. Bizi ileri taşıyacak taşıyıcı kadrolara sahibiz. Ve emek verdiğimiz oranda karşılık yarattığımızı, bu anlamda son derece verimli bir toprak üzerinde olduğumuzu da biliyoruz. Tecrübelerimiz; istikrarlı, direngen bir çabanın nasıl sonuç yaratıcı olduğunu gösterdi bir kez daha. Diğer yandan kitle çalışmasının imkanları geçmişle kıyaslanmayacak derecede artmış durumda. Girişte saydığımız bireysel çıkışsızlık, mutsuzluk hali

yanında toplumsal koşullar da hızla örgütlü harekete dönüşüm ihtiyacı artırıyor. **Kapitalist kriz bağrında giderek derinleşen göçmen düşmanlığı ve ırkçılığa karşı koruma ihtiyacı da örgütlülükleri önemli bir alternatif olarak gündeme getiriyor.**

Sonuç olarak örgütlülüğümüzü geliştirmek, ileri adımlar atmak için son derece elverişli koşullar içindeyiz. Ve süreç her açıdan bizi göreve çağırıyor. Bu onurlu görevi yerine getirecek ve yıldız yumruklu bayrağımızı daha yukarılara taşıyacağız.

İZMİR DEVRİMCİ HAREKET'TEN KIZILDERE ANMASI

THKP/C ve THKO önder militanlarının Kızılder'e'de katledilmesinin 40. yılında Devrimci Hareket, İzmir ilinde, "KIZILDERE; DÜN DEĞİL, BUGÜN VE YARINDIR" adlı bir panel ile Kızılder'e'nin son olmadığını aksine düşen her yoldaşın bire bin vererek çoğaldığını, mücadelenin de savaşın da sürdüğünü haykırdı. Program; açılış konuşması ve devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Sinevizyon gösterisinde "Dünden Bugüne Biriktirdiklerimiz" isimli belgesel nitelikli sinevizyon izlenirken, şiir dinletisinde Cahit Akçam'ın Mahirim adlı şiiri okundu. Panel programında ise THKP/C'nin boy verdiği sürecin niteliği ile başlayıp Kızılder'e direnişine kadar olan mücadelenin seyri ve Kızılder'e'deki fiziki yenilgiden sonra Kızılder'e'nin Türkiye

Devrimci Hareketi'ne ideolojik ve örgütsel olarak kattıkları konuşuldu. Yoğun katılımın sağlandığı etkinlik, kapanış konuşması ardından "KIZILDERE SON DEĞİL, SAVAŞ SÜRÜYOR" sloganları ile sona erdi.

AÇILIŞ KONUŞMASI

Dostlar, yoldaşlar

Hepimizin boğazında düğümü, aklında soruları, yüreğinde tamiri eksik kalmış kırıklıkları, içimizde yol yapmış, silinmesi olanaksız acıları vardır. Bu acıları ozanın dediği gibi belki bal da eyleyemiyoruz; ama kavgamızın kamçılıyıcı sebebi, devrimcilikte ısrarın nedeni, onurluluk ölçütü kılabiliriz. Kavgada şehit düşen yoldaşlarımıza karşı görevlerimizin eksiksiz yerine getirilmesi, bu konuda sorumlulukları-

mızın öncelikli olanıdır.

Dostlar yoldaşlar

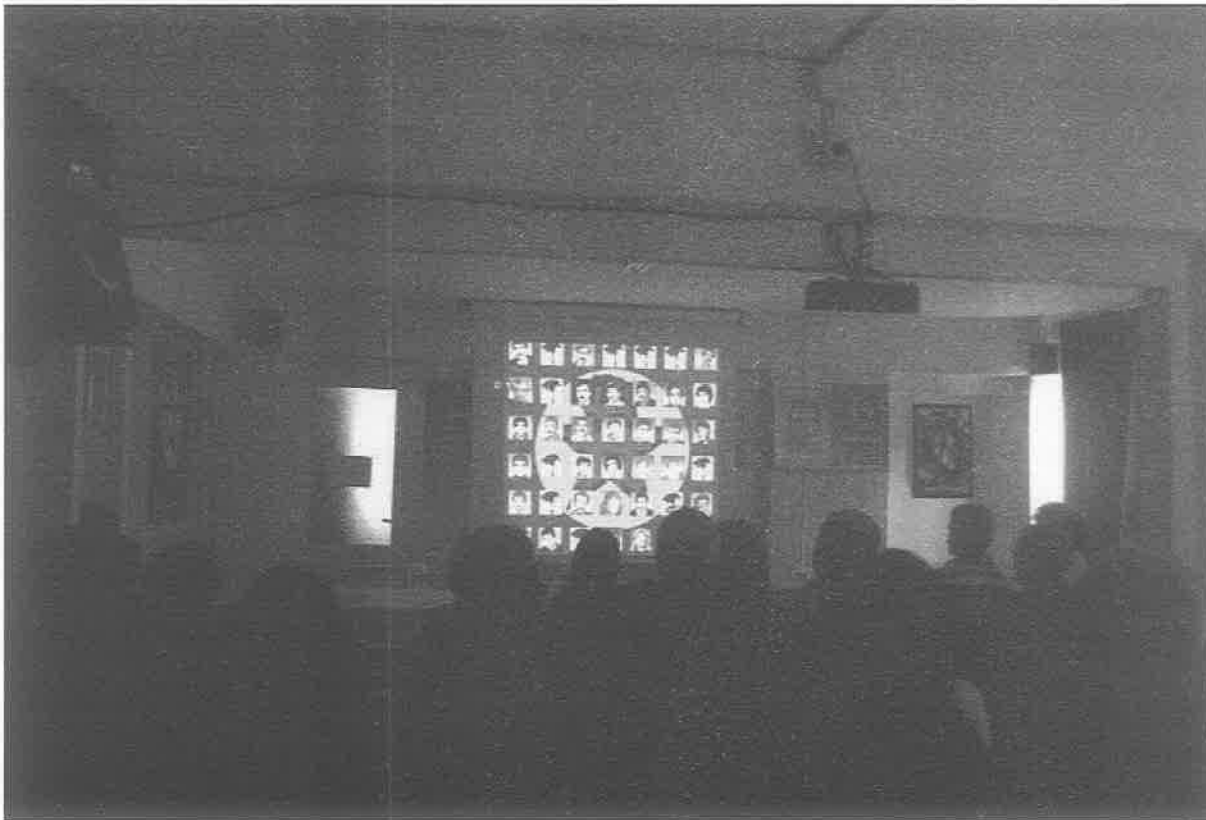
Tarihin sonu, ideolojilerin sonu safsatalarına ve sınıf uzlaşması zemininde devrimci değerleri tüketme yarışına girmiş eski yol arkadaşlarımızın tüm gayretlerine rağmen sınıflar mücadelesinin üzerini örtmek, gerçekliği yok saymak mümkün olmuyor. Yaşam da kavga da devam ediyor.

İnsanın bugün nerede durduğu, geçmişi nasıl algıladığının da aynasıdır.

Bilinir ki unutmak ihanettir. Unutmamak ise mahkemelerde 'İade-i İtibar' kararları aldırarak veya yıldönümlerinde mezar ziyareti ve ölüm ilanlarıyla olmaz, bunlar yetmez. Bunlarla yetiniliyorsa yasak savuluyor demektir. Kişi, uğruna bedel ödediği değerler, ayakta kalan yoldaşları tarafından yaşatıldığı oranda yaşıyor demektir.

1972 baharında doğanın tüm dokularında hareket hızlanmış ve yenilenmenin / canlanmanın belirtileri bütün bir coğrafyayı kaplamışken; Kızılder'e'ye düşen on tohum, görülmemiş bir başka baharın haberini veriyordu.

Kızılder'e, THKP/C hareketinin yenildiği, önder kadrolarının katledildiği, örgütlü yapısının dağıldığı yerdir. Aynı Kızılder'e, yenilginin de bittiği yer olmuştur. Kızılder'e bir son değil, bir

başlangıçtır. Orada ekilenler daha sonra Türkiye'nin dört bir yanında biçilmiştir. Dağlarda gerilla kıyafetleriyle MAHİR'i; fabrikada şaltere uzanan ellerde KAZIM'ı; okullarda, direnişin ön saflarında CİHAN'ı; varoşlarda SAFFET'i gördük. Halk düşmanlarının Kızılder'e kazandığı sadece bir çatışmadır.

Sınıflar mücadelesinde ezenlerin nihai zafer koşulu yoktur. Bu nedenle sık sık geçici veya sahte zaferlere ihtiyaç duyarlar. Kızılder'e gerçekte sahte bir zafer, çok kısa bir

sürede düşmanın elinde patlayacak olan bir bomba, devrimci bir mayalanmanın yayılma noktası, Türkiye Halkları açısından ise kazanılmış bir gelecek müjdesi, özgürlüğün güvencesi olmuştur.

Salt bir çatışmaya veya devletin bir katliamına indirgenmiş olan Kızılder'e THKP/C gerçekliğinden koparılmış bir Kızılder'e'dir. THKP/C anlaşılmadığı sürece, Kızılder'e'nin anlaşılması mümkün değildir. Tarihsel misyonu ve koşullara kendini kabul ettiren niteliği ile THKP-C;

ülke sathına yayılan ölü toprağı parçalayıp çıkan devrimci bir tohumdur. Her saldırıya uğradığında, toprağa dökülen tanelerin hiçbirisi boşa gitmemiş, yeni filizlerin ve meyvelerin sebebi olmuştur.

Unutmayacak ve unutturmayacağız. Yitirdiklerimizi, onlara yaradır bir kimlik ve mücadele çizgisiyle yaşatacağız. Dayatmaları reddettik, reddetmeye devam edecek ve kendi geleceğimizin kavgasını vereceğiz.

KIZILDERE SON DEĞİL SAVAŞ SÜRÜYOR!

Kızılder'e Türkiye devrimci hareketi tarihinde emperyalizme karşı başkaldırının simgesi aynı zamanda da eşine az rastlanır bir devrimci dayanışma örneğidir. Bu nedenle aradan geçen 40 yıla rağmen sol yapılar Kızılder'e'yi devrimci dayanışma ruhuyla andıklarını dostada düşmana da göstermek için 30 Mart 2012 Cuma akşamı Galatasaray Lisesi önünde toplanıp Taksim meydanına yürüyerek bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Devrimci Hareket'inde örgütleyicileri içinde yer aldığı açıklamada "Kızılder'e Son Değil Savaş Sürüyor", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kızılder'e Şehitleri Ölümsüzdür", "Mahir İbo Deniz Sürüyor Sürecek Mücadelemiz! gibi sloganlar atıldı.

Basın açıklamasında şunlar dile getirildi:

KIZILDERE, EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELENİN VE SİPER YOLDAŞLIĞININ YÜKSELTİLDİĞİ GÜNDÜR!

Kızılder'e, emperyalizme karşı işçi-emekçi halklarımızın direniş bayrağının yükseltildiği gündür. Kızılder'e'de katledilen devrimciler yok edilememiş; kendilerinden sonraki kuşakların da yolunu aydınlatacak olan devrim ve sosyalizm meşalesini tutuşturmuşlardır. Onların

yaktığı bu meşale, bugün halen yolumuzu aydınlatmaktadır.

Bundan tam 40 yıl önce, 30 Mart 1972'de, Kızılder'e'de, on devrimci, devlet tarafından katledildi. Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özdoğru, Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarını engellemek amacıyla, NATO'ya bağlı Ünye Radar Üssü'nden, İngiliz emperyalizminin üç askerini kaçırdılar. On'lar bu yola çıkarken canlarını Deniz, Yusuf ve Hüseyin için ortaya koydular. Bu yüzden Kızılder'e, devrimci dayanışmanın ve kardeşliğin, eşine az rastlanır örneklerinden biridir.

6 Mayıs 1972'de asılarak katledilen üç karanfilimiz; Deniz, Yusuf ve Hüseyin, darağacında devrimci birer anıta dönüşmüş ve son sözleriyle Marksizmin-Leninizmin ideolojisini yükseltmişler ve halkaların kardeşliğine vurgu yapmışlardır.

18 Mayıs 1973'te doksan gün süren işkenceler sonucu katledilen İbrahim Kaypakkaya, diünden bugüne direnmenin ne demek olduğunu hepimize öğretmiş; düşmanın zindanda da yenilebileceğini gösterirken, işçi, köylü, emekçi halklarımızın yüreğinde hak ettiği yeri almıştır.

Sonuç olarak 1971'de açılan bu yol, yalnızca kahramanlık değil, asil olarak, yarattığı ve bugünümüze armağan ettiği devrimci kopuşla anıl-

malıdır. Bu kopuş sadece teorik bir çıkış değil, aynı zamanda devrimci pratikle de ortaya konan iktidar hedefli bir mücadelede anlamını bulur.

İşte Kızılder, böyle bir direniş kuşağının/geleneğinin, bizlerin bilincindeki en canlı örneklerinden biridir. Bizler, bugün burada omuz omuza duran devrimciler olarak Kızılder'den öğrenmeye devam ediyoruz/devam edeceğiz.

Emperyalistler ve onların işbirlikçi ve uşakları bilmelidir ki, birgün ülkemizdeki emperyalist tahakkümü mutlaka ortadan kaldıracacağız. Başta Malatya-Kürecik'te kurduğunuz ve Ortadoğu halklarına açık bir savaş ilanı olan "Radar Üssü'nüz olmak üzere, bütün saldırı araçlarınızı çöpe atacacağız. Bu yüzden, siz emperyalistler ve onların ülkemizdeki işbirlikçileri ve uşakları, 6. Filo'yu sakın unutmayın!

Kızılder'den Çorum'a, Maraş'tan Sivas'a değin, emekçi halklarımıza katliamdan başka hiçbir şeyi reva görmeyen dünün egemenleri ile bugünkülerin arasında öz itibariyle hiçbir fark yoktur. Devrimcileri, demokratları, yurtseverleri ve muhalif tüm kesimleri tutuklayan, hapisanelere koyan emperyalizm ve onun bugünkü maşası (ya da temsilcisi) AKP hükümeti, bu katliamcı geleneğin bugünkü versiyonudur. Sivas'ta 35 ca-

nımızı yakanlarla, o katilleri bugün 'aklayanlar', Uludere'de 35 Kürt köylüsünü bombalayarak katledenlerle, halklarımızın Newroz'unu kana bulanlar ve Kızılder'de yoldaşlarımızı katledenler aynı düzenin birbirini tamamlayan parçalarıdır.

Demokrasi makyajı altında, gericiğin mevcut tüm biçimlerini pervasızca uygulayan, yeni anayasa tiyatroları eşliğinde emekçilerin kazanılmış haklarını birer birer ellerinden alan, istikrar kandırmacasıyla bizleri işsiz ve aç bırakan bu düzenin, emekçi halklarımıza zulümden başka verebileceği hiçbir şey yoktur!

İşte bu yüzden, burada bulunan

devrimciler olarak diyoruz ki; tüm baskı ve katliamlara rağmen, bedeli her ne olursa olsun Mahir'ler, Deniz'ler ve İbrahim'ler gibi yaşayacak, onlar gibi mücadeleye devam edeceğiz. Devrim ve sosyalizm mücadelesini yükselteceğiz. Biz halkız, halkın katledilerek tükenmeyeceğini dosta da düşmana da göstereceğiz!

Çoşkulu geçen anma etkinliğini Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Emek Ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Kaldıraç, Proleter Devrimci Duruş birlikte organize etti. Ürün ve Köz Dergisi de anmaya destek verdi.

DÜNDEN BUGÜNE UZANAN SÜREÇTE TÜM 'DEHAK'LARIN NİTELİĞİ AYNIDIR YA DA FAŞİZM KOŞULLARINDA 'BARIŞ' MÜMKÜN DEĞİLDİR!

Uludere Katliamı sonrasında yaptığımız açıklamada, bu katliamın güncellenen faşizmin bugüne yansıyan ihtiyacı olduğunu, iddia edildiği gibi olayın bir istihbarat hatası ya da tesadüf olmadığını söylemiş ve faşizmin önümüzdeki süreçte çok daha açık biçimiyle halkların karşısına çıkacağını ifade etmiştik.

Geçen süre içerisinde hemen herkesin yakından takip ettiği üzere emperyalizm ve onun ülkemizdeki işbirlikçisi AKP hükümeti, yaşamın her alanında işçi-emekçilere, halklara yönelik saldırılarının dozunu arttırdı.

Hatırlanacağı gibi İstanbul'da, Taksim Meydanı'nda yapılan "Hocalı Mitingi" başlıklı faşist gösteride, Hrant Dink şahsında bu ülkenin tüm ilericilerine, yurtseverlerine, devrimci-demokratlarına, kısacası emekçi halkların emperyalizme karşı kurtuluşunun mücadelesini sahiplenenlere, en açık biçimiyle hedef tahtasındaki yerleri bir kez daha hatırlatılmış ve bu tehdit, devletin en 'güzide' bakanlarından olan İdris Naim Şahin tarafından, "Bu kanın hesabı yerde kalmayacak" biçiminde ifade edilmişti.

13 Mart 2012 günü Sivas Davası zamanaşımından düşürüldü. Bu hamleyle bir yandan yapılan katliama en yüksek perdeden destek verilirken, katillere olan gönül borcu ödenmiş ve de önümüzdeki süreçte yaşanabilecek benzer türden devlet menşeli 'vatandaş tepkileri'ne de vize çıkarılmış olmaktadır. AKP

bir taraftan, işbirlikçi karakterinin önümüzdeki süreçte çok daha fazla teşhir olmasından kaynaklanabilecek olan sıkıntıları, kendi tabanının moral-motivasyonunu yükselterek minimize etmek isterken bir taraftan da bizzat Tayyip Erdoğan'ın ağzından, "Vatana millete hayırlı olsun, bundan sonra herkese anladığı dilden konuşacağız" biçimindeki tehdidiyle gelecek günlerin tasvirini yapıyor.

4+4+4 olarak adlandırılan yeni düzenleme aracılığıyla eğitim sistemi bütünüyle sermayeye açılırken, çocuk işçiliği yaygınlaştırılmakta, eğitim baştan aşağıya dini referanslara göre şekillendirilmekte ve kız çocuklarının okula gitmesinin önünde engel olarak duran duvarlar yükseltilmektedir. Yasanın geçtiği aynı günlerde Esenyurt'ta, 11 işçi kardeşimiz çalıştıkları inşaat şantiyesinde yakılarak öldürüldü-

ler. Hemen hergün işçi-emekçilere karşı yeni yasalar çıkartılıp taşeronlaşma sayesinde iş yaşamı daha da güvencesiz hale getirilirken, tüm bu saldırıların sahipleri yaşanan cinayeti ekranlardan 'kader, vadeleri dolmuş' olarak utanmazca dillendirdiler.

Son olarak, başta Kürt halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının zulme karşı başkaldırı ve direniş günü olarak kutlanan, halkların tüm renkleriyle yüreklerindeki coşkuyu, beraberce yaktıkları ateşin etrafında büyüttükleri Newroz, devlet tarafından, tarih gerekçe gösterilerek fiilen yasaklandı ve halklara bir kez daha zulüm ve kan reva görüldü. Üstelik bu, "Newroz, gününde kutlandığı takdirde anlamlıdır, bu anlamlı güne gölge düşürmeye kimsenin hakkı yok" olarak ifade edilen en aymazca jargon eşliğinde gerçekleştirildi.

Newroz'un yasaklanması sonrasında halkın bu yasağa boyun eğmemesi, faşizmin gerçek yüzünün bir kez daha en açık biçimiyle görülmesine vesile oldu. Devlet, ülkenin her yerinde gerçekleştirilen Newroz kutlamalarına azgınca saldırdı. Yaşanan saldırılarda BDP Arnavutköy İlçe Yöneticisi Hacı Zengin, polis attığı gaz bombası ile katledildi. Diyarbakır'da alana, barikatları aşarak giren halkı engelleyemeyen devlet, çareyi helikopterden gaz bombası atmakta buldu.

Tüm bu yaşananlar egemenlerin sınıfsal refleks ve niteliklerinde en ufak bir değişiklik olmadığını göstermesi açısından öğreticidir. Aynı zamanda bu, önümüzdeki sürecin niteliğinin benzer biçimde şekilleneceğini de göstermektedir.

Bu bağlamda söylemek gerekirse, Newroz kutlamalarına yapılan saldırıda katledilen Hacı Zengin ile Artvin'de Metin Lokumcu'nun benzer biçimde öldürülmesi, faşist mitinglerin tertiplenmesi ile Sivas Davası'nın düşürülmesi, 4+4+4 saldırısı ile Esenyurt'ta 11 işçinin yakılması aynı sürecin farklı alanlardaki bileşenleridir. Diğer bir ifadeyle bu saldırılar, kişilerin de yapıların da eğilim ve niyetlerinden öte bir toplamın ifadesidir; uygulanmakta olan emperyalist projelerin gerektirdiklerinin Türkiye'deki izdüşümüdür.

CIA Başkanı'nın Sivas Davasının düşürüldüğü gün olan 13 Mart 2012 tarihinde Türkiye'de Başbakan'la özel görüşmesinin çakışması hayli ilginç ve düşündürücü. CIA Başkanı Petraeus ile Başbakanın görüşmelerinden Suriye'ye bir emperyalist saldırının adımlarının hızlandırıldığı, bu saldırının 'merkez üssü'nün Türkiye olacağı, tampon bölge oluşturulabileceği, 'Özgür Suriye Ordusu' adındaki emperyalist beslemelerin daha organize bir biçimde silahlandırılacağı çeşitli biçimlerde kamuoyuna yansıdı. **Emperyalist saldırganlığın ateşinin harlandırıldığı bugünkü süreçte, Türkiye egemenleri, bu saldırıları gerçekleştirebilmenin tek koşulunun, Kürt'ünden Alevi'sine, işçisinden emekçisine, öğrencisinden**

köylüsüne, memurundan emeklisine, yurtseverinden devrimcisine değin, tüm bir halkın zapt-u rapt altına alınmasından geçtiğini gayet iyi biliyorlar.

Bu bağlamda söylemek gerekirse, Newroz kutlamalarına yapılan saldırıda katledilen Hacı Zengin ile Artvin'de Metin Lokumcu'nun benzer biçimde öldürülmesi, faşist mitinglerin tertiplenmesi ile Sivas Davası'nın düşürülmesi, 4+4+4 saldırısı ile Esenyurt'ta 11 işçinin yakılması aynı sürecin farklı alanlardaki bileşenleridir. Diğer bir ifadeyle bu saldırılar, kişilerin de yapıların da eğilim ve niyetlerinden öte bir toplamın ifadesidir; uygulanmakta olan emperyalist projelerin gerektirdiklerinin Türkiye'deki izdüşümüdür.

Newroz kapsamında Kürt halkına uygulanan terör, özünde tüm emekçi halklara uygulanmıştır. Bu noktada, 'barış' kavramı etrafında oluşturulan beklentiler ve taleplerin faşizm koşullarında neden mümkün olmadığı, 'barış' derken beraberinde 'kiminle barış?' sorusuna da öznellikten en uzak biçimiyle cevap vermek gerektiği bir kez daha acı bir biçimde görüldü.

Bilinmelidir ki sınıflı toplumların tarihi boyunca, adları değişse de tüm 'Dehak'ların niteliği aynı kalmıştır. Halklarımızın bayramını dahi onlara çok gören bugünün Dehak'ları da kuşkusuz bir gün 'Kawa'ların meşru öfkesi ile tanışacaklardır. Bu yüzden bugün "Faşizme Karşı Tek Yol Devrim!" şiarı, tüm emekçi ve mazlum halkların kurtuluşunun yegane yol göstericisidir!

Biz bu bilinçle halklarımızın Newroz'unu kutluyor, tüm yasaklara, saldırılara rağmen, kapitalizmin tüm kirliliklerinin Newroz ateşinde, halkların kardeş çabalarıyla yakılacağına inanıyoruz.

TEK YOL DEVRİM!
DEVRİMCİ HAREKET
19 MART 20

YOLDAŞLIK VE KİMLİK GEREKLERİ

Bahadır Deniz

Yoldaş dediğin, yalnızca kardeş, ana veya sevgili değildir. Bütün bu nitelikleri bağrında taşıyan ve bütünleşmenin öznesidir.

Bugün birbirine en yakın olması gereken kişiler/kesimler arasında bile, temenni edilen uyumun yakalanamaması, yaygın biçimde rarstlanan bir sorundur. Eşler, yoldaşlar, aynı hücrede kalan tutsaklar, ilişkinin devamını zora sokacak boyutta tartışmalar/gerginlikler yaşayabiliyor. Bunun, "kapitalizmin ve dolayısıyla yabancılaşma denen zehrin, ilişkilere sızmasının önlenememesi olarak okunması, abartılı olmaz. Ne var ki bu okuma, çözüm için yeterli değildir. Sorunun varlığının saptanması, neden-sonuç ilişkisi bağlamında bir değerlendirme ve çözüm üretme eşliğinde yapılmalıdır. Yoksa, fotoğraf çekilmiş olmakla kalınır. Yoldaşlık söz konusu olduğunda, çözümde de, gelecek ufkunda da, çok özel açılı bir perspektif çizebilmeli, özgürlük öngörülü bu ilişkilene biçimi. İlişkide kalite ve zenginliği güvenceye alacak nitelik, kimliğin bizzat kendisinde içkindir. Buna rağmen, kapitalizmin ilişkilere şu veya bu oranda yansıyan negatif etkisi, yoldaşların birbiriyle ilişkisinde bir çeşit "pozitif ayrımcılık" önkabulü ile hareket etmesini gerektiriyor. Bu, aynı zamanda pozitif bir önlemdir; çeşitli nedenlerle gündeme gelebilecek "istenmeyen sonuçlar"ın ortaya çıkmasını sınırlar; kişinin her fiilde **ruhsal itkilerle** değil, **kimlik gereklerini anımsayarak** hareket etmesine yardımcı olur.

Tüm yoldaşların birbiriyle her temasında, karşılıklı olarak, pozitif ayrımcılık refleksiyle (bir diğerini gözetme önceliğiyle) hareket etmesi, gizli bir enerjiyi açığa çıkaracak; bir sinerji oluşturacaktır. Elbette bunun öncelikli/temel güvencesi, kimlik tanımında içerilmiş olan nitelikler ve ilkeler bütünüdür. Ne var ki, kapitalizmin hemen her iklimde kendini hissettiren ve ilişkilerde "kış etkisi" yaratan niteliklerinin, ruhsal grafik ve dolayısıyla tutum ve davranışlar üzerinde negatif etkiye sebep olmasının önlenmesi, sanıldığından da zordur. Çünkü, insan ilişkilerindeki dışavurum, iç içe geçmiş pek çok nedene dayanmaktadır. Devrimci kimlik, bu kimlikle işlevlenip ilişkilerin bir yerlerinde konum almak, başlı başına bir değer ve saygınlık sebebi ise de, söz konusu nedenleri doğru analiz edip çözüm geliştirmek için mutlak bir yerlilik değildir.

Yoldaşa karşı pozitif ayrımcılık, taşınan eksikliklerin

veya dışsal etkilenmelerin olumsuz sonuçlar doğurması yerine, yoldaşlık ilişkilerinin gönül gönüle değerek ve kişiye imkan vererek doğruya en yakın çözümü üretmesine yardımcı olacaktır. Tabii, "yoldaştan yoldaşa pozitif ayrımcılık" ilkesi de, diğer tüm değer ve ilkeler gibi, taşıdığı önem, buna neden ihtiyaç duyulduğu ve nasıl uygulanacağı bağlamında ayrıntılı biçimde ele alınmalı; ezberlenmesi değil, önemsenerek kavranması sağlanmalıdır.

Bilindiği gibi, kadına uygulanan pozitif ayrımcılık, kimi yerlerde "eş başkan" olması, kotadan yararlandırılması gibi biçimsel sayılabilecek düzenleme ve önlemlerle sınırlı kalmaktadır. Bizlerin kastettiği ise, devrimci niteliğin yaşamın tüm ayrıntılarına sinmesine yardımcı olacak bir "içsel uyarın"ın diri tutulmasıdır. Yoksa, kimlik gereklerinin, yaşamın tüm ayrıntılarına sinmesi, çok daha kapsamlı neden-sonuç ilişkileri içinde düşünülmelidir. Sonuçta, amaçlanan nitelik içselleştiginde doğal bir işleyiş/reflekse dönüşecek ve birbirini yıpratma olasılığı, yerini birbirini anlamaya, tamamlama ve sahiplenmeye bırakacaktır. Gerçekte bu, bir nitelik sıçramasıdır. Böyle bir sıçrama, sadece özel kimi örneklerde yoldaşının yükünü azaltmaya değil, kimileri için henüz ufukta bile görünmeyen sosyalizmi bugünden yaşamaya imkan verir. Büyüyen ufuk ve yaşamda içselleşen devrimci değerlerin ilişkilere kazandırdığı kalite, gönülleri de, gönüllerde yoldaşlara ayrılan yeri de büyütür. Bu, fizikten kimyaya kadar ilişkide öyle bir niteliktir ki, yol ayrımına gidilen yoldaşların bile gönüllerdeki odalarını boşaltmak zor olur; uzun zaman alır.

Ben yoldaşça bütünleşmeyi hep böyle bildim.

Gidende kendim de gittim, eksildim.

İncinende incindim

Bugün yanımızda olmayanları bile,

Bir kalemde silmedim

gönlümdeki odalarını boşaltmadım

budur benim sosyalizm anlayışım

*bütün bir toplumu kapsayacaksa eğer ufkumuz,
kişiselleşmemeli*

dağarcığımız.

*Ve Hz Eyüp'le anılan sınırları da aştığını göstermeli
sabrımız.*

YOLDAŞLIK, BÜTÜNE DE PARÇAYA DA AŞKLA KATILIMDIR. BU, HAFİFE ALINARAK ULAŞILABİLECEK BİR NİTELİK DEĞİLDİR

Gerçekten değişmek ve değiştirmek isteyen insanın mücadelesi, öncelikle ve en kesintisiz biçimde kendiyile olmalıdır.

Bugün örgütsel ilişkilerde yaşanan en büyük sorun, kişilerin devrimcilik öncesi nitelik ve alışkanlıklarıyla hareket etmesinin önlenememesidir. Hele bir de yeterli bir politikleşme ve kadrolaşma gerçekleşmemişse; herkes herşeyden anlıyormuş ve sorumluymuş gibi davranmakta, sonuçta da devrimci çalışmanın ihtiyaçları değil, kişilerin işlev ve yorum farkları öne çıkmakta; bir karşı karşıya geliş yaşanmaktadır.

Aşk için yapılan bir tanımdır; tarafları, o güne dek yükselttikleri maddi ve ruhsal duvarları kaldırır ve sevdiğini, engelsiz biçimde içine alır. Bu bütünleşme, karşılıklıdır. Oluşan aritmetik bir toplam değil, bir sentezdir. Ortada iki ayrı "ben" değil, "biz" vardır. "Ben"lerden vazgeçilmemiştir; ama, yeni bileşim, yeni ve daha ileri bir "ben"dir/kişiliktir. İşte yoldaşlık, bu bağlamda birbirine aşkla katılımdır. Böyle bir ilişkide birbirinin yerine yük almak, bir fedakarlık gösterisi değil, ilişkinin doğal seyri içinde gerçekleşen ve tadı da anlamı da bağrında taşıyan bir niteliktir.

Kimi devrimci yapıların, işleyişte samimiyet ve güven yerine, tüzükte ve disiplinde katılaştıkları, genellikle birincisini başaramamaları sebebiyledir. Bu, yaşamı bir bütün halinde paylaşma ve birbirini çoğaltma iddiasıyla bir araya gelen "çift"lerin bulaşık, çamaşır gibi basit işleri bile sıraya sokmasından ve bu konudaki disiplini, tartışma ve gerginliğe taşımasından çok farklı değildir. Kaldı ki örgütsel ilişki, çok daha karmaşık ve zorludur. Aynı anda pek çok veriyi dikkate almayı gerektirir. Örneğin ilişkilerde bir sorun yaşandığında, yapılması gereken, haklılık oranını ölçmek değil (bu kişiselleştirme olur) "bu sonucun doğmaması için başka ne yapabiliyordum?" biçiminde kafa yormak ve tekrarını önleyecek biçimde çözmek üzere rol almaktır. Bunun dışında, kişi ne denli haklı olursa olsun, ilişkileri bozucu/soğutucu yönde atılan hemen tüm adımlar öznel; hareketin değil, kişinin ihtiyacıdır ve genellikle devrimcilik öncesi yaşamdan öğrenilmiştir. Disiplinin; şirket yaşamından, askerlikten, okul veya aileden öğrenilenin harmanlanmış biçimi olarak gündeme gelmesi ve tüzüğün; bir güvenceden çok bir tehdide dönüşmesi, devrimci yargılamaların bile öznellik kokması, biraz da bu nedenledir.

Yoldaşlar arasında kuşku, öznellik, kişiselleşmiş yakınlık veya mesafeler gibi, öfke de ilişkide bozucu rol oynar. Dikkat edilirse, örneğin bir yoldaşın ilişkiler dışına çıkarılması çoğu kez öfke eşliğinde değil, bir kayıp hissiyle ve üzüntüyle yapılmaktadır.

Sanıldığının aksine, geçmişte öğrenilenle devrimcileşme sürecinin gerekleri, her an ve uygulamada karşı karşıya gelmez; söz konusu süreçler, birbirinden bıçakla keser gibi ayrılmaz. Ama kişi, devrimci saflara katılmış olsa da, kendisiyle mücadelesinin bitmediğini, yaşadığı her sorunda anımsamalı ve öncelikle kendini gözden geçirmelidir. Yoldaşlara karşı pozitif ayrımcılığın gereklerinden biri de budur.

*Yanlış yerden birbirine deşiyor insanlar
Ve çoğu kez iletişime, negatif elektrik eşliğinde giriyorlar.
Yargılamayı, anlamının bir adım önüne koyuyor,
Birbirini farklar üzerinden tanımlıyorlar.
Kucaklarken de iterken de küçücük sebepler üzerinde*

Oturuyor ilişkiler. Gerçekte ne iklimin ne de bilimin gereğidir,

*Kavgaya ve ayrışmaya bu boyuttaki eğilim
Aksine, içselleşmiş kapitalizmin marifetidir,
İlişkilere hakim olması gerilimin
Halbuki, gelecek gibi mucizeler de
İnsanın ellerindedir.*

Ve gerçekte budur önümüzde duran öncelikli devrim

Hemen her insanın bir diğeriyle çatışacak veya uyuşup ısıtacak yanları vardır. Bunlardan hangisi gerçekleşirse, o öne çıkar ve çoğu kez ilişki, söz konusu yansıma üzerinden tanımlanır. Bu türden "kısa devre tanımlar"ın dışına çıkılabilen ilişkilerin olduğu zeminler çok azdır. O zeminleri, subjektivizme teslim olmamış, yöntemli insanların temsil ettiğini söyleyebiliriz.

Toplumun büyük çoğunluğu, kolay yargılayıp kolay mahkum eden bir eğilim içindedir. Sevdasını içten ve

İlişkide kalite ve zenginliği güvenceye alacak nitelik, kimliğin bizzat kendisinde içkindir. Buna rağmen, kapitalizmin ilişkilere şu veya bu oranda yansıyan negatif etkisi, yoldaşların birbiriyle ilişkisinde bir çeşit "pozitif ayrımcılık" önkabulü ile hareket etmesini gerektiriyor. Bu, aynı zamanda pozitif bir önlemdir; çeşitli nedenlerle gündeme gelebilecek "istenmeyen sonuçlar"ın ortaya çıkışını sınırlar; kişinin her filde ruhsal itkilerle değil, kimlik gereklerini anımsayarak hareket etmesine yardımcı olur.

tutarlı biçimde yaşayan bir insanı, girdiği hemen her karşı cins ilişkisinde kıskançlık denetimiyle yormak da, bir devrimciyi sahip olduğu normların tam zıddı olan ölçekler içinde bir tartışmaya çekmek de bu kapsamda değerlendirilebilir. Köklü dostluklarda bile, ilk olumsuz sinyalde, yanlış başlayan bir tartışmanın yapay alevine kapılarak sırt dönmek, hem kalıcı dostlukların devamını sakatlıyor, hem de çoğu kez insanları hak etmedikleri bir muhataplık durumuna düşürüyor.

Einstein'in "karşılaştığınız sorunları, o sorunları yarattığınız düşünce düzleminde çözemezsiniz" biçiminde bir saptaması vardır. Bunu, bir aforizma olarak çok kişi alıp kullanmakta, önem vermektedir. Ama, gereğini yerine getirmek, yani, yaşanan her sorunda, haklı da olursa, zeminin dışına çıkıp bakabilmek (düzlem değiştirmek), sanıldığından da zordur. Ve sözde benimsense de çoğu kez ihmal edilen bir durumdur.

İnsanın ağrı, acı veya özel hazlar dışında vücudunu unutmaması, hissetmemesi, "güvenli liman"lar dışındaki hemen her ortama mesafeli durması, yaygın bir eğilimdir. Bu tür eğilimleri yenmek/değiştirmek, kişinin kendine iradi müdahalesini gerektirir. İrade ve yaratıcılık ise, kişinin gündemine kendiliğinden giren olgular değildir. Halbuki insan, kesintisiz bir keşfetme haline uygun, ucu açık potansiyeller toplamıdır. Ne var ki, çok az sayıda insanın dışında kalabildiği egemen yönlendirme, hem "gelişim-değişim ve yaratıcılık" kapasitesini sınırlar, hem de bir an gelir, adeta "bu kadar yeter" der gibi "tamamlanma" (!) haline sokar. Bir doktorun, rutin işlerinin esiri haline gelip, tüm öğrenme-araştırma ve yenilenme etkinliklerinden uzaklaşması veya bir öğretmenin, belirli bir heyecan, tad ve gelişim aşamasından sonra, öğrencilere her yıl aynı notları tutturmaya başlaması gibi, hayatın hemen her alanında, belirli bir dirence sahip olan insanların dahi, sistemin mıknaısına (çekim gücüne) yenik düştüğü görülür.

Halbuki yaşama, iç içe geçmiş sayısız zirve içkindir. Zirveler ise, doğası gereği hazıra konulan veya kolay ulaşılan değil, bol yokuşlu yollardan gidilen ufuklardır. Bir yemek bile, harcanan emek ve gösterilen özen oranında tad, kalite ve estetik kazanır. Bir kitap iki ayrı kişi tarafından çok farklı tadlarla okunabilir veya aynı kişi, söz konusu kitabı, iki ayrı ruh halinde, birbirinden farklı üretilere konu edebilir. Tam da bu bağlamda diyebiliriz ki:

İnsanın alıştığına yapışması;

Mutluluğu, ilk tadın tekrarıyla sınırlaması,

Bir çeşit evcilleşmedir.

Halbuki, bilinmeyen kapıları aralamak veya bilineni derinleştirmek,

Keşfin ve güzelleşme yolunda mesafe alabilmenin

dinamikleridir

Bilinçli emek, insanı diğer canlılardan ayıran en temel niteliktir.

Örgütlü yapılar dahil yaşamı anlamlı kılma, gerçekliğe zorlu yollardan da olsa ulaşma amacı taşıyan tüm kişi ve oluşumların ortak özelliği, bir final/zirve tarifi yapmasıdır. Devrimcilerin farkı, o anı ulaşılmaz, mistik bir ışığa, yaşamı da bu ışık için bir bedel sürecine çevirmek yerine; bir nihai amaç tarifi yapsa da o niteliğin bugüne izdüşürülmesini mümkün ve gerekli görmesidir.

Devrimciler, varolan sistemin adeta tersini panzehiriyle birlite alternatifini öngördüğü için; bu planlama, an dahil geleceğin de neden-sonuç ilişkisi içinde irdelenmesini gerektirir. Bu durum devrimcilere, olguların nedenlerini bilmenin verdiği bir **sakinlik ve hoşgörü** kazandırır. Hatta, bir yanıyla da **budur bizim özelliğimiz**.

*Potansiyelimizde daha fazlası varken biz,
çoğu kez ilişkilerimizi alışkanlıklarımızla öreri.
Ve daha yüksek olan "çekme" potansiyeline rağmen
birbirimizi iteriz.*

*Sürekli bir imtihan yeri gibi görürüz bulunduğumuz
zemini*

ve ilişkilerimizi.

*Bu nedenle çok sert ve acımasız ikilemlere sokup
kolay yargılayabiliyoruz en yakınımızdakini.*

Halbuki tam tersini gerektirir,

*İnsanın kimliğine ılık bir iklim gibi yerleşen
Devrimciliğin kapasitesi.*

KUM TANESİNDE EVRENİ ÇÖZÜMLEYEBİLMEKTİR BİZİM YÖNTEMİMİZ

Biz, "genel"den kopuk değilsek de, aramızdaki farkları ve sahip olduğumuz avantajları anımsayarak güne başlamalıyız. Bu, en umutsuz anlarda bile, kişiyi kendi iç potansiyeliyle barıştıır, görünenden öte güç ve imkanlarla planlama yapmak şansını artırır. Böyle bir yöntem, kendini oyalama ve telkin olarak görülmemelidir. Aksine, insanın kendi içinde ve imkan hazinesinde bir keşiftir. Bir andan sonra kişiyi, hemen her olguya doğru yerden değdirir. Bu bağlamda, yukarıda tanımını yaptığımız farkımızı ve gözlem açısını, farklı toplumsal özneleri de içine alacak boyutlara taşımak, eksiklerimizi de avantajlarımızı da görmek açısından yararlı olacaktır.

*Hayat, herkesin okumaya çalıştığı bir kitaptır
Ama insanların büyük çoğunluğu önsözü bitirip,
Asıl konuya gelemmez.*

*Ya okumanın ya da anlamamanın gereğini yerine getiremez.
Böylece kitapta ilerleyemez ve sonuçta okumaktan
(gerçekte anlamlı yaşamaktan) vazgeçer
Bu, bir çeşit ölümdür.*

İnsanın 20'sinde ölüp 80'inde gömülmesi böyle bir şeydir.

Ve işin acı yanı, sanıldığından da öte yaygındır.

*Hemen herkesin fikri ve ruhsal dünyasında öznellik,
gerekliğin bir adım önündedir.*

*Tembellik ise, insanın potansiyel enerjisine ve üretkenliğine
Bağlanmış bir taş gibidir
Yerinde saymaya veya aşağı düşmeye sebeptir.
Bir andan sonra insan, bencillik eksenli üretir.
Bu, yapılar için bile böyledir.
Yanlış döşemişse temel taşlarını ve ben eksenli kurgulamışsa*

Bakış açısını;

*En kolektif söylemi bile örgütsel ben aynasında kırar.
Çünkü onun için tüm yollar kendine çıkar.*

Gerçekte insanın ilgileri, hüznüleri, espri ve refleksleri, kültür ve değerlerinden kopuk değildir. Bu, kişi için olduğu gibi yapı için de geçerlidir. Hatta, amaçlanan davranış normları ve değerler içselleştirilemediği oranda, katı bir yasak ve disiplin, kapitalizmin yabancılaştırıcı etkisinden korunma adına, en ağırlıklı nitelik halini alır. Böyle soğuk bir iklim ve işleyiş içinde, insanlığın öngörebildiği en sıcak ilişki biçimi (sosyalizmin gerekleri) verilmeye çalışılır. Tabii, mücadele edilene, deyim yerindeyse "silinmek" istenene karşı uygulanan hoyratlık, "yazılmak" istenende de (amaçlanan da) göze çarpar. Sosyalizmin gülümseyen kültürü, kapitalizmin asık suratlı kabına dökülmüş gibidir. Sonuçta ne o olunur, ne öteki. Ve iç ilişkilerin dokunulmazlığı gereği, bu konuda bir yapı diğerine müdahale etmese de, hemen her konuda parçanın bütünü etkilediği bir gerçektir. Çözüm üretiminin şu veya bu aşamasında sağlanabilecek karşılıklı birikim aktarımı, böyle bir sorunun geriletmesinde önemli rol oynar.

Bilinir ki, kapitalizmin kuşatması altında devrimciliğin gerekleri, iç içe geçmiş güçlükler içerir. Bu, teşhisi de tedavisi de bir kişinin (ve hatta kimi durumlarda bir yapının) bilgi ve imkanlarıyla aşılamayacak denli kapsamlı bir konudur.

Bir devrimcinin herşeyden anlaması, bilimsel olarak mümkün değildir. Hatta tersine, çeşitli nedenlerle, muhatap olduğu ilişkilerin ihtiyacı olan pek çok cevaptan habersiz olması mümkündür. Böyle bir olasılık, tercihten öte bir araya gelişlerin yaşandığı hapisanelerde çok daha fazladır. Bu gerçeklik dikkate alınmadığında, değerler değersizlik, inceliğin hoyratlık, bilginin bilgisizlik kucağına (ve de insafına) terkedilmesi hiç de zayıf bir olasılık değildir. Bu tür alanlarda, devrimci kimliğin öncelikli niteliğinin fark koymak değil, çözüm üretmek olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Karşılaşılan hemen her sorun, nihai hedefin büyüklüğünü ve büyüleyiciliğini anımsayan bir ruh halinin sakinleştiriciliği eşliğinde ele alınabilmelidir. Çünkü devrimcilik, her gün biraz daha büyüyen güçlüklerle yüzyüzedir. Ve sınırlı bir biçimde de olsa, devrimcilik, tecrübesizliğin insafına terkedilemeyecek bir niteliktir.

Özellikle toplumun/insanın yeniden biçimlendirilme-

si işi, devrimciliğin en zorlu ve kişisel niyetlere bırakılmayacak denli önemli boyutlarından biridir. Yapılan projelerin ve konulan kuralların doğruluğunun tartışmalı olması bir yana, uygulanan yöntem, çoğu kez etkinliği amaçtan uzaklaştırabilmektedir. Algıyı derinleştirmek, psikolojik etki yaratmak, moral-motivasyon grafiğini yukarı çekmek vb. konular; uygulayıcıdan muhataba ve koşullara kadar çeşitli nedenlerle farklı sonuçlar verebilecek konulardır; adeta, her öznenin eline verilmemesi gereken, hassas araçlardır. Bu hassasiyet dikkate alınmadığında, kendine cevap olamayanın, başkasına cevap olmasını beklemek gibi çelişmeli bir duruma düşülebilir. Bu gerçeklik, örgütün gerçekten bir "örgü" olabilmesinin ve toplam birikiminin an'a taşınabilmesinin ne denli önemli olduğuna işaretler. Özetle, tekrarlamak gerekirse, örgütsel işleyiş, günlük akla, iş yaşamından vb. alanlardan edinilmiş, doğruluğu tartışmalı yöntem ve araçlara bırakılmayacak denli önemlidir. Tek başına öznel bile, kişiyi örgütsel akışkanlığı bozan bir direnç halkasına çevirebilir.

GENİŞ BİR UFUKLULUKTUR KİMLİK MENZİLİMİZ; ÖĞRETMENİN EKŞİĞİNİ ÖĞRENCİYE YÜKLEMeye İHTİYAÇ DUYMAYACAK DENLİ KAPSAYICIDIR YÖNTEMİMİZ

Konuya bir hikaye ile giriş yapalım:

"Dağcı, hedeflediği doruğa öğle vakti varmış. Artık önündeki sınav, günbatımından önce yeniden aşağıya, güvenli bir yere inmekmiş. İnerken güneşin de giderek alçalmakta olduğunu görüyormuş. Adımlarını hızlandırmış, ama saatler birbirini izlerken gün ışığı sürekli zayıflıyormuş. Güneş, ufkun ardında kaybolmaya yaklaşırken, dağcı korkmaya başlamış, içinde bir sürü korku su yüzüne çıkmış. Aşağıya varamazsa yarı yolda kalacağını, çok tehlikeli bir durumda kalacağını düşünmeye başlamış. Hatta belki düşer ölürüm, diyormuş. Sonunda güneş batmış, dağcı kendini zifiri karanlıkta bulmuş. Çaresizlik içinde, tutunacak bir yer aramış, dağın kayalık yamacından uzanan bir dala tutunmuş. Geceyi o dala asılarak geçirmiş. Korkudan donmuş durumdaymış. Elini bıraktığı anda aşağıdaki kayalara düşüp parçalanacağına inanıyormuş. Sabaha kadar bu kabus içinde yaşamış; katıksız korkular içindeymiş. Ama sabahın ilk ışıkları belirlediğinde, dağcı gülmeye başlamış. Gözlerine inanamıyormuş. Korkuları bir hayalden ibaretmiş. Durduğu yerin onbeş santim altında, basabileceği bir kaya çıkıntısı varmış. Karanlıkta onu göremediğini şimdi farkediyormuş. Oysa gece on beş santim daha aşağıya inmiş olsa, sabaha kadar hem daha güvende, hem de çok daha rahat bir gece geçirebilirmiş. Korkuları dayanaksızmış."

Martin Luther King'in "insanın gerçek ölçüsü, güven anlarında değil, zorlu ve sorunlu anlarda nerede durdu-

ğudur” biçimindeki sözü, yukarıdaki hikayenin özeti gibidir. Buradaki, “zorlu ve sorunlu” vurgusunu geniş bir bağlam içinde ele almak gerekiyor. Sadece yokluk, acı vb. değil; sinirlilik, sıkıntı gibi haller de durulan yeri, gerçek kimliği veya en azından aşılammış nitelikleri ele verir. Bu, spor dahil, sonradan öğrenilen hemen her nitelik, davranış vb. için geçerlidir; eğer içselleşmemişse, tüm olağanüstülüklerde yerini, eskisine bırakır. Ve sanıldığına aksine, sinirlenince üslubun bozulmasından çok daha öte bir kapsamı vardır. Kişinin hareket, kendi özneliğini dayatarak direnmesi de hareketin taktik manevraları kendi ilkeleriyle çelişecek boyutlarda eğip bükmesi de bu kapsamda değerlendirilebilecek sorunlardır. Örneğin, sorgu süreçlerinde, tutsaklıkta, F tipi vb. sınırlanmış yaşam ortamlarında ortaya çıkan sorunlar, yeni kazanılan değil, var olan ama bir şekilde örtük kalan niteliklerle ilintilidir. Gerçi hapishaneler, başlı başına bir özgünlük taşır, yine de mümkün olduğu koşullarda, herkesin her sınavdan geçirildiği toptancı uygulamalar tercih edilmemelidir. Ancak, bu tür sınavlara girdikten sonra elde edilen sonuçlar, yok sayılmak yerine, irdelenmek durumundadır. Bu tür veriler sistemin kişi üzerindeki etkisinin, günlük ilişkilerde görünmeyen yanlarıyla yüzleşmek açısından önemli sonuçlar ortaya koyabilir.

Kaldı ki, toplumda, egemen ellerce gerçekleştirilen körleştirme ve köreltme operasyonlarından, hemen herkes nasibini almaktadır. Yetenekler ve üretim kapasitesi gibi “görebilme” kabiliyetinin de sınırlanması anlamına gelen bu operasyonlar, insan (kişilik) imal etmeyi önüne amaç olarak koyan sistemler için adeta bir sektör (bir uzmanlık alanı) haline gelmiştir. Toplumun büyük çoğunluğu, böyle bir sınırlanmışlığa tabi olduğunun ayırında olmadan yaşar. Onlara, “yaşam (ve de senin potansiyellerin) görünenden çok daha fazla bir şeydir” demenin, tek başına çokça bir rolü/anlamı yoktur. Çünkü “körleşme” gerçekleşmiş, görebilme kabiliyeti sınırlanmış birine; adeta “uzağa ve daha açılı bak” demiş gibi olunuyor.

“RUTİN” DENEN ZİNCİR...

Sistem, insanların uyanışını bir de günlük zorunlulukların oluşturduğu “rutin” ile önler. Aslında sistemin devamının en büyük güvencesi budur; sessiz çoğunluk, “rutin” denen zincirle tutsak alınır. Onlar, “paket program” biçimindeki dünyalarının zorunlu gereklerini her sabah yeniden, binbir eziyetle yerine getirirken, aynı zamanda sistemin adeta bakımını yapmakta; eskime, paslanma ve giderek dökülme olasılığının önüne geçmektedir. Tabii tüm bu olumsuz koşullara ek olarak, bilinmek durumundadır ki kimse, “bak” demekle görmeye başlamıyor, “uyan” demekle ayağa kalkmıyor. Bu nedenle, diyebiliriz ki “toplumsal uyandırma”yı kendine bir görev edinmiş olanların en büyük sorunu; var olanla

amaçlanan arasındaki boşluğu, çoğu kez ya yok sayması ya da yanlış doldurmasıdır. Bazen bu sorun, bu alanda kurumsallaşmış irade tarafından doğru tanımlansa da, uygulayıcı öznelerin (bırakalım işin kadrosu olmasını) sorunun bir parçası/taşıyıcısı olmaları sebebiyle, mesafe alınamamakta; alandaki eksiklerin fotoğrafını çekip durumun ne denli vahim olduğu yönünde bir yakınma dili geliştirmekten öteye gidilememektedir.

Hemen her yapıda rastlanan bir durumdur; hareket, sorunu doğru tanımlamış olsa dahi, uygulayıcı özne, kendi eksikliği oranında, o sahip olunan önermeleri, uygulama alanına eksik aktarıyor; başarılı olamayınca da bir süre sonra, görevin esiri olma bağlamında bir yabancılaşma yaşamaya başlıyor. Tekrarların ortaya koyduğu başarısızlıkları, meşruiyet zemini yaparak, kendi yöntemini geliştiriyor ve genellikle bu tür süreçler, kimlik tanımıyla pek de bağdaşmayan (disiplin adı altında) kimi sınırlama ve önlemlerle sonuçlanıyor. Elbette mesele, “disiplin” değildir. Hemen her işin bir disiplini vardır/olmalıdır. Bizlerin kastettiği, bu olgunun hafife alınamayacak denli kapsamlı olduğu ve bir olgunlaşma süreci gerektirdiğidir. Bu gerçeklik yok sayılarak, ortamımıza dahil olan her kişiden peşinen çok şey beklemek, karşılık alamayınca da hızla yaptırımlara sarılmak, öğretmenin eksikliğini öğrenciye yüklemektir. Halbuki inanç gibi güven ve bağlılığın da öğretilebilir olduğu ve bir gelişme/olgunlaşma süreci gerektirdiği bilinerek hareket edildiğinde, sonuçlardan yola çıkıp sorunlara günahkar aramak yerine, nedenlere inerek “günah”ları önlemek mümkün hale gelir.

Devrimci hareketler, ne bir spor kulübü ne de bir sınav merkezidir. Devrimci mücadele zemini ise bir yarış pisti, hiç değildir. Kapitalizm koşullarında yabancılaşmanın hemen her ortama sızdığının bilincinde olarak söylüyoruz; disiplin, bir korunma aracı ve hatta, kimliğin nitelik kazanması için gerekli olan içsel sağlamlaştırma olgusudur. Ne var ki yapının veya yol gösterici kadronun, kendi eksikliğini yaptırım ve disiplin gerekleri ile telafi etme olasılığı da zayıf değildir. Bu nedenle disiplin/yaptırım gibi olgular da devrimci bir kavrayış içinde ele alınmalı; bir öğretim ve kişilik oluşturma yöntemi olarak görülmemelidir. Mesele, kimlik gereklerinin ve yapılacak işlerin gerektirdiği disiplin ise; bu, zaten kimliğe içerilmiş olması gereken bir niteliktir. Ve işlerin bir sevgi içinde yürütülmesine engel değildir.

*Yapay değilse kardeşlik ve değerlerimiz,
Birbirimizi görmesek de aynı kökleri öper,
Aynı besinlerle yaşama gülümser meyvelerimiz.
Biz yaşamı emeğiyle var eden
Ve birbirine en terli yerinden dokunan kuşağın
Dönem kardeşleriyiz.*

*Ne çıkara, ne gönül okşamalarına ne de ben açlığına
Feda edilemeyecek denli önemlidir ortak niteliklerimiz.*

1 Mayıs - Almanya Stuttgart

1 Mayıs - Fransa Bordeaux

1 Mayıs - İsviçre

1 Mayıs - Avustralya

1 Mayıs - Hollanda

8 Mart Mitingi - Kadıköy

6 Mayıs - Denizler Anması
Dolmabahçe Yürüyüşü

1 Mayıs - İzmir

1 Mayıs - İstanbul

1 Mayıs - İstanbul

1 Mayıs - İzmir

1 Mayıs - Adana

1 Mayıs - İzmir

1 Mayıs - Adana

1 Mayıs - İstanbul

